PENNY OSBORNE

Albastru caraibian

Traducerea si adaptarea în limba română de:

FLORINA DRAGOMIR

ALCRIS Romance

Capitolul 1

De la Nassau la Farando Cay erau doar câteva ore de parcurs cu barca, dar în apele caraibiene timpul nu conta foarte mult, iar Julie tocmai avea să descoperea acest lucru.

Ann era aşezată pe unul din scaunele de pe punte când Farando Cay se zări din turbulenta mare albastră, asemenea unei flori desăvârşite de junglă, brodată mai întâi într-un buchet de muşchi verde, apoi transformându-se intr-o insulă înfloritoare, înconjurată de plaje albe.

- Deci, aici şi-a îngropat Gray inima. Ce păcat că a părăsit acest loc! spuse Ann fără nicio emoţie în glas.

-Nu fi nesuferită, îi răspunse Julie serioasă. Gray n-ar fi ratat întâlnirea cu tine pentru nimic în lume. Avea o inimă, dar cu siguranţă nu şi-a îngropat-o aici. Chiar el mi-a spus că săptămânile mariajului vostru au fost cele mai fericite din viaţa sa.

Si de ce nu ar fi fost Gray fericit? se întrebă Julie. Ann l-a iubit şi l-a apreciat mult. Comportamentul ei nepăsător, indiferent, al unei femei independente, era de fapt doar o aparenţă, o armură împotriva propriilor sentimente. Gray îi iubise cu siguranţă ochii negri, silueta desăvârşită şi nuanţele de roşu-închis din părul negru. Atâta timp cât Ann era prezentă într-o încăpere, pentru Gray nu mai exista nimeni altcineva.

Ann continuă să se uite meditând spre insulă, spunându-i lui Julie:

- Trebuie să te avertizez din nou, draga mea. Farando Cay este una dintre cele mai faimoase insule din Bahamas şi este împărţită în trei

domenii. Aproape jumătate din insulă aparţine lui Bryn Sherard, iar restul a fost divizată mai mult sau mai puţin în mod egal între o familie franceză şi Gray. Dar domnul Sherard este omul cu care trebuie să avem grijă.

- De ce? Gray a vorbit întotdeauna despre domnul Sherard ca şi cum ar ii fost cel mai bun prieten al său.

- Aşa este, spuse Ann, neîncrezătoare.

- Te referi la faptul că el n-ar fi fost de acord ca tu să te măriţi cu Gray?

Ann ridică din umeri, iar zâmbetul de pe buzele sale mici şi roşii
denotau afecţiune.

- Ce inocentă eşti, Julie. Nu te-ai întrebat niciodată ce cred oamenii albi de pe insulă despre văduva faimosului Gray Murray? Când m-am căsătorit cu Gray, ştiam că n-o să se mai însănătoşească niciodată. Dacă ar fi avut rude apropiate, acestea ar fi ripostat împotriva deciziilor sale şi n-aş mai fi primit niciun bănuţ.

- Dar este nedrept... pentru că Gray a vrut ca tu să moşteneşti totul.

- Ştiu asta. Tocmai de aceea m-am hotărât să vin aici, în loc să accept imediat propunerea domnului Sherard în legătură cu plantaţia. Dar din câte am auzit de la el, tind să cred că îşi imaginează ce e mai rău.

- Şi anume faptul că ai venit aici doar pentru bani? zise Julie, indignată. Chiar atât de nesuferit poate fi?

Ann zâmbi uşor şi adăugă:

- Este o persoană intransigentă. Momentan, doar atât ştiu. Mă bucur foarte mult că am reuşit să te conving pe tine şi pe Noel să mă însoţiţi. Apropo, unde este Noel?

- Tot în cabină, îşi ia notiţe.

- Mai bine ai merge să-l anunţi că aproape am ajuns, să se pregătească din timp. Trebuie să ne străduim să facem o impresie

foarte bună.

Julie nu şi-ar fi imaginat pe nimeni care ar putea să-şi facă o impresie proastă despre Ann. Încă din copilărie, Ann a fost pentru Julie un exemplu de maturitate, etapă la care ea îşi dorea să ajungă. Îşi amintea vag tandreţea blândă a mamei sale pentru Ann, fiica soţului său din prima căsătorie.

Mai intens ca niciodată, Julie rememoră moartea părinţilor săi în acel groaznic accident de maşină. Ann avea atunci douăzeci şi trei de ani, Noel cincisprezece, iar ea doar zece ani. Ann le spusese, încrezătoare; "Dragii mei, ei au plecat împreună, aşa că nu trebuie să-i plângem prea mult. O să ne ajutăm unul pe celălalt, dar îmi este teamă că va trebui să vindem casa şi să ne cumpărăm un apartament în Londra. Deci, va fi o adevărată aventură.

De atunci au trecut nouă ani, ani în care Noel a devenit un tânăr intelectual chipeş, iar Julie s-a transformat într-o tânără femeie căreia părul şaten-auriu îi sublinia fineţea şi supleţea trăsăturilor. Între timp Ann, urmase cursurile de asistentă medicală la St. Cross, iar la şaptesprezece ani Julie mersese şi ea acolo. Noel îşi găsi de lucru la Serviciul Civil, slujbă care-i permitea să-şi dedice mai mult timp preocupărilor sale literare. În general erau fericiţi, cu toate că nu alocau prea mult timp vieţii sociale.

Astfel, în urmă cu un an, apăruse în vieţile lor Gray Murray. Ann, fiind soră medicală în spitalul unde fusese internat, l-a supravegheat, pregătindu-l pentru operaţia care, spera el, îi va salva viaţa. După operaţie, îşi revenise uimitor, iar Ann petrecu cu el mult timp ascultând descrieri nenumărate ale locuinţei sale din Farando Cay.

Atunci când lui Gray i s-a spus că poate părăsi spitalul, Ann îşi dădu seama că acesta se îndrăgostise de ea, iar în ceea ce priveşte sentimentele ei pentru el a păstrat întotdeauna tăcerea. Anii petrecuţi în spital, au învăţat-o pe Ann să nu se implice

sentimental în problemele pacienţilor, dar în ceea ce-l priveşte pe Gray, n-a putut tolera faptul că el se va întoarce la traiul lipsit de culoare din camera de hotel. El nu putea încă să călătorească până în Bahamas, datorită tratamentului pe care-l urma şi exista de asemenea posibilitatea unei a doua operaţii.

Din fericire, atât Julie cât şi Noel s-au împrietenit repede cu Gray. La rugămintea lui Ann, ei îl vizitau în după-amiezile de duminică, ambii începând să-l iubească pe omul slab care le vorbea despre arborii de cafea, de iasomia dulce sau despre superstiţiile ciudate ale muncitorilor din Indiile de Vest.

Gray nu avea nicio rudă apropiată şi nu exista nicio şansă ca el să-şi revină. Se ataşase astfel de Ann Penross, de fratele şi de sora acesteia, iar
Ann ştia că dacă el se va întoarce la hotel nu-i va fi deloc bine. De asemenea, tot ea îl informase că o a doua operaţie i-ar putea fi fatală, lui Gray rămânându-i de trăit cel mult şase luni.

În final, decizia unanimă a fost aceea ca Gray să ocupe dormitorul lui Noel, acesta urmând să doarmă pe canapeaua din sufragerie.

Fără prea multă agitaţie, plantatorul din Bahamas fusese instalat în noua sa locuinţă, iar întruna din nopţi îi ceru lui Ann să se căsătorească cu el.

Asta era tot ceea ce ştia Julie- faptul că a cerut-o şi că ea acceptase.

La puţin timp după ce s-au căsătorit la oficiul civil, Ann a plecat de la spital şi împreună cu Gray s-au retras la o vilă, la ţară, în Bournemouth. Julie şi Noel au mers în vizită de cîteva ori acolo.

Gray a murit la scurt timp şi a fost îngropat în apropierea bisericii din
sat.

După înmormântare, Ann s-a întors la Londra şi după câteva luni, au hotărât că toţi trei au nevoie de o vacanţă binemeritată,

astfel plecând spre Farando Cay.

Julie intră acum în cabina lui Noel, singura cabina publică de pe vapor:

- Noel, aproape am ajuns la chei. Aranjează-te şi vino pe punte.

- Julie, cum pronunţi calypso?

- Contează? O să-ţi transcriu lucrările şi o să-ţi corectez erorile. Şi oricum, ar trebui să laşi deoparte calypso, cel puţin pentru moment.

- Dacă sunt aici, trebuie să menţionez şi acest lucru, i-a răspuns el impacientat.

Dar şi-a închis carneţelul şi l-a pus împreună cu stiloul într-un buzunar de la jachetă. Nepăsător, şi-a trecut mâna prin bretonul care-i ajungea până la sprâncene, zâmbindu-i surorii sale:

- Aici, o să scriu cum n-am scris niciodată până acum, zise el. Julie, o să fii foarte ocupată.

- Bine .. .şi acum, te pregăteşti. Ann spune că este foarte important ca prima noastră impresie să fie foarte bună pentru acest domn Sherard.

- O să fie impresionat... de toţi trei, spuse el uşor.

Cu toate acestea, Noel îşi aranjă părul, îşi luă jacheta şi veni alături de
Ann pe punte, admirând peisajul.

În faţă, pe ţărm, erau depozitele, cele mai impunătoare aparţinând domeniului Sherard. "Fabrica de conserve Sherard", anunţă cineva, apoi altcineva spuse "Fabrica de Bumbac Bryn Sherard".

Julie zări o maşină medie şi un bărbat care tocmai coborî din ea. Era bine făcut, înalt şi încărunţit la tâmple. Un om greu de imaginat, gândi Julie, şi cu siguranţă nu era Bryn Sherard.

Imediat cum cei trei au coborât de pe vas pe pasarela modestă, el veni din faţă, schiopătând uşor, întâmpinându-i cu un zâmbet larg pe faţa sa prietenoasă:

- Doamna Murray? întrebă el politicos.

- Da, eu sunt. Dumneavoastră sunteţi domnul Sherard? răspunse Ann, precaută.

- Doamne fereşte, nu, spuse el. Numele meu este Vincent, Luke Vincent, şi sunt asistentul lui Bryn. Încântat de cunoştinţă!

Ann îl privi sceptic, prezentându-i pe însoţitorii săi; "Julie şi Noel Penross."

El îi salută, apoi se întoarse către Ann, cu o privire ciudat de amuzată:

- Garda dumneavoastra de corp? Din scrisorile pe care le-aţi trimis, mă aşteptam să întâlnesc nişte copii...

- Credeţi că aş avea nevoie de un bodyguard? îl provocă Ann şi înainte ca el să-i dea un răspuns, adaugă; Am crezut că ne va întâmpina domnul Sherard.

El se întoarse, foarte atent, numărând bagajele celor trei:

- Bryn este foarte ocupat. A fost nevoit să meargă la Belle Marquise în această după-amiază, astfel încât m-a rugat pe mine să vă întâmpin şi să vă conduc la Murray Green.

Julie şi Noel au urcat pe bancheta din spate a maşinii, iar Ann ocupă firesc locul liber din faţă. Luke se aşeză şi el în cele din urmă la volan, începând o conversaţie politicoasă.

- Sper că o să vă placă Farando Cay, doamna Murray. Aţi ajuns aici într-o perioadă mai puţin extraordinară, dar iernile aici sunt minunate şi atunci avem cei mai mulţi vizitatori.

- Câţi oameni albi trăiesc aici? întrebă Ann cu o oarecare rezervă.

- Păi, este Bryn, care locuieşte la Cabana Tamarisk, doamna de Meulen, căreia îi aparţine Belle Marquise şi eu cu mica mea casa albă din apropierea fabricii de conserve. Madame, aşa cum îi spunem cu toţii, are un nepot şi o nepoata care trebuie să sosească în curând pentru iarnă, şi atunci începe distracţia.

- Şi dumneavoastră înţeleg, luaţi parte la distracţie?

- Într-un fel, totuşi iau parte, spuse Luke zâmbind uşor peste

umăr. Pun pariu că fratele şi sora dumneavoastră o să găsească insula ca fiind încântător de sălbatică sau foarte plictisitoare. Cât despre dumneavoastră, doamnă Murray...

-Da... spuse Ann sarcastic, iar Julie speră să nu spună nimic mai puţin nepotrivit. Luke Vincent era prea drăguţ ca să-l jignească intenţionat.

-Nu ştiu de ce, continuă el cu o simplitate surprinzătoare pentru un bărbat de vârsta lui, dar cred că o să vă placă în Farando Cay. Puteţi să nu recunoasteţi niciodată, dar sunt sigur că o să vă încânte insula.

-Pentru Dumnezeu! zise Ann în maniera sa rece şi nepăsătoare, dacă o să îmi placă mica dumneavoastră insulă, cu siguranţă o să vă anunţ. Spuneţi-mi, ce fel de copaci sunt aceia înalţi ascunşi printre florile roşii?

Julie stătea întinsă pe spate, în mod inexplicabil uşurată, ascultând descrierea lui Luke. Copacii îmbrăcaţi în nuanţe stacojii păreau nemuritori. Le spunea că în Farando Cay creştea aproape orice, aşa cum creşteau şi în locurile din apropiere.

Luke nu le spusese că tocmai treceau pe domeniul Sherard, dar Julie simţea asta. Pământurile bine organizate, drumurile bine întreţinute, muncitorii ocupaţi printre plante şi copaci, purtau amprenta lui Bryn Sherard. Ciudat, gândi ea, să fii împotriva unui om pe care nu l-ai întâlnit niciodată, dar despre care ai auzit numai lucruri bune de la Gray Murray.

Pe Julie o deranjase scrisoarea trimisă de Bryn Sherard lui Ann, în care se oferea să cumpere Murray Green. Scrisoarea nu conţinea niciun cuvânt de simpatie sau de părere de rău pentru pierderea suferită, ci doar o afacere profitabilă. Oferta sa, foarte generoasă de altfel, apăru ca o ofensă: "Doamnă Murray, dumneavoastră urmăriţi doar banii, aşa că din partea mea îi puteţi avea." Ce brută fără suflet trebuie să fie acest om!

- Stâlpii albi din faţă sunt intrarea în Murray Green, spuse Luke Vincent. Gray trebuie să vă fi spus că el s-a concentrat pe

afacerea cu cafea şi chiar a făcut un lucru bun din asta, până când...ei bine...ne-a părăsit.

Apoi, imediat se zări şi faţada casei. Era o vilă imensă, construită din piatră şi vopsită în alb. Ţiglele roşii erau vechi şi acoperite de muşchi, stâlpii susţineau acoperişul verandei acoperit şi el de plante agăţătoare ce aveau din abundenţă flori albe şi roşii-ruginii. În faţa casei se afla o pajişte semicirculară, iar grădina era plină de magnolii, arbuşti, iar ici-colo câte un trunchi înalt şi subţire de palmier care formau un mic gard, asemănător cu un buchet de spanac.

Maşina se opri în dreptul scărilor din piatră şi Luke coborî pentru a deschide portierele. Uşa era deschisă, permiţând să se vadă un hol în formă de pătrat, podeaua acoperită de un covor în nuanţe vesele, câteva rafturi cu cărţi într-un colţ şi câteva scaune din piele.

- Intraţi, doamnă Murray, o ruga Luke pe Ann, în timp ce apăru o femeie de culoare, mică de statură,îmbrăcată în alb, purtând pe cap un turban. Ea este Ignatia, o prezentă Luke. Lucrează aici de treisprezece ani, aşadar cunoaşte fiecare colţişor de pe moşie. Ignatia, dumneaei este doamna Murray.

- Încântată, foarte încântată, spuse bătrâna femeie, confuz şi foarte scurt.

- Am auzit foarte multe despre tine, Ignatia, răspunse Ann. Domnul Murray spunea că eşti cea mai bună bucătăreasă din Farando Cay. Abia aştept să gust din bucatele pregătite de tine.

- Facem tot posibilul, şopti bătrâna servitoare, oarecum speriată dar zâmbind. Doamna doreşte acum ceaiul?

- Ar fi foarte drăguţ din partea ta. Şi când te întorci, o să avem o mică discuţie.

După ce Ignatia plecă, Luke continuă:

- Ce uşurare! Ignatia este o fire foarte conservatoare şi ţinea foarte mult la Grey. Îmi era frică să nu accepte pe nimeni altcineva ca stăpân, dar se pare că m-am înşelat. Ei bine, ce

altceva mai pot face pentru
dumneavoastră?

- Îl poţi anunţa pe domnul Sherard că am sosit, spuse Ann pe un ton uşor acid.

- A spus că astăzi vă acordă timp să exploraţi moşia şi vă va vizita mâine. Orice altceva doriţi, să-i cereţi Ignatiei. Dacă acel lucru există pe insulă, cu siguranţă vi-l va aduce.

- Vă mulţumim pentru tot, şi pentru faptul că ne-aţi întâmpinat, domnule Vincent, spuse Ann.

- A fost plăcerea mea. Maşina o veţi găsi în garaj. La cererea lui Bryn, a fost verificată de un mecanic, dacă atâta timp n-a fost folosită.

- Omul acesta mă surprinde din ce în ce mai mult, fiind foarte atent la detalii şi în acelaşi timp nesuferit.

- O femeie îl poate urî pe Bryn, dar nu cred că un bărbat ar face-o. Până nu vă veţi întâlni, nu faceţi nicio presupunere deocamdată. Luke îşi menţinu zâmbetul plăcut şi adăugă:

- La revedere pentru moment, doamnă Murray.

Îi salută pe Julie şi Noel, după care se urcă în maşină şi plecă.

Ann păşi în spaţioasa sufragerie.

- Frumoase camere, observă ea. Cam întunecată veranda, dar presupun că astfel se menţine răcoroasă. Sunt şase dormitoare, aşa că putem cu uşurinţă să transformăm unul în birou de studiu pentru Noel. Julie, crezi că ai putea să rezişti aici o perioadă de timp?

- Bineînţeles. Este o minunăţie de casă şi n-am mai văzut în viaţa mea o asemenea grădină. Aş putea fi fericită aici o veşnicie.

- Nu-ţi face prea multe speranţe în privinţa asta, draga mea. Va trebui să te măriţi şi nu e nimeni în zonă pe care ţi l-aş recomanda. Aşezaţi-vă amândoi. Mai intâi, ne vom bea ceaiul.

Fusese o zi lungă, ireală, iar Julie abia îşi mai amintea acum călătoria cu vaporul, plecarea de la Nassau. Restul zilei se umplu cu despachetarea bagajelor şi descoperirea noii locuinţe. Noel,

nerăbdător să-şi înceapă lucrul şi să transforme notiţele în poveşti şi articole, a rugat să îi fie pregătită pentru început camera sa de lucru. I-a fost aranjată o cameră micuţă din partea ce ducea în spate, putând astfel să fie ocupat pe tot
parcursul zilei.

Ann s-a instalat în dormitorul cel mare, ce avea deschidere la veranda dinspre est, iar Julie ocupă camera alăturată. Astfel, Noel avea o mare parte din casă numai pentru el, iar cele două surori nu l-au mai văzut până seara târziu, când a venit să le ureze noapte bună.

Puţin mai târziu, Ann veni în cameră la Julie, în cămaşă de noapte, părul negru încadrându-i faţa nemachiată.

- Ştii Julie, spuse ea, pe insula asta o persoană poate fi extraordinar de fericită sau teribil de nefericită. Oamenii ăştia care s-au stabilit aici sunt fericiţi pe cât posibil, dar nu foarte mulţi pot trăi aici pentru totdeauna. Insă sunt aproape sigură că Noel va fi la înălţime, şi sper ca şi tu să încerci să fii fericită chiar dacă asta se va întâmpla numai în grădină.

Julie se opri din pieptănat părul auriu ce-i cădea în valuri pe umeri.

- Dar tu, Ann?

- Eu sunt ca aceşti oameni. O să fiu fericită atât cât îmi va sta în putinţă. Am vrut doar să ştii că atâta timp cât tu şi Noel vă veţi simţi bine aici pentru câteva săptămâni, luni... a meritat tot efortul. Noapte bună, Julie! Somn uşor!

Nu exista o soră mai bună ca Ann, gândi Julie atunci când se întinse pe pat şi urmări pe fereastra deschisă mişcarea lentă a copacilor în direcţia opusă stelelor de pe cer.

Ce noroc că au reuşit să treacă împreună peste toate. Ce bine le va fi aici, la Murray Green, ajutându-l pe Noel şi făcând tot ce va putea pentru Ann.

În dimineaţa următoare, Julie descoperi că există o mulţime de lucruri de făcut în Farando Cay. De exemplu, nu puteai începe

o zi fără să faci baie în apa minunată a oceanului, aşa că îi rugă pe Ann şi pe Noel s-o însoţească pe plajă.

- Nu astăzi, spuse Ann. I-am promis Ignatiei că vom merge împreună la cumpărături. Poţi lua maşina, dar ai grijă pentru că este posibil să aibă comenzi diferite decât ale jeepului pe care ai exersat la spital.

Răspunsul lui Noel fusese şi mai vag. Se oprise din scris, aruncându-i un zâmbet:

- Mai bine aş mânca decât să înot, şi chiar nu-mi este foame.

O remarcă pe care Julie încă mai încerca s-o elucideze, în timp ce scotea maşina din garaj şi pornea la drum.

Ieri, veniseră cu Luke Vincent din partea dreaptă, aşa că în dimineaţa asta porni spre stânga, pentru că i se părea că briza adie din acea direcţie.

Era o dimineaţă splendidă. În apropierea dealurilor, creşteau arborii de cafea. Conducând, Julie zări sfârşitul plantaţiei de cafea, bambuşi pitici, sălbaticile trestii de zahăr şi în sfârşit verdele palmierilor care acopereau plaja. Apa era minunată, de un albastru infinit.

Julie ajunse în sfârşit la plajă, iar acolo, la numai câţiva metri de unde îşi parcă maşina, găsi o cabană mare şi solidă din buşteni, acoperită de palmieri, făcută special pentru cei care făceau baie.

Julie purta costumul său de baie, acoperită cu un halat din mătase, astfel încât nu avea nevoie să-şi lase hainele în acea cabană, dar ar fi putut să dezbrace totuşi halatul şi să se descalţe de sandale. Adia o briză uşoară şi nu vroia să-şi piardă halatul.

Îsi luă aşadar colacul de înot de pe scaunul alăturat din maşină şi merse până la cabană. Înăuntru, totul era în concordanţă cu exteriorul: scaunele erau făcute din buşteni tăiaţi, perne strălucitoare aşezate pe jos, o mică bibliotecă, scrumiere şi chiar un dulap pentru haine, pe care observă figura unei nimfe a mării încrustată într-un mineral verde, straniu. Cu excepţia unei

urme de nisip, chiar şi podeaua era foarte curată, încât Julie se aşeză jos să-şi descalţe sandalele.

Dar deodată rămase nemişcată, aruncându-şi privirea asupra unei perdele din stuf, care abia acum observă că duce către o altă cameră. Nu era oare zgomotul făcut de aprinderea unui chibrit? Simţi apoi un miros de ţigară şi împietri. Se ridică fiind pe punctul de a pleca, când perdeaua din stuf se mişcă şi apăru un bărbat înalt, cu părul negru cârlionţat ud, bănui Julie din cauza apei.

Trăsăturile sale erau simetrice, iar ochii erau de un cenuşiu-închis. Purta pantaloni kaki, un tricou alb, iar în jurul gâtului avea o eşarfă roşie, iar pentru moment Julie avu impresia că tocmai întâlnise un pirat.

- Cine naiba mai eşti şi tu? spuse el repede, tăios.

Primul lucru pe care Julie vroia să-l facă după ce îl întâlni pe acest om, era să-i ceară scuze. Dar tonul său şterse remuşcarea din mintea ei, iar bărbia i se ridică uşor.

-Nu ştiam că este cineva aici, spuse ea. O să-mi las lucrurile în maşină.

-Aşteaptă un moment, zise el într-o manieră care dădea impresia că era obişnuit cu astfel de întâmplări. Se apropie de o scrumieră, îşi scutură ţigara şi continuă

- Tu trebuie să fii sora mai mică a doamnei Murray. Eu sunt Bryn Sherard.

- Mă gândeam că aţi putea fi dumneavostră, răspunse ea pe acelaşi ton. Nu cred că este necesar să vă mai asigur că dacă aş fi ştiut că sunteţi aici, n-aş fi venit.

- Nu? Ochii lui se îngustară, probabil din cauza fumului de ţigară, gândi Julie, deşi nu era prea mult. Deci, nu prea ţi-a păsat de ceea ce ai auzit despre mine? Ei bine, acum nu mai contează. Ce te-a determinat să parcurgi tot acest drum doar pentru a face o baie?

- Tot acest drum? Îşi imaginã repede faptul că dacă aceasta ar fi fost cabana lui Gray, n-ar fi fost în niciun caz atât de curată şi

evident pusă în folosire.

-Această plaja vă aparţine?

El încuviinţă din cap în semn că da.

- Plaja doamnei Murray este doar la cinci sute de metri de casa dumneaei.

Oare i se părea lui Julie, sau el accentua posesia surorii sale asupra moşiei Murray Green. Dar înainte ca Julie să-şi termine gândul, Bryn continuă:

- Există un dig ce desparte plaja dumneavoastră de plaja mea, dar se pare că nu aţi ţinut cont de acest lucru. Doamna de Meulen este singura persoană care interzice încălcarea digului pe proprietatea sa. Probabil veţi observa că bariera e mai înaltă în dreptul învecinării plajei dumneavoastre cu a dumneaei. Îndrăznesc să spun că veţi întâlni câteva mile de nisip, care presupun că vă vor fi de-ajuns.

Uimită de maniera lui arogantă, Julie afirmă:

- Sunt sigură de acest lucru. Îmi cer scuze că v-am deranjat! spuse ea făcând câţiva paşi fermi către uşă.

- Dar acum, dacă tot sunteţi aici, spuse el, puteţi folosi totuşi cabana. Oricum trebuie să plec.

-Vă mulţumesc, dar prefer să n-o fac.

Pe faţa lui se putea citi un cinism evident.

- Si de ce n-aţi face-o? Nu cred că v-ar deranja să acceptaţi orice de la oricine.

Julie se uită fix la el, uimită. Simţea cum furia creşte în ea, cum obrajii începuseră să-i ardă, iar ochii aruncau scântei.

- Cum îndrăzniţi să spuneţi asta? ştiu unde vreţi să ajungeţi la căsătoria dintre Ann şi Gray. Sugeraţi că sora mea a urmărit doar banii lui Gray? Dar dumneavoastră n-o cunoaşteţi pe Ann şi cu atât mai puţin tind să cred că nici pe Gray nu l-aţi cunoscut. Puteaţi fi prieteni de ani întregi, dar dacă aţi fost întotdeauna la fel de egoist cum sunteţi acum, este foarte posibil să nu-l fi înţeles vreodată. Gray a fost o persoană extraordinară!

- Scuteşte-mă de detaliile sentimentale, spuse el pe un ton rece. Sora dumneavoastră a fost destul de înţeleaptă, scriindu-mi imediat după ce s-a căsătorit cu Gray şi informându-mă asupra faptului că mai avea de trăit foarte puţin. Ea ştia asta, dar Gray nu cred. Credeţi că s-ar mai fi căsătorit cu ea dacă ar fi ştiut?

- De ce nu? îi replică Julie. Gray a iubit-o pe Ann şi este natural ca atunci când un bărbat iubeşte o femeie să-i dăruiască tot ce are el mai de preţ. Într-adevăr, nu cunosc prea multe despre circumstanţele în care s-a desfăşurat căsătoria, dar am încredere deplină în Ann în orice situaţie şi o să aveţi şi dumneavoastră atunci când o veţi cunoaşte. Doar dacă nu sunteţi prea individualist încât să aveţi încredere în cineva.

Julie încercă să se calmeze adăugând:

- Gray a fost foarte fericit cu Ann. Asta nu v-ar schimba opinia?

- Nu din punct de vedere material. Cred doar ceea ce văd, şi ceea ce văd este o femeie cu scopuri josnice care şi-a asigurat viitorul, al fratelui şi al surorii sale, furând.

Înainte ca Julie să riposteze, Bryn accentuă fără milă:

- Nu vă amăgiţi singură că Gray ar fi fost îndrăgostit. S-a întâmplat ca ea să fie lângă el atunci când a avut nevoie de o femeie care să-l ajute şi să-l înţeleagă. Chiar nu mă interesează modul în care a avut loc mariajul, ci doar rezultatele acestuia. O s-o sun pe sora dumneavoastră în jur de ora douăsprezece, pentru a-i reînnoi oferta pentru Murray Green. Dacă o să accepte, o să fiu de acord să rămâneţi în casă pentru vacanţă.

- Sunteţi foarte generos domnule Sherard.

Bryn îşi stinse ţigara neatent şi se îndreptă către uşă, spunând:

- În viaţa mea am întâlnit prea multe femei materialiste, astfel încât acum nu mai am niciun strop de admiraţie, nici măcar pentru cele mai frumoase şi mai seducătoare dintre ele. Mergeţi şi faceţi baia. Când terminaţi, vă rog să încuiaţi uşa de la cabană.

Dar Julie plecase deja înaintea lui către maşină, spunând:

- N-aş mai folosi cabana dumneavoastră nici dacă aş fi prinsă de cea mai mare furtună. N-aş folosi nimic din ce vă aparţine. Şi chiar dacă Ann o să vândă Murray Green, sper să găsească pe cineva uman, nu ca dumneavoastră, căruia să-i încredinţeze pământurile. Şi de asemenea sper să nu mai am ghinionul de a mai apela la dumneavoastră vreodată.

- Sunteţi foarte loială, spuse el aruncându-i un zâmbet maliţios. Bănuiesc că aveţi motive serioase pentru care să fiţi aşa. Nu doriţi să vă întorc eu maşina?

- Nu, mulţumesc.

-Aţi putea rămâne blocată în nisip şi noroi.

- Dacă o să se întâmple asta, o să merg pe jos acasă.

- Foarte bine, sunt doar vreo cinci kilometri.

Bryn încuie uşa căbănuţei, îşi vârî mâinile în buzunare, îi spuse la revedere şi plecă spre palmierii din spate.

Julie aşteptă până când el se depărtă, înainte de a-şi porni maşina. După mai multe încercări, maşina se urni din loc, iar Julie simţi cum şiroaie de apă îi curgeau pe piele. Victoria însă nu era prea dulce, atunci când zări statura impozantă a lui Bryn Sherard, rezemat de unul dintre copacii din spate, privind în urma ei. Oare se oprise intenţionat acolo să vadă cum o să se descurce într-o asemenea situaţie, sau a fost doar o întâmplare? Julie nu mai ştia ce să creadă. Dar de un lucru era sigură, şi anume că Bryn Sherard era mult mai insuportabil decât şi-ar fi imaginat că ar putea fi. Până acum, nu şi-ar fi imaginat că ipotezele ei în ceea ce-l priveşte, ar fi putut avea un sâmbure de adevăr.

Dar el era convins de faptul că Ann se măritase cu Gray doar din interes şi doar pentru averea ce avea s-o moştenească în urma decesului acestuia. Si ca să-şi completeze imaginea, Bryn îi vedea pe Noel şi pe Julie Penross, ca pe nişte tineri care profită din plin de situaţia creată. Nici măcar nu avusese răbdare, se gândi Julie, să-i cunoască înainte să-şi formeze o opinie. Era pur şi

simplu un om groaznic din punctul ei de vedere şi vroia să-i demonstreze că se înşală amarnic în ceea ce-i priveşte pe toţi trei. Dar se consola cu ideea că nu conta ce credea bruta, atâta timp cât nu mai era nevoită să-l întâlnească din nou.

Capitolul 2

Când Bryn Sherard veni la Murray Green în după-amiaza acelei zile, Ann se întâlni singură cu el. Prima ei impresie fu oarecum diferită de cea a lui Julie, pentru că purta un costum alb impecabil, iar părul îi era ordonat. Ann văzu în el un proprietar de plantaţie specific Indiilor de Vest. Observă de asemenea că era un bărbat chipeş, cu o privire de vultur, de aproximativ treizeci şi cinci de ani şi cu multă experientă. Dar asta n-o înspăimânta prea mult, pentru că şi ea avea destulă experienţă.

Ann îl întâmpină cu un zâmbet rece:

- Mă bucur să vă cunosc, domnule Sherard. Luaţi loc, vă rog. Doriţi ceva de băut?

- Vă mulţumesc,dar nu...

Ann era aşezată într-unul din scaunele din sufragerie şi el se aşeză pe unul din apropiere.

- Trebuie să-mi cer scuze că n-am putut să vă întâmpin ieri, dar am primit un telefon de la Belle Marquise. Dacă veţi rămâne aici o perioadă de timp, veţi întelege că n-o puteţi refuza niciodată pe doamna de Meulen.

- Nici măcar dumneavoastră?

El zâmbi la fel de distant la această remarcă:

- Nici măcar eu. O cunosc pe bătrâna doamnă de când eram copil. O respect şi ţin foarte mult la ea.

- Vă accept scuzele, oricum domnul Vincent a fost o escortă plăcută.

Destul de direct, Ann îl lăsă să-şi expună adevăratul scop al vizitei. Ea se schimbase din halatul de casă într-o rochie galbenă ce îi punea în evidenţă nuanţele de roşu din părul ei bogat, în concordanţă cu machiajul perfect. Părea calmă şi echilibrată.

- Într-o oarecare măsură, aceasta este o vizită în folosul comunităţii, spuse el, ajungând la punctul culminant. Vroiam să vă anunţ personal că oferta pe care v-am făcut-o prin intermediul scrisorii rămâne valabilă. Dar nu trebuie să vă grăbiţi în luarea

unei decizii.

- Mă bucur să aud asta, pentru că nu mă grăbesc să iau o hotărâre. Toate acestea sunt noi pentru mine, cu toate că am auzit foarte multe despre Farando Cay înainte să ajung aici. Poate vi se pare ciudat, dar mi-aş dori să cunosc aceste pământuri înainte să le vând.

- Îmi doresc numai să mă asiguraţi că nu veţi vinde Murray Green unui străin.

- Dar şi dumneavoastră sunteţi un străin, domnule Sherard.

- Vreau să spun un străin de Farando Cay, răspunse Bryn. Familiile Sherard şi de Meulen, au venit împreună pe insulă în secolul al şapte- sprezecelea; ei au împărţit insula în mod egal până acum patruzeci de ani, când domnul de Meulen a avut o problemă şi a vândut jumătate din proprietate tatălui lui Gray; astfel, eu şi Gray am crescut împreună.

- Da...ştiu. Nu m-aţi întrebat nimic despre Gray...

- Nu e nimic de întrebat, răspunse Bryn brusc. Gray era destul de bolnav când a plecat de aici, încât moartea lui n-a fost chiar o surpriză.

- Dar căsătoria sa a fost...

- Mariajul acesta a fost propria sa afacere, zise el ridicând din umeri.

- Vreţi să spuneţi că n-a făcut tocmai cea mai bună alegere?

- N-aş spune asta...Cred că cel mai bine ar fi să vă administrez eu moşia, cel puţin pentru moment. Ce ştiţi despre creşterea arborilor de cafea?

- Întotdeauna am crezut, spuse Ann, că aici este plin de zahăr. Practic, aici se cultivă de toate...

- Da...aşa este. În general cultivăm fructe şi legume, pe care le vindem în afara insulei. De asemenea avem o plantaţie înfloritoare de sisal, cacao şi extragerea de ulei. Oricum, nu ne facem prea multe probleme în legătură cu economia insulei. Cât timp v-aţi hotărât să rămâneţi aici?

- N-am decis încă o dată fixă. Fratele meu este scriitor independent, iar sora mea mai mică îl ajută. Când o să ne plictisim de stat aici, o să ne întoarcem în Anglia şi ne vom continua munca obişnuită.

-Vreţi să spuneţi că vă veţi întoarce înapoi la spital?

-Asta... vă uimeşte, domnule Sherard?

- După ce o să vindeţi Murray Green, nu cred că o să mai trebuiască să mai munciţi vreodată sau să vă îngrijoraţi de problemele financiare...

- Este adevărat. Dar nu m-am gândit prea mult la acest aspect, dar s-ar putea să-mi deschid un cabinet particular.

Ann îi aruncă o privire şi continuă :

- Şi asta vă uimeşte, nu-i aşa domnule Sherard? O femeie cu bani care se întoarce la cea mai exigentă meserie din lume, dacă aş putea spune aşa.

- Dar n-aţi făcut-o încă...spuse Bryn cu ironie. Femeile duc o viaţă lipsită de prea multe activităţi aici şi s-ar putea să descoperiţi că dorinţa aceasta acerbă pentru muncă se va evapora curând.

- Nu toţi oamenii sunt la fel, domnule Sherard!

El zâmbi uşor şi se ridică în picioare:

- O să vă trimit zilele acestea facturile fiscale ale moşiei, toate actele ce ţin de contabilitate, precum şi evidenţa ultimelor operaţiuni efectuate în ultimii ani.

- Nu este necesar, spuse Ann ridicându-se în picioare. Am încredere în dumneavoastră.

-Vă mulţumesc, dar nu trebuie.

- Nu vroiam să spun că am încredere în dumneavoastră personal. Aş putea să spun că sunteţi un om de afaceri integru şi în ceea ce mă priveşte, asta este tot ce contează. Cum tocmai aţi spus, s-ar putea să nu fim tocmai prieteni.

- Nu-mi aduc aminte să fi spus asta, dar dacă dumneavoastră consideraţi că este mai bine aşa, n-am nimic împotrivă. O să vă

trimit acele acte.

Între cei doi nu era ostilitate, ci doar o răceală ironică. Ann merse cu el până la intrare, îşi luă la revedere, când apăru Julie la colţul casei, care abia venise de la plajă. Într-o mână îşi ţinea sandalele, iar privirea îi era veselă până când îl întâlni pe Bryn. Privirea lui badjocoritoare se opri asupra lui Julie, spunându-i:

- Bună. Cum a fost baia?

- De ce v-ar păsa?

- Mi-ar plăcea să ştiu că tinerii se simt bine aici. Dacă veţi aduce maşina la atelierul auto din port, o să rog pe cineva să vă instaleze o apărătoare de noroi.

- Deci, v-aţi uitat ieri...

- Draga mea copilă, s-a întâmplat să fie plaja mea şi palmierii mei. Nu cred că am fost prea răutăcios, dar am fost sigur că o să reuşeşti cu o zdruncinătură bună, după cum s-a şi întâmplat...

- Despre ce este vorba? întrebă Ann.

- Doar mici glume ca între inamici, răspunse Bryn din mers. La revedere!

Julie intră în casă fără să răspundă, iar Ann plecă după ea, privind în urma lui Bryn cu zâmbetul pe buze.

Următoarele zile au fost o succesiune de dimineţi însorite, de după-amiezi sufocante şi seri răcoroase. Julie descoperi în grădină tot felul de lucruri noi: o cărare îngustă care pleca de la pajişte încărcată cu begonii, o grădiniţă ascunsă de un gard viu de magnolii în care erau cultivate diferite sortimente de plante de junglă, înconjurată de arbuşti şi o fântână din care se înălţau lilieci roz.

Lui Noel îi plăcea grădina, dar cum ieşea foarte rar din cameră, era nesemnificativă, iar pentru Ann reprezenta doar o simplă privelişte.

Grădinarul era soţul Ignatiei, un bătrân negru, cu părul alb, acoperit de cele mai multe ori de o pălărie cu boruri largi. Cristophe şi Ignatia locuiau într-o cabană mică lângă grădină.

Erau un cuplu liniştit şi devotat lui Gray Murray. Ignatia era o femeie minunată, iar mâncarea pregătită de ea era delicioasă şi variată, crescând în serviciile doamnei de Meulen, la Belle Marquise. Vorbea foarte rar despre casa femeii franceze sau despre stilul de viaţă ciudat şi singuratic pe care-l avea această Madame.

De la Ignatia, Julie află că doamna de Meulen nu dorea cu niciun chip să-şi vândă extraordinarele bijuterii moştenite din generaţie în generaţie, iar moşia Belle Marquise era ipotecată, plătindu-i ipoteca lui Bryn Sherard. Din nou acest om, gândi Julie. Ce vroia cu adevărat, să deţină toată insula?

Doamna de Meulen era văduvă de mulţi ani, chiar înainte ca cei doi fii ai săi să plece în Franţa. Dar nimic n-o convinsese pe bătrâna doamnă să părăsească insula. În fiecare an, cei doi nepoţi ai săi, Fleur şi Louis veneau în vacanţă aici. Julie nu credea că familia Murray să fi avut vreodată legături strânse cu cei din familia de Meulen, gândindu-se că nici ei nu vor fi nevoiţi s-o cunoască.

Dar două zile mai târziu, sosi prima invitaţie de la Belle Marquise. Era scrisă într-un stil arhaic şi oarecum complicat " Doamna Laure de Meulen prezintă complimentele dumneaei doamnei Gray Murray şi roagă ca doamna Murray, împreună cu sora şi fratele acesteia, să o onoreze cu prezenţa sa la un ceai în incinta Belle Marquise, miercuri la ora patru, dacă se poate."

-Ca să vezi, spuse Ann. Mă întreb oare ce s-ar întâmpla dacă am refuza politicos?

- S-ar prăbuşi fortăreaţa, zâmbi Julie. Dar de ce să refuzăm? Mor de nerăbdare să văd locuinţa şi înăuntru.

- Eşti mai rea ca Noel. Crezi că el ar merge?

Julie plecă să-l întrebe. Noel, care abia terminase de scris o poveste scurtă, vroia să coboare din sanctuarul său în atmosfera umană din sufragerie.

- Belle Marquise? iar ochii i se luminară. Poate fi începutul

unui roman...triumful şi căderea unei familii franceze. O bătrână femeie ştearsă ajunsă la mila nepotului fără scrupule...

- Să înţeleg că vom accepta invitaţia? întrebă Ann.

- Bineînţeles! Eu vorbeam serios în legătură cu romanul. Aici mă pot concentra foarte bine şi cred că aş putea scrie un roman. Deocamdată ideea e doar în capul meu, pentru că n-am întâlnit-o încă pe bătrâna doamnă.

- O să faci un infarct! îl avertiză Julie. Abia dacă te-ai oprit din scris în ultimele şase zile. Romanul este o idee măreaţă, dar ar trebui s-o laşi mai moale şi să ieşi mai mult din casă.

- Aşa ar trebui, iar noi doi, Julie, n-am mai avut o discuţie serioasă de pe vapor. Hai să mergem la o plimbare zise el

Julie ştia ce înseamnă "o discuţie serioasă" pentru Noel: el să vorbească iar ea să asculte toate ideile lui în detaliu. Dar ei îi plăcea să asculte, uneori oferindu-i şi unele sugestii. Un lucru bun la Noel era acela că nu dispreţuia nicio sugestie; asemenea unui pictor, el aduna mai multe schiţe, decupa unele părţi şi le combina apoi cu idei noi şi interesante pline de culoare. O privea pe Julie ca un sprijin, ca un suport pentru egoul său.

Ann adusese ceaiul pe verandă şi se aşeză într-unul din fotoliile mari din piele. În timp ce bea ceaiul, răsfoi câteva ziare pe care le luase de la Nassau, dar toate erau vechi cam de o lună, iar Ann nu se simţi prea bine privind în trecut.

O maşină opri pe drum, apoi poarta albă se deschise. Era domnul Vincent. Mergea un pic mai bine, iar Ann se întrebă dacă se simţea mai bine. O rană la rotula genunchiului presupuse ea.

Ann îi zâmbi în timp ce el se apropie. Luke avea în braţe trei sau patru registre pe care le aşeză lângă tava cu ceai.

- Bryn m-a rugat să vi le trimit, spuse el, dar m-am gândit să le aduc eu şi să văd în acelaşi timp cum v-aţi instalat.

- Foarte frumos din partea dumneavoastră. Noi suntem bine. Aşezaţi-vă vă rog să vă aduc o cană cu ceai.

- Nu vă deranjaţi. Nu sunt un împătimit al ceaiului.

Luke se aşeză totuşi pe scaunul pe care Ann i-l indică, scoase un pachet de ţigări şi-i întinse una lui Ann. Ea luă ţigara şi se întinse după brichetă. De ce oare, se întrebă ea, un bărbat care evident era unul ce părea făcut pentru relaţii stabile, având o aură pozitivă în ceea ce priveşte dragostea ce i-o putea oferi unei femei, rămăsese necăsătorit? Problema era probabil faptul că nu mersese în locuri în care ar fi putut întâlni femei.

Urmându-şi şirul gândurilor, Ann întrebă:

- De cât timp sunteţi aici, domnule Vincent?

- Spune-mi Luke te rog, răspunse el. Doar de trei ani.

- Doar atât? Si unde ai locuit înainte să vii aici?

- În Nassau. Acolo l-am întâlnit pe Bryn, care mi-a propus să-i fiu partener la fabrica de conseve şi la alte câteva afaceri, am acceptat şi iată-mă aici de atunci.

-Ai lucrat în Nassau?

- Nu.

Si cum el nu-şi argumentă răspunsul, Ann spuse:

- Sunt prea indiscretă. Îmi cer scuze.

- Nu trebuie. Povestea este simplă, dacă vrei s-o auzi...

- Cred că aş vrea. Bănuiesc că asta include şi problema cu rotula?

- Rotula? repetă el tresărind. Apoi râse uşor, evident stânjenit şi adăugă: Uitasem că eşti asistentă medicală, e normal să ştii atunci când vezi un tip şchiopătând care parte a piciorului îi este afectată. Am fost instructor de zbor la o şcoală de pilotaj. Într-o zi, a trebuit să aterizez forţat şi m-am ales cu un genunchi zdrobit.

- Cred că a fost o lovitură pentru dumneata, spuse Ann, compătimitoare. Să înţeleg că ţi-a afectat şi serviciul?

- Mai mult sau mai puţin. Luasem o pauză o perioadă şi am fost îndemnat să merg într-o croazieră. Pe la jumătatea croazierei l-am întâlnit pe Bryn, astfel că nu m-am mai întors în Anglia. De fapt, el şi cu Gray erau în vacanţă la Nassau în acel moment. Am venit aici împreună...

Luke şi Ann fumară în linişte câteva minute. Apoi, Ann zise:

- Eraţi aici trei burlaci singuri, nu-i aşa? Ce situaţie ciudată...trei bărbaţi singuri şi o bătrână franţuzoaică. Se pare că niciunul dintre voi nu s-a gândit prea mult la viitor.

- Cred că Bryn se va căsători cândva, şi el este cel care contează cel mai mult.

- Cu cine să se căsătorească? Nu cred că iese vreodată, să întâlnească femei...

- A fost împreună cu una sau două dintre femeile care au venit aici iarna, iar ocazional merge în Anglia.

- Eu cred, spuse Ann pe un ton sarcastic, că se teme să nu fie vânat doar pentru bani. Dar tu?

- Eu? Făcu o pauză, reflectând şi probabil inconştient, se uită la genunchi. M-am gândit o dată la asta...Întâlnisem o femeie drăguţă, care părea să mă placă, dar zburam aproape în fiecare zi şi nu era corect să mă căsătoresc în acele circumstanţe.

- Asta e absurd. O femeie îşi asumă multe riscuri. Dacă este hotărâtă ca mariajul ei să meargă, ar face orice pentru asta. Ce s-a întâmplat cu ea?

Luke zâmbi şi spuse:

- Nu ştiu sincer să fiu. N-a fost una din acele relaţii dureroase; pe cât de repede a intrat în viaţa mea, la fel repede a şi ieşit.

- Iar acum, presupun, eziţi să te mai implici într-o relaţie datorită lipsei unui os de la genunchi. Asta e o prostie!

El se uită la ea, iar Ann se coloră uşor la faţă. Enervată de faptul că descoperise o parte din gândurile ei, lucru pe care şi-ar fi dorit să nu-l facă, îşi stinse ţigara şi scutură apoi scrumul de pe pantalonii săi.

Cu toate astea, el întrebă:

- Ce vă mai fac fratele şi sora? Le place aici?

Ann încuviinţă din cap:

- Noel este plin de inspiraţie, iar Julie este oarecum confuză şi surprinsă de atâtea lucruri noi. Au ieşit împreună, luptându-se cu

o nouă idee pentru un roman.

- Despre Farando Cay?

- Ce ar putea constitui aici un fir epic pentru un roman?

- Sunt destule, mai ales dacă priveşti cu câţiva ani în urmă. Bryn deţine o istorie a insulei, constituită de tatăl său. Sunt puţine copii printate, dar aş îndrăzni să spun că i-ar împrumuta lucrarea lui Noel.

- Cu siguranţă, Noel o să-l întrebe, o să-i transmit.

Luke îşi termină ţigara şi privi către registrele pe care tocmai le adusese:

- Pot să mă uit peste ele când vrei...

- Nu este nicio grabă.

-Atunci...o să plec.

Ann nu spuse nimic ce l-ar fi reţinut, el se ridică în picioare şi aruncându-i o privire, îi spuse:

- Ieri, m-am întâlnit cu doctorul nostru de pe insulă şi mi-a spus că i-ar plăcea să te cunoască.

- Oh...o altă persoană albă pe insulă?

- Este creol, dar extraordinar de inteligent. A studiat în Anglia şi America, iar Bryn a avut grijă ca spitalul să fie modern şi foarte bine echipat. Personalul din spital reprezintă o problemă, dar oricum se descurcă de minune. Cred că atât el cât şi clinica sa vă vor surprinde în mod plăcut.

- Poate, spuse ea. Se întâmplă să fiu în vacanţă...

- Foarte bine, n-a fost cu nicio intenţie...

- Nu e nicio problemă. Te rog să-i mulţumeşti lui Bryn Sherard pentru registre.

Luke zâmbi. Observase că faţa lui Ann se întunecase,dar cu toate astea nu păru să se îngrijoreze şi plecă spre maşină. Ann luă iarăşi registrele de pe podea şi în numai câteva minute uită zâmbetul lui Luke Vincent.

În următoarele câteva zile Julie tastă pentu Noel, îl ajută pe Cristophe în grădină şi spălă câteva lucruri pentru Ann, aşteptând

cu nerăbdare ziua de miercuri. Fără niciun motiv anume, pregăti în detaliu ce o să poarte în acea zi.

Când se întâlniră toţi trei miercuri după-amiază în sufragerie, gata de plecare, fiecare îşi exprimă admiraţia pentru ţinuta celuilalt. Ann purta un costum de culoarea piersicii asortat cu pălăria înfăşurată într-o eşarfă, iar Julie era îmbrăcată într-o rochie albă, cu voal, arătând încântâtoare. Încercând să-l convingă pe Noel să renunţe la îmbrăcămintea obişnuită, acceptă într-un sfârşit să poarte un costum, să încalţe şosete şi pantofi, dar părului nu i-au putut face nimic, şuviţele aurii atârnându-i rebele pe
frunte.

- Mulţumite în sfârşit? întrebă el nepăsător în timp ce ambele surori se plângeau de gusturile sale.

Hotărî ca Ann să conducă maşina, plecând din timp, ca să nu întârzie.

Pe drumul către Belle Marquise, pământurile erau acoperite cu palmieri, iar la intrarea moşiei îi întâmpină o imensă poartă de fier, înconjurată de mai mulţi stâlpi, drumul fiind înconjurat de sute de magnolii.

Faţada casei era sculptată impresionant, uşa din stejar fiind o adevărată capodoperă şi în după-amiezile însorite te puteai imagina ca fiind chiar în inima Franţei. Completând imaginea, un fermecător tânăr francez îi aştepta în faţă.

- Ca să vezi...spuse Ann într-o răsuflare. Castelul este bântuit şi de o fantomă....

În momentul următor, iluzia dispăru odată cu apariţia lui Bryn Sherard care apăru lângă tânăr.

Când uşile maşinii se deschiseră, Julie zări o mână arămie ce i se întinse uşor dar ferm, ajutându-o să coboare din maşină, iar ochii negri o priveau intens înainte să-i elibereze mâna.

- Mademoiselle! Julie nu ştia dacă exclamaţia se datora doar întâlnirii. Sunt foarte încântat să vă cunosc. Bryn, te rog să faci

prezentările...repede...

Bryn se uită către Julie, foarte distant, măsurând-o din vârful degetelor de la picioarele ascunse în sandalele albe până la umerii acoperiţi de buclele aurii, spunând apoi:

- Louis de Meulen...doamna Murray, arătând către Ann, sora dumneaei, domnişoara Julie Penross şi Noel Penross.

Lui Louis, întâlnirea cu Ann şi Noel i se păru superficială, nesemnificativă. Se ataşă imediat de Julie, învârtindu-se în jurul său şi mărturisindu-i cu nerăbdare şi bucurie cât de încântat era să întâlnească pe cineva atât de...atât de drăguţă aici, în Farando Cay. Atenţia sa pentru Julie devenise stânjenitoare, ea surprinzând în acelaşi timp privirile ironice ale lui Bryn. Ea uită pentru o clipă dezamăgirea de a-l fi întâlnit pe
Bryn aici, uitase totul, strălucind de lumină şi fericire, specific oricărei femei atunci când este admirată.

Cu toate astea, încrederea în sine cu care o întâmpină pe doamna de Meulen, Julie i-o datoră lui Louis. Doamna de Meulen era o femeie înaltă, de o eleganţă şi fineţe extraordinară, îmbrăcată cu gust într-un costum negru, cu guler de dantelă peste care atârna un colier de perle strălucitoare. Julie îi zări trăsăturile frumoase în ciuda vâstei, iar pielea cu riduri era acoperită de pudră.

- Mă bucur să vă cunosc doamnă de Meulen, spuse Julie aplecându-se, cu modestia specifică celei mai tinere persoane de la petrecere, apoi ieşi cu Louis.

Era genul de petrecere care s-ar fi putut petrece şi acum o sută de ani. Masa era pregătită impecabil în stil franţuzesc, cu tăviţe şi cupe din argint, iar farfuriile de cristal ascundeau bucăţi de piersici în caramel.

Aerul din salon era cald şi ameţitor cel puţin pentru Julie. Delicateţea scaunelor, picturile uriaşe de pe pereţi şi candelabrele, erau mult mai mult decât şi-ar fi imaginat. Julie nu era însă pregătită pentru privirile arzătoare ale acestui tânăr

francez.

- Presupun că eşti surprinsă de prezenţa mea aici, spuse el delicat printre alte conversaţii. Am sosit aseară târziu, cu iahtul unui prieten care locuieşte în Martinica. Pentru prima dată sunt în contradicţie cu ai mei. Eu mi-aş dori mult să mă stabilesc în Martinica sau chiar aici în Farando Cay, dar tatăl meu este împotrivă. El se ocupă de afaceri în transportul maritim la Cherbourg şi-şi doreşte ca eu, unicul său fiu, să-i preiau afacerile după ce se va retrage. Iar eu nu-mi pot imagina ceva mai plictisitor. Eşti de acord cu mine, mademoiselle?

-Nu neapărat. Navigaţia pare a fi interesantă şi în acelaşi timp plăcută.

- Nu este deloc aşa. Sunt doar hârtii, telefoane, reclamaţii şi şedinţe nesfârşite. Totul este lipsit de culoare!

Julie îl lăsă să-şi susţină punctul de vedere în continuare, auzind-o pe doamna de Meulen spunând:

-Întotdeauna am avut o simpatie aparte pentru soţul dumneavoastră, doamnă Murray. Niciodată nu uita să mă viziteze cel puţin o dată pe săptămână, iar uneori el şi Bryn veneau la cină. Vorbeam în franceză, nu-i aşa Bryn?

- Dumneavoastră aţi insistat, madame.

- Dar a fost benefic pentru doi oameni ca voi să reţină câte ceva din cultura noastră. De asta am insistat întotdeauna să mergeţi în vacanţă în Europa. Era înfricoşătoare ideea că v-aţi fi putut căsători cu una dintre acele turiste care veneau în vacanţă în Bahamas.

- Nu ştiu ce să spun, zise Bryn. Un turist nu este neapărat lipsit de cultură. Oricât de mult ne-am dori, nu toţi ne putem căsători cu o femeie franceză.

Această remarcă părea s-o fi încântat pe bătrâna doamnă.

- O să mai discutăm despre asta...Nimic nu este imposibil.

Ceea ce nu era clar era dacă îşi dorea asta pentru bărbaţi în general sau în mod special doar pentru Bryn. Bătrâna i se adresă

apoi lui Noel:

- Dar dumneavoastră, domnul meu? Am auzit că scrieţi. Să ştiţi că sunt un critic bun. Mi-ar plăcea tare mult să citesc ceva din ce aţi scris.

Stânjenit, Noel spuse:

- Deocamdată prefer să termin câteva opere, după care să le dau pentru citit.

- Foarte înţelept. Vârsta la care sunteţi este una fragilă, dar plină de graţie. În Franţa se mai menţine graţia acestei vârste, Louis?

- Cea mai încântătoare graţie din lume o dobândeşti aici la Belle Marquise, spuse Bryn întorcându-se către ea, cu un zâmbet. Bunico, cherie, îmi permiţi s-o conduc pe domnişoara Julie să viziteze galeria? continuă el galant.

- Da...sigur, bătrânii ochi căprui o priviră pe Julie. Dacă este de acord şi Bryn.

- Ce legătură am eu cu acest lucru? răspunse Bryn scurt.

Umerii subţiri ai bătrânei doamne, se ridicară într-o mişcare caracteristică acesteia:

- Doamna Murray şi aceşti doi tineri sunt abia sosiţi pe insulă şi este datoria ta să-i protejezi.

Ann o întrerupse, zâmbind:

- Va asigur că noi englezii n-avem nevoie de nicio protecţie, într-un loc ca Belle Marquise şi în general Julie hotărăşte singură ce doreşte să facă.

- Fără îndoială, spuse bătrâna. Dar sunt sigură că lui Gray i-ar fi plăcut să ştie că atâta timp cât veţi locui în Farando Cay, veţi fi sub supravegherea lui Bryn.

Louis aştepta nerăbdător

- Veniţi atunci, mademoiselle. O să vă arăt frumuseţile şi monstruozităţile care decorează pereţii galeriei noastre.

Fără prea multă voinţă, Julie îl urmă. Ştia că Ann o privea amuzată, în timp ce Bryn îşi scoase indiferent o altă ţigară, sub

privirea de şoim a bătrânei.

Capitolul 3

Pe parcursul primelor zile petrecute în Farando Cay, era sigură de faptul că atât ea, cât şi Ann şi Noel vor intra într-o rutină. Aşa au trăit şi în Anglia şi nu vedea niciun motiv de ce n-ar adopta un mod de viaţă similar şi aici, la Murray Green. Dar prezenţa continã a lui Noel în casă era un factor ce nu permitea acest lucru. Tot ce scria trebuia bătut la maşină cel puţin o dată, astfel încât să poată reciti tot ce scrisese până în acel moment.

Noel avea doar douăzeci şi cinci de ani, dar în comparaţie cu Louis de Meulen, care era doar cu câteva luni mai în vârstă, el arăta încă foarte bine. Nu că Louis ar fi dat impresia că era mai mare, dar avea acea maturitate şi vervă latină, acel ceva indescriptibil specific fiecărui francez şi care-l deosebea de ceilalţi bărbaţi pe care Julie îi cunoscuse până atunci.

Louis venea din ce în ce mai des la Murray Green. Conducea cu nerăbdare maşina veche a bunicii sale, adresându-se întotdeauna lui Ann şi Julie cu farmecul său deosebit plin de bun-simţ. La cea de a treia vizită, îi ceru lui Ann permisiunea să meargă împreună cu Julie în port, să ia un pachet ce-i fusese trimis din Franţa.

- Dacă doriţi, ne puteţi însoţi şi dumneavoastră madame...sugeră el curtenitor, dar fără prea mult entuziasm.

- Nu doresc.. .spuse Ann râzând. Dar ai grijă de sora mea mai mică. Nu este obişnuită să fie flatată. S-ar putea să te creadă.

- Cu siguranţă, Julie poate avea încredere în mine, răspunse el cu
demnitate. Aş face tot ce-mi stă în putinţă pentru ea.

Aceasta era prima din multele escapade ale lui Louis cu Julie, şi cu fiecare ocazie comportamentul său faţă de Julie era impecabil. În glumă, Julie îl întrebă odată dacă doamna de Meulen este de acord cu relaţia lor de prietenie şi rămase oarecum uimită când auzi că bătrâna este încântată de ea.

- Bunica spune că o să fii o companie ideală pentru Fleur,

când va veni în iarnă. Sora mea este foarte dulce şi are o slăbiciune pentru insulă. A împlinit douăzeci şi unu de ani abia acum două luni şi sperăm cu toţii că se va căsători curând.

- Vorbeşti ca şi cum totul este deja aranjat...

- Nu e chiar aşa. În general, Fleur este o persoană ascultătoare, dar în ceea ce priveşte căsătoria, este foarte încăpăţânată. În Cherbourg există un bărbat extraordinar care ar dori să se căsătorească cu ea, dar ea nici nu vrea să audă. Tatăl meu i-a spus că fără îndoială aceasta va fi ultima sa vizită în Farando Cay. Când se va întoarce, se va căsători cu Henry.

- Nu este un pic ciudat? Este foarte posibil ca ea să nu fie îndrăgostită de el sau pur şi simplu să nu-şi dorească aceast mariaj.

Mergeau pe şosea pe drumul către ţărm, cu Louis la volan, iar în ochii săi negri puteai citi uşor admiraţia.

- De ce nu s-ar îndrăgosti de Henry? spuse el. Doar atât cât să se căsătorească cu el.

- Dragostea cu forţa nu se poate, răspunse Julie. Pur şi simplu este sau nu este, iar sora ta pare a fi foarte sensibilă.

- Nu este deloc aşa! exclamă el. O să-ţi mărturisesc un secret. Dar promiţi că n-o să mai spui nimănui?

- Bineînţeles, dar...

- În afară de Fleur, eu sunt singurul care îl cunoaşte, aşă că am încredere în tine. Te rog, ascultă-mă bine, pentru că ţin mult să-ţi spun asta. Fleur a făcut o mare greşeală şi anume aceea de a se îndrăgosti de Bryn Sherard.

- Doamne...spuse Julie încet. Biata fată...

- Mai poţi spune asta încă o dată, răspunse el în timp ce încetini.

Mi-a spus asta anul trecut la întoarcerea acasă din vacanţă, dar am sperat că o să uite repede. Dar n-a fost aşa. Acum îşi doreşte mai mult să-l vadă şi datorită vârstei crede că s-ar putea întâmpla un miracol.

- Eşti sigur că Bryn nu ţine la ea?

- Bryn nu ţine le nimeni... O tachinează uneori pe Fleur, dar mă îndoiesc că ţine la ea, cu toate că ar fi în avantajul lui dacă s-ar căsători cu ea.

- La ce anume te referi?

- Material, n-ar câştiga nimic din mariajul cu Fleur. El este deja proprietarul virtual al moşiei noastre, după ce a fost ipotecată. Oricum, după moartea bunicii, Belle Marquise îmi va reveni mie şi bineînţeles că voi moşteni şi ipoteca. Iar Fleur o să primească doar câteva bijuterii, nimic altceva. Şi dacă se mărită împotriva dorinţei părinţilor noştri, nu va avea nicio zestre.

- Din punctul nostru de vedere al englezilor, zestrea este privită ca o afacere. În orice caz, n-o să-l deranjeze prea mult pe Bryn dacă Fleur are sau nu bani, pentru că el are destui.

-Asta aşa este. Dacă ar dori să se căsătorească cu sora mea, Bryn este destul de bogat încât poate trece uşor peste obiecţiile tatălui meu. Dar sincer, eu nu cred că vrea să se însoare cu Fleur. Anul trecut era la fel de frumoasă şi de femeie ca şi acum, dar cu toate astea el nu i-a promis nimic.

- Poate că ea nu s-a implicat prea mult. Englezii în general au nevoie de încurajări.

- Englezii ăştia! spuse Louis râzând. Chiar crezi că Bryn Sherard ar răspunde la avansurile inocente ale unei femei?

- Ei bine...s-ar putea, răspunse Julie sceptic. Ignatia, bătrâna noastră servitoare, mi-a povestit despre vizitele voastre anterioare. Sora ta are reputaţia că este mereu în compania doamnei de Meulen, aşa că n-a avut prea multe şanse să iasă singură. Ai putea fi sincer cu bunica ta. Sunt sigură că nu s-ar opune căsătoriei surorii tale cu Bryn, din contră, cred că i-ar ajuta mult.

- Tu nu înţelegi! I-am promis lui Fleur că o să păstrez acest secret.

- Dar deja mi-ai spus mie...

- Cu tine e în siguranţă...simt asta. Dar cu bunica mea n-ar fi. Ca şi celelalte femei bătrâne, de altfel. Julie, trebuie să mă ajuţi. Ţin foarte mult la sora mea şi mi-aş dori foarte mult să fie fericită. Poate mă înşel, poate că n-ar fi fericită cu Henry. Foarte bine atunci, trebuie s-o ajutăm să-l cucerească pe Bryn.

Scandalizată de comportamentul lui, tăcu câteva momente, apoi spuse:

- Dar ai putea măcar să baţi un apropo doamnei de Meulen. Nu că Fleur ar fi îndrăgostită de Bryn, ci doar că ar fi un mariaj convenabil pentru ambele părţi.

- Nu-mi cunoşti bunica, Julie! Are o intuiţie extraordinară în astfel de cazuri şi şi-ar da imediat seama. Deocamdată, singurul motiv pentru care încă nu şi-a dat seama este blândeţea lui Fleur. Dacă aş bate acel apropo, aşa cum spui tu, imediat bunica mea şi-ar pune în mişcare toate dispozitivele pentru a afla ce se întâmplă cu adevărat şi ar rezulta un film tridimensional.

Situaţia o distră pe Julie, Louis fiind fermecător şi părea sincer îngrijorat pentru sora sa.

- Poate totuşi când o să-l revadă pe Bryn, o să îşi schimbe părerea şi o să îşi dea seama că nu este un soţ potrivit pentru ea, îl consolă Julie.

- Ceea ce simte Fleur a crescut în timp şi n-o să fie atât de simplu să-l uite. Ce-ar fi să facem un mic plan, Julie?

- Ce fel de plan? întrebă Julie, precaută.

- Este chiar simplu. Cum ţi-am mai spus, bunica este încântată de faptul că o să-i ţii companie lui Fleur. Deci, o să puteţi ieşi oriunde vei dori, iar bineînţeles Fleur va merge cu tine. Dacă aş face eu asta ar fi suspect, pentru că nici măcar nu sunt prieten apropiat cu Bryn. Ai putea face să se întâlnească şi chiar să rămână singuri uneori. Departe de bunica, Fleur va putea fi ea însăşi, iar Bryn poate îşi va dori s-o cunoască mai bine. Este un plan practic, nu-i aşa?

- Presupun că da, spuse Julie în dubii, cu toate că nici noi nu

prea ne înţelegem cu Bryn. Ar fi mai bine s-o cunosc mai întâi pe Fleur înainte să facem ceva de care apoi să ne pară rău.

- Nu mai este foarte mult până când o s-o întâlneşti, pentru că este deja pe drum ... Julie, îmi promiţi că o să mă ajuţi ?

- O să fac tot ce îmi stă în putinţă.

- Promisiunea dumneavoastră mademoiselle. Vă rog, spuse Louis în timp ce opri maşina şi o privi drept în ochi.

- Foarte bine...promit, răspunse ea repede. Iar acum, trebuie să mă duci acasă.

Julie şi-ar fi dorit să vorbească cu Ann despre Fleur de Meulen şi Bryn Sherard. Dar atitudinea lui Ann era de cele mai multe ori rece şi distantă. Cel mai probabil, n-ar fi fost de acord cu planul lui Louis, dar cu siguranţă ar fi putut-o ajuta pe Julie. Pe de altă parte, Julie nu vedea ce s-ar fi putut discuta despre această problemă. Se putea bineînţeles ca Julie să nu se înţeleagă cu Fleur, dar îi promisese deja lui Louis că îl va ajuta să facă posibile întâlnirile dintre cei doi.

Bryn o mai sunase pe Ann o dată sau de două ori, discutând doar despre afaceri. Era în continuare ferm convins că Ann se măritase cu Gray doar pentru bani. Probabil că nu era genul de femeie pe care s-ar fi aşteptat să-l întâlnească, dar faptul că aparent ann intenţiona să vândă proprietatea şi să folosească banii în scopurile proprii, îi confirmă bănuielile. Pentru el, Julie şi Noel nu erau decât doi vânători de avere, fapt ce îl înfuria mai tare şi nu făcea relaţiile dintre ei mai plăcute. Julie spera ca Louis să fi uitat de promisiunea făcută.

A doua zi dimineaţă, Julie conduse până în port pentru a trimite pachetul lui Noel pentru agentul său, iar ca orice scriitor vroia ca totul să fie perfect. Julie se apropie de vasul care încărca saci plini cu zahăr. Căpitanul, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un maieu şi pantaloni marinăreşti, îi promise lui Julie că el personal va trimite pachetul cu avionul de la Nassau la Londra

Julie îi mulţumi şi se întoarse în maşină, dar înainte să plece îi

atrase atenţia un sunet lung de sirenă, ce se auzi din direcţia fabricii de conserve, chiar în dreptul depozitelor. Văzu muncitorii ieşind afară, aşezându-se în umbră cu cănile pline de ceaiul dulce cu aromă de rom şi ceva o îndemnă pe Julie să se apropie, urmărind băieţii şi fetele care parcă apăreau din pământ, aşezându-se alături de părinţii lor. Apoi apăru Luke şi pentru că era singura persoană albă în mulţimea aceea neagră, o zări imediat pe Julie

- Bună! spuse el. Explorezi din nou?

- Nu, de data asta. Am venit să aduc un pachet. Dar nu m-am putut abţine când am văzut mulţimea ieşind din fabrică.

- Eu tocmai mergeam acasă să-mi beau cafeaua. Mă însoţeşti?

- Sigur. Abia aştept să-ţi cunosc câinii.

Luke arătă către cărarea îngustă, ce ducea în spatele fabricii, iar Julie îl însoţi.

- Patsy este bolnavă, spuse el. Este cea mai mică dintre labradori. Are o digestie mai delicată, iar când mănâncă ceva ce nu-i prieşte, trebuie să plătească pentru asta. Ai avut câini în Anglia?

- Nu în apartament. Dar când eram mică am avut unul. Dacă o să rămânem mai mult timp aici în Farando Cay, o să te rog să-mi dai un terier.

Ajunseseră deja în apropierea casei lui Luke. Era o vilă construită în formă de L, cu o verandă în partea mai lungă, cu flori agăţătoare ce se ridicau pe stâlpii casei. Priveliştea de pe verandă o încântă pe Julie. În faţă era acoperişul verde al fabricii, iar alături se întindea ţărmul, cu catarge şi minunata apă albastră. În stânga şi în dreapta erau împrăştiate pe dealuri căsuţe de diferite forme, iar în spatele acelor dealuri era din nou marea, schimbându-şi culoarea sub cerul fierbinte.

Câinii stăteau tolăniţi pe podeaua pietruită, prea istoviţi ca să mai facă şi altceva decât să dea din coadă. Patsy stătea pe unul

dintre scaune, din cauza bolii sale, aruncându-i lui Luke o privire lungă, plină de devotament, înainte să inchidă din nou ochii.

Servitoarea lui Luke, o negresă lucioasă, aduse tava cu o cafea
excelentă, Luke spunând.:

- De fiecare dată când eşti prin apropiere şi ai nevoie de ceva răcoritor, poţi să-i dai de ştire lui Sam şi vii aici pe verandă. Sunt prea bătrân ca să mai vadă cineva ceva ciudat în asta.

- Nu eşti deloc bătrăn, şi nu cred că vârsta contează prea mult într-un loc ca acesta, îi răspunse Julie. Eşti cu siguranţă cel mai drăguţ bărbat de pe insulă.

Luke râse uşor şi continuă:

- Este flatant, iar Louis cu siguranţă m-ar împuşca dacă ar auzi ce ai spus. Ce părere ai despre acest tânăr?

- Este încântător uneori şi uneori plictisitor. Mă simt bine în compania lui totuşi.

- Dar Ann? Ce crede despre el?

- Este şi ea femeie, spuse Julie sorbind din cafea şi zâmbind, iar Louis are un mod aparte de a face complimente unei femei. Noi englezoicele nu suntem împotriva curţilor subtile, iar Louis este un maestru în acest domeniu. Ce au oare aceşti francezi atât de intrigant?

- Pentru o femeie? Ei par întotdeauna a avea timp pentru dragoste şi în acelaşi timp să vorbească despre asta. Sunt buni afacerişti, dar când vine vorba de femei, uită complet de afaceri. Observând că Louis nu este interesat de afaceri, se poate înscrie într-o altă categorie. În ceea ce-l priveşte, cred că este destul de sincer.

- Dumnezeule, sper că nu!

- De ce? spuse Luke ridicând într-un mod aparte sprâncenele. Aveam impresia că poţi depinde de el, pentru că se mândreşte a fi un aristocrat.

Luke mai turnă cafea şi-i oferi lui Julie o ţigară. Unul dintre

terieri începu să latre şi se întinse la picioarele lui, în timp ce altul încercă să ajungă cu botul la mâna întinsă a lui Julie. Julie îl mângâie, gândindu-se cât de liniştitor şi de bine era aici, cu Luke.

- Când o să aveţi timp, ar trebui să veniţi să luaţi prânzul, tu şi Noel. Iar după asta putem ieşi în larg.

- Dar Ann?

- Şi ea, bineînţeles, dacă i-ar plăcea, deşi nu cred...

- Se descurcă, să ştii, spuse Julie serios. De când o cunosc, a muncit foarte mult. A fost cea mai tânăr asistentă medicală din promoţia ei şi obişnuiau să spună că ştie la fel de multe ca un doctor. Nu era chiar adevărat, dar cu siguranţă ştia mai mult decât cei de la St. Cross.

- Dar nu a mai muncit aşa de mult de când a plecat de la spital?

- Nu, dar este inteligentă şi face totul cu multă pasiune. Si nu se va simţi bine la Murray Green până când nu va reuşi să ne facă pe noi să ne simţim bine. Nu ne putem distra prea mult însă, din cauza lui Noel...

- Este foarte important, nu-i aşa? spuse Luke zâmbind.

- Ei bine...ştii cum este. Este singurul dintre noi cu un astfel de creier, iar noi adorăm să-l răsfăţăm. Mi-aş fi dorit doar ca Ann să aibă o căsătorie perfectă, pentru că merită mult mai mult decât ce a primit până acum. Julie se simţi ruşinată, apoi adăugă: pentru tine, cred că sună ca neloialitate faţă de Gray...

- Chiar deloc. N-am privit niciodată din punctul ăsta de vedere, dar înţeleg ce vrei să spui...ăăă...au ţinut mult unul la celălalt, Ann şi Gray?

- Destul de mult, cred, cu toate că Ann n-a vorbit niciodată despre asta. N-a putut, serios, pentru că după moartea lui a suferit mai mult. Vezi, între mine şi Ann este o diferenţă mare de vârstă şi tocmai de aceea cred că nu mi s-a confesat niciodată mie. Stiu doar ce am văzut şi ... a durut.

- Cred că există anumite moduri de a trăi, cu toate că uneori

nu văd nimic mai mult decât o încurcătură ameţitoare. Un pas greşit şi eşti aruncat la celălalt capăt al lumii pentru a o lua de la capăt, spuse el râzând uşor. Stai liniştită, Julie, ţie n-o să ţi se întâmple asta. O să te măriţi şi o să duci o existenţă liniştită alături de cineva care o să te adore.

Julie nu avu timp să răspundă, deoarece se ivi o siluetă brunetă în grădina din faţă. Printr-o deschizătură făcută între arbuşti, apăru Bryn Sherard, îmbrăcat într-un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi albi. Nu părea surprins s-o vadă pe Julie, dar nici bucuros. O salută cu indiferenţă şi se adresă lui Luke, care tocmai se ridicase în picioare.

- Am vorbit cu căpitanul vasului de marfă şi este de acord să ducă comanda de sisal pentru Rio până la Trinidad, dacă o vom încărca inainte de apus. Ne-ar scuti de două sau trei săptămâni. Crezi că o putem face?

- Sigur. O să mai chem câţiva băieţi pentru a încărca marfa. Este deja în depozit, aşa că n-ar trebui să ne ia mai mult de trei ore.

- Bine. Dacă e aşa, anunţă băieţii că o să mai am nevoie de ei şi mâine, la tăiat.

- Nu vrei o cafea Bryn?

- Tocmai am băut la mine una. O să plec, atunci. Sunt pe plantaţia de cacao, dacă o să ai nevoie de mine.

Julie se apropie de Luke, spunându-i:

- Mulţumesc pentru înviorare. O să ţin minte invitaţia pentru prânz.

- Ţi-am zărit maşina puţin mai jos. Te conduc eu la ea.

Luke intră în casă după ceva, iar Julie, mai mult obligată, merse cu Bryn traversând grădiniţa, şi ajunse în locul unde acum dispăruse toţi muncitorii. În partea ingustă a drumului, Bryn îi oferi o mână, dar nu spuse nimic până când ajunse în dreptul fabricii şi în apropierea maşinii.

- Te-am căutat pe plajă dimineaţă, spuse el. N-ai făcut baie în

dimineaţa asta?

Julie dădu din cap că nu şi uimită, întrebă:

- M-ai căutat ?

- Numai ca să te ajut, o asigură el. Există un tip de iarbă de mare foarte interesantă care este adus de valuri în perioada acesta a anului, iar dimineaţă locurile mai puţin adânci de pe ţărm erau pline cu ea. Este periculos să faci baie şi m-am gândit să te anunţ să nu intri în apă până când dispare.

- Dar cum puteai să mă vezi? insistă ea, curioasă. Nu poţi vedea plaja noastră de pe proprietatea dumitale.

-Am luat o barcă şi am vâslit până aici. Ţi-am lăsat un bilet în cabana de pe plajă.

- Da? Julie se uită insistent la el nevenindu-i să creadă. Îndrăznesc să cred că nu eşti chiar atât de rău. Dacă ai făcut asta pentru noi, cei pe care nu-i suporţi, probabil că eşti un prieten minunat pentru cei la care n-ai nimic împotrivă.

Bryn schiţă un zâmbet cinic:

- Mulţumesc. Şi tu ai putea fi un copil plăcut, dacă n-ai fi ghidată
greşit.

- Ghidată greşit? Cum anume?

- Doar...ademenită de bani şi de idile.

- Dacă te referi la banii lui Ann, i-o tăie ea scurt, n-am folosit niciun bănuţ încă. Mi-am plătit singură călătoria până aici, la fel cum a făcut şi Noel, şi am destui bani să mă întorc în Anglia. Cu siguranţă, trăim aici din ceea ce se produce la Murray Green, dar nu văd de ce n-am face-o.

- Nu aveţi niciun motiv bineînţeles, replică el imediat, cu excepţia faptului că niciunul dintre voi nu are vreun drept aici.

- Asta este incorect. Ann are tot dreptul din lume.

- Legal, da. Este un lucru foarte haios în ceea ce o priveşte pe sora ta. Am crezut în ea, dar cu o mică excepţie: că nu l-a iubit niciodată pe Gray.

- Cum l-ar fi putut iubi Ann pe Gray? protestă Julie rapid. Ea a ţinut la el cu adevărat, toţi l-am iubit. Pur şi simplu s-a întâmplat ca el s-o placă, iar ea a făcut tot ce a putut în ultimele săptămâni. Să fiu sinceră, eu...eu n-am crezut că ea va accepta vreodată banii sau proprietăţile lui, dar sunt convinsă că dacă le-a acceptat, a avut un motiv foarte întemeiat s-o facă. Si dacă tot eşti atât de interesat, Bryn- Julie nu observă că îi rostise numele până când nu citi ironia din ochii lui, fiind prea târziu să-şi mai ceară scuze, făcu o pauză, apoi continuă: Dacă eşti foarte interesat, de ce n-o întrebi pe Ann despre asta. Sunteţi cam de aceeaşi vârstă şi cred că ai putea-o înţelege mai bine. Are de mult timp nevoie de un prieten apropiat de aceeaşi vârstă cu ea şi tu doar dacă ai...

- Draga mea, o întrerupse el, chiar n-am nevoie ca Ann să creadă că i-aş putea fi al doilea soţ.

Julie ridică tonul şi zise, respirând din ce în ce mai sacadat:

- Cum poţi fi atât de nesuferit? şi când mă gândeam că poţi fi chiar amabil. Ann este de o mie de ori mai bună decât tine şi oricum nu te-ar băga în seamă.

- Acum, unde îţi mai este simţul umorului? Crezi că aş fi spus asta dacă ar fi existat vreo şansă pentru o femeie să mă agaţe împotriva dorinţei mele?

În clipa aceea, Julie îşi aminti de sora mai mică a lui Louis, Fleur, şi în loc să-şi continue aprigul discurs tăcu, gândurile sale îndepărtând-o de la discuţia cu Bryn, încât plecă de la umbra copacului sub care se oprise şi se îndreptă către maşină.

- Apropo, spuse Bryn, vreau de asemenea să te anunţ că eşti greşit îndrumată şi în materie de dragoste. Mă refer bineînţeles la Louis de Meulen. Să n-ai prea multă încredere în el, ok?

- Ce mai e în neregulă cu Louis? întrebă ea, iritată.

- Nimic fundamental, doar că s-a întâmplat să vină aici într-un mod rebel şi este de asemenea preferatul lui "grand'mere". Bănuiesc că ţi-a mărturisit toate problemele lui şi probabil ştii că nu-şi doreşte să calce pe urmele tatălui său. Oricum, madame nu

se va opune şederii lui aici sau a preluării moşiei. Ea are ciudata impresie că Louis va face numai bine la Belle Marquise.

- Eşti destul de sigur că nimeni nu poate conduce afacerile de aici mai bine ca tine. Ţi-ai dori să obţii toată insula, nu-i aşa?

- Chiar dacă nu mă vei crede, nu mi-ar plăcea.

Bryn vorbea ascuţit, iar ochii lui verzi îi privea direct pe ai ei:

- Toată viaţa mea au fost trei proprietari ai acestei insule şi dacă ar fi după mine, ar rămâne tot trei. Dar se întâmplă să am o pasiune pentru pământul din Farando Cay şi urăsc să văd că este neglijat- cum ar fi dacă Louis ar prelua conducerea. Ştiu că tânărul este plin de idei rapide de îmbogăţire. Dacă doamna de Meulen va muri, Belle Marquise se va transforma într-un hotel, iar plaja va fi acoperită de turişti deplorabili, urmărind modelul celorlalte insule din apopiere. Dacă Farando Cay va ajunge vreodată la acest nivel dezgustător, o să mă vând pe mine însumi.

- Şi nu te-aş învinui pentru asta, spuse ea zâmbind pentru o secundă. Cred totuşi că l-ai înţeles greşit pe Louis. El chiar iubeşte acest colţ de lume.

- Nu mă îndoiesc de asta. Într-adevăr, şi pe tine te place. Probabil te vede deja aranjându-te să primeşti vizitatori la vechea pensiune franceză. Un francez încăpăţânat cu o soţie englezoaică, ar putea face un car cu bani la hotelul Belle Marquise.

- Dacă ai fi fost atcineva, ţi-aş fi spus că ai o imaginaţie bogată. Ce
Dumnezeu te face să crezi că Louis ar vrea să se căsătorească cu mine?

- Cred că până la urmă nu eşti chiar atât de rea încât să nu se îndrăgostească cineva de tine. Dacă ai fi fost cu un an sau doi mai mare, poate şi eu aş fi tentat. Roşeaţa din obrajii lui Julie se pronunţă, iar el continuă: te surprinde?

- Mă surprinzi tot timpul. Nu mi-a trecut prin cap că ai putea fi atras vreodată de cineva.

Bryn râse uşor, adăugând:

- Am şi eu momentele mele umane...Nu-i aşa că nu-l încurajezi pe Louis? Odată ce-i faci pe plac, nimic nu-l va mai opri.

- Îţi mulţumesc, dar mă descurc cu Louis.

- Îndrăznesc să spun că poţi, dar nu la asta m-am referit. Dacă este convins că te vei căsători cu el, va vorbi şi cu bătrâna. Încerc s-o conving că plantaţia de cocos trebuie să fie curată şi pusă la punct, dar dacă acest tânăr încearcă s-o manipuleze, ea nu va mai avea niciun cent de cheltuială. Mândria sa este mare şi nu va accepta niciun ajutor financiar. De asta este ipotecată Belle Marquise. Din nefericire ea este prea bătrână să mai plătească locul, dar un om potrivit ar putea face asta.

- Înţeleg, spuse Julie aţâţându-se din nou. Ai vrea să-i spun lui Louis că între noi doi nu e nimic şi că nu m-aş căsători cu el nici dacă ar fi ultimul om de pe pământ.

- Sună destul de crud modul în care ai spus-o. Cizelează puţin ideea înainte s-o aplici. Pe de altă parte, s-ar putea să-i facă chiar bine.

- De unde ştii că nu preţuiesc prietenia lui şi că aş vrea să-l rănesc? îi răspunse Julie abia abţinându-se să nu izbucnească.

Bryn o privi iarăşi pătrunzător, spunând:

- Nu-mi spune că te-a vrăjit deja. Dacă e aşa, ar fi cazul să te trezească cineva! Ochii lui se îngustară şi, cu un zâmbet nu tocmai plăcut pe buze, continuă: sub şarmul latin al lui Louis se ascunde doar egoismul. De fiecare dată când priveşte spre viitor, se vede lenevind pe banii altcuiva. Tatăl său este un om foarte respectat în Cherbourg, dar Louis nu crede că respectul faţă de ceilalţi valorează prea mult în comparaţie cu traiul trândav pe cheltuielile celorlalţi. În fiecare an vine aici pentru câteva luni, astfel încât să poată maipula şi încuraja pasiunea sa pentru iahturi sau bărci cu motor, dar observ că anul acesta este determinat să nu se mai întoarcă în Franţa. Părerea mea este că se va oferi să rămână aici şi să preia conducerea proprietăţii, apoi va sugera câteva îmbunătăţiri care în realitate sunt doar idei noi

de făcut bani; astfel, va deveni avangarda celorlalte monstruozităţi ce se vor îndeplini atunci când Belle Marquise va deveni a sa. O să vezi dacă nu o să am dreptate!

- Mă gândesc că ţi-ar prinde bine dacă te-ai înşela măcar o dată, zise Julie. Louis poate fi egoist, dar nu suntem cu toţii aşa? Dar ţine la doamna de Meulen şi este devotat surorii sale. Îi cunoşti sora nu-i aşa?

- Fleur? Bineînţeles. Este o fiinţă adorabilă şi foarte serioasă. Atât ea cât şi Louis, sunt rezultatul unei căsnicii perfecte; întotdeauna el a avut drumul său, iar Fleur a fost mereu protejată. Când o să vină, ar trebui să ieşiţi împreună...

- Ai putea să mă ajuţi, dacă o să fim într-o relaţie amiabilă.

Bryn zâmbi apropiindu-se de ea, îşi duse mâna în părul ei luă ceva alb şi-l lăsă să plutească.

- Te-ai aşezat sub un copac de bumbac. Ai colecţionat un puf.. .cred că ai stat cam mult în soare, că ar fi mai bine să te urci în maşină.

Bryn deschise portiera maşinii şi după ce Julie se aşează la volan, o închise la loc. Julie porni maşina, dar Bryn se sprijini de geamul deschis, uitându-se atent la ea, poate pentru a o împiedica să pornească imediat.

- Poţi să-i spui surorii tale că aş vrea registrele înapoi imediat ce termină cu ele. Mă scuteşte de mai multe treburi dacă le am înregistrate.

- Spunea că trebuie să discute cu tine despre ele...nu că ar exista vreo problemă cu ele...

- Aşa suntem noi aici, în Farando Cay. Gray ar fi procedat la fel pentru mine.

- Dar asta este pentru Ann...

- Nu...este pentru Gray. Ai grijă de tine... şi nu uita sfatul pe care ţi l-am dat. La revedere... Julie.

Ea îi răspunse repede, apoi scoase maşina din noroi. În oglinda retrovizoare, îl zări cum se urcă în maşina lui şi pleacă.

Respiră adânc şi încercă să se concentreze la drum. Probabil că întotdeauna va fi aşa- două puncte de vedere total diferite.

Bryn era un om foarte încăpăţânat, iar Julie ştia la ce se referise atunci când spusese că ceea ce face la Murray Green este tot pentru Gray. Indiferent de motivul pentru care se măritase, Ann era văduva lui Gray şi merita un pic de respect.

Julie mai încercă să-şi amintească cuvânt cu cuvânt ce spusese despre Louis...şi Fleur. Inevitabil, ea încercase să afle părerea lui Bryn despre planurile lui Louis în ceea ce o priveşte pe Fleur. Încercă să şi-l imagineze pe Bryn îndrăgostit de o fată drăguţă şi sensibilă cum era Fleur şi ciudat era faptul că nu i se părea aşa de dificil. Si-l aminti pe Bryn aşa cum îl văzuse prima dată, cu părul ud şi cârlionţat, cu eşarfa roşie prinsă la gât de tricou: un adevărat pirat modern. Iar piraţii întotdeauna caută domnişoare frumoase şi delicate, nu-i aşa? Pentru binele lui Fleur, speră că aşa se va întâmpla.

Dar ceva ciudat se aprinse în mintea lui Julie, dar nu ştia exact ce. Abia aştepta să ajungă acasă să poată vorbi cu Ann. Dar nu merse direct acasă. Plecă la căsuţa de pe plajă unde Bryn îi lăsase biletul. Dar de ce s-ar deranja să facă asta? Mâine biletul va fi tot acolo, sau i l-ar putea aduce Noel dacă va merge după-amiază pe plajă. Dar cu toate astea, conduse înainte.

Capitolul 4

În Farando Cay erau aproape şapte sute de indieni sau mai bine spus cayeni. Ultimul termen era folosit pentru amestecul de negri, mulatri şi hinduşi pentru că cei mai mulţi dintre ei veniseră aici înainte de a fi stabilită o rasă anume. În spatele digului era aşezat un vechi templu hindus, iar spre interiorul insulei, lângă aşezările imense se zărea o biserică cenuşie simplă, inconjurată de un grilaj ca oricare altă biserică din satele din Anglia. Ambele biserici erau susţinute de o mulţime de oameni, dar nativii caraibieni adorau religia lor puternic colorată şi încă obişnuiau să te prevină asupra spiritelor recunoscute pentru faptul că bântuie împrejurimile în orele târzii.

În mare, oamenii erau o populaţie sănătoasă. Cazurile grave erau trimise la Nassau, dar restul erau tratate în clinica vizitată o dată la două luni de un doctor specialist, cu excepţia doctorului Jackson care conducea clinica. Personalul era mai mereu în schimbare. Asistenţii săi erau trimişi să studieze în centrele mari, şi nu a reuşit să convingă niciuna dintre asistente care au stat cu el că merită să devii un asistent cu acte în regulă.

Doctorul Jackson era probabil prea plin de zel faţă de compatrioţii săi. Lucra peste program până la ore târzii, fumând câte două pachete de ţigări pe zi, iar rom bea ocazional. Era un om înalt, cu pielea aproape albă, originea fiindu-i trădată doar de negreaţa din jurul nasului şi nuanţa de galben ce înlocuia albeaţa ochilor.

Ceea ce îl adusese pe doctorul Jackson la Murray Green era devotamentul total pentru slujba sa. Altfel, probabil n-ar fi avut acest curaj, deoarece era bine ştiut că în general femeile albe nu erau dispuse să-şi ofere ajutorul necondiţionat pentru o instituţie în care dominau cei de culoarea închisă a pielii. Dar doctorul Jackson avea speranţa că poate de data asta soarta îi va surâde.

Aşă că îşi luă inima în dinţi şi conduse de la clinica ce se afla în apropierea portului până la Murray Green. Bătu la uşa

întredeschisă, iar când Ignatia îi răspunse, îi ceru să vorbească cu doamna Murray.

Ann se întâmpla să fie în sufragerie alături de Julie, fiecare cosând la o salopetă pentru plajă. Ignatia o anunţă că are un vizitator şi întorcându-se cu ea, Ann îl întâmpină pe doctor.

El înaintă cu nervozitate în cameră, dând impresia unui om solid, îmbrăcat într-un costum kaki.

- Îmi cer scuze pentru îndrăzneala mea, doamnă, spuse pe un ton oficial adoptat în general de tinerii educaţi de culoare. Sunt doctorul Jackson de la clinica de pe insulă. Domnul Vincent a fost atât de bun să-mi spună că aveţi experienţă în ceea ce priveşte munca în spital, aşa că am îndrăznit să vă deranjez...

- Nu e niciun deranj, răspunse Ann în modul cel mai simplu cu putinţă. Mă bucur foarte mult să vă cunosc.

Ann zâmbi şi-i întinse o mână, i-o prezentă pe Julie, apoi îl rugă să se aşeze. Ignatia aduse între timp paharele cu limonadă şi în sfârşit doctorul Jackson dădu semne de relaxare.

- Sunt foarte încântat să aflu că prezenţa mea aici nu v-a ofensat, spuse el politicos. A trecut ceva timp de când n-am mai vorbit cu asistente din Europa şi-mi era frică să nu comit o greşeală.

- Într-adevăr, n-aţi făcut o greşeală. Bănuiesc că aţi studiat în Anglia domnule doctor Jackson...

- Da doamnă, la Liverpool, şi pentru scurtă vreme la Londra

- Aţi fost vreodată în spitalul St. Cross, în nordul Londrei?

- Am urmărit un caz acolo pe parcursul a două luni.

El îi mai oferi alte câteva detalii tehnice, dar se pare că acel caz nu intrase în departamentul unde lucrase Ann. Oricum, ea continuă, interesată:

- Cât am stat acolo am cunoscut doar doi doctori din Indiile de Vest. Unul dintre ei este actualul doctor din Nassau, domnul Morton.

Asta îl încântă şi mai mult pe doctorul Jackson, iar un timp

discută cu Ann despre oamenii pe care i-ar fi putut cunoaşte amândoi, iar de pe faţa doctorul dispăru orice urmă de nervozitate.

- Si acum că aţi venit aici, mă gândesc că aveţi un scop anume...

- Aş vrea să vă rog dacă aţi putea veni să asistaţi la clinică din când în când, spuse el automat. La clinică am câteva asistente, dar niciuna nu este bună cu adevărat. Nu este vina lor că n-au fost disciplinate cum trebuie, că n-au avut un exemplu de urmat şi doar eu am putut să le învăţ câte ceva...

- Vă înţeleg, dar mi-e teamă că nu vă pot ajuta. Aceasta este prima vacanţă pe care am avut-o după ani întregi de muncă, şi chiar dacă aş vrea să vă asist la clinică nu v-ar ajuta prea mult, pentru că nu voi rămâne aici suficient timp pentru a-mi termina treaba.

- Oh...el făcu o pauză, uitându-se la degetele sale subţiri. Dacă acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt în această problemă, eu nu mai am nimic de spus.

Julie îi privea pe amândoi liniştită, atentă în acelaşi timp la conversaţie. Doctorul părea descurajat, aşteptându-se parcă la un asemenea răspuns. Iar Ann, în ciuda răspunsului oferit, parcă se lupta cu ea însăşi. Evident că cel puţin pentru o perioadă nu-şi dorea să mai aibă de-a face cu spitalele, dar în acelaşi timp refuza să ofere sfaturi medicale profesioniste atunci când era nevoie. Julie aşteptă cu nerăbdare să vadă în ce direcţie se va îndrepta conversaţia.

- Si cum aş putea să vă ajut? întrebă Ann.

- Asistentele mele au nevoie de un ghid şi de inspecţii frecvente. Ele au deja impuse nişte reguli, dar le încalcă. Doar una sau două muncesc cu integritate şi cred că şi-ar dezvolta abilităţile dacă ar avea pe cineva pe care să-l respecte şi de care să le fie puţină teamă. Pe mine mă respectă, dar ştiu că sunt prea ocupat să mă complic cu detalii. De cazurile serioase

trebuie să mă ocup doar eu, pentru că n-am încredere în nimeni.

-Îmi pare sincer rău. Nu puteţi folosi un sistem de pedepsire?

-Asta este o idee foarte bună, o să încerc să văd cum o să planific aşa ceva, pentru că lucrez în jur de şaisprezece ore pe zi. Este pur şi simplu prea mult.

- Şi mă vreţi pe mine, spuse Ann păstrându-şi încurajarea în voce, să merg îmbrăcată în uniformă şi să aduc puţină teroare, sănătoasă de altfel, printre acele leneşe creaturi. Asta este?

- Da, răspunse el cu un zâmbet larg. Nu se compară nimic cu o asistentă albă bine îngrijită şi cu o notă de severitate, într-un spital.

- Aveţi dreptate. Uitaţi, spuse Ann parcă împotriva propriei voinţe, o să fac rost de o uniformă şi o să vin mâine la dumneavoastră. Pregătiţi asistentele pentru mine, o să văd ce pot face, dar nu promit că o să pot veni foarte des.

Oricum, hotărârea păru să-l uşureze pe doctor, care îi mulţumi de mai multe ori, anunţându-şi plecarea. Ann îl conduse până la intrare, iar când se întoarse în sufragerie, se strâmbă tristă la Julie.

- De ceea ce am fugit cel mai mult, n-am scăpat. Nu că m-ar deranja să-l asist dacă trebuie să o fac, dar am obosit să mai fac ordine printre oamenii din jurul meu.

- Nu ştiam că ai adus o uniformă cu tine, spuse Julie

- Le-am pus din obişnuinţă, în cazul în care o să am nevoie de ea....

- Merg cu tine mâine, dacă îţi sunt de ajutor, dar probabil că sunt la fel de expertă ca şi asistentele doctorului Jackson.

- Nu...tu o să stai deoparte. N-o să ne implicăm prea mult în asta. O să fac tot ce pot de câteva ori pe săptămână, dar asta nu ne obligă să renunţăm la vacanţă.

Îţi dai seama că este prima noastra vacanţă adevărată de când au murit mama şi tata?

- Nu ne-am putut pemite, dar de fiecare dată când am avut

ocazia, ne-ai oferit momente plăcute.

- O zi la nu ştiu cât timp. Chiar aveam nevoie de vacanţa asta, Julie. Chiar dacă ne vom întoarce în Anglia, o vom face după multă odihnă.

Era a treia vizită a lui Ann la clinică atunci când Luke veni acolo. Ea supraveghea schimbarea bandajelor răniţilor, în secţia de chirurgie, când el se apropie de ea, spunându-i în modul său plăcut:

- Bună dimineaţa, soră Murray. Aş putea vorbi puţin cu pacientul din ultimul pat? Este unul dintre lucrătorii noştri. Promit că n-o să discut decât afaceri.

Ann îi aruncă o privire rapidă, spunând:

- Bine, doar de data asta, de acum fără prea multe vizite dimineaţa, te rog. O să vezi orele de vizită afişate afară la intrare.

- Mulţumesc. Mă scuzaţi că am încălcat regulile, spuse el zâmbind şi merse mai departe.

Momentan, Ann realiză că nu era deloc surprins s-o vadă aici în uniformă. Dar el nu părea niciodată surprins de ceva. Era ca şi cum ar fi trecut prin cele mai neplăcute experienţe, maturizându-se condiţionat. Asta însemna că dacă nu-i păsa de căderi, probabil nu-i păsa prea mult nici de reuşite. Ei bine ea era la fel şi nu era un mod atât de rău de a fi.

Luke o salută la plecare, iar ea îşi continuă cu calm îndatoririle. Prezenţa sa în clinică în general şi mai ales în secţiile de chirurgie, era ca un sterilizator. În prima dimineaţă a fost îngrozită de zgomote, de mirosul fructelor putrezite uitate în vestiare, de apa împrăştiată peste tot, de paturile mototolite. Cu o voce impunătoare şi incisivă, le adună pe asistente, spunându-le simplu dar în acelaşi timp pe un ton ameninţător, că îşi doreşte linişte, curăţenie, eficienţă în general. Le spuse că au un doctor minunat, care merită toată admiraţia şi cooperarea lor. De fapt, pentru asta era ea aici, sora Murray.

În fiecare zi le vorbea colectiv şi particular dacă doreau,

încurajându-le să-şi scrie fiecare pe o hârtie problemele şi să i-o înmâneze ei, pentru a le putea rezolva la următoarea vizită. Ann speră doar ca efortul şi profesionalismul său să le influenţeze în bine în cel mai scurt timp cu putinţă.

În acea dimineaţă, observă cu câtă îndemânare bandajă una dintre surori o rană bandajată anterior necorespunzător. Aceste fete nu ştiau mai nimic despre examinări şi despre pansamente. Când infirmiera verifică ultimul pacient, Ann îi zâmbi cald, arătându-i mulţumirea prin faptul că o lăsă să plece. Plecă şi ea apoi, îndreptându-se către biroul micuţ în care erau adunate şi înregistrate toate cazurile, apopiindu-se de Luke. El era aşezat în scaunul de la birou, dar când apăru Ann se ridică şi se aşeză alături.

- Bună, sper că nu este neregulamentar să te aştept aici.

- Deloc, îi răspunse ea într-o manieră oarecum cordială. Cu ce te pot ajuta?

- Pacientul pe care tocmai l-am vizitat - crezi că are nevoie de tratament specializat? Dacă este necesar, Bryn va plăti pentru ca să poată merge la Nassau.

- N-are nevoie de niciun tratament diferit de cel pe care-l primeşte. Va putea ieşi din clinică la sfârşitul săptămânii, dar nu se va putea întoarce la muncă decât abia peste vreo trei săptămâni.

- Poate avea şi o lună liber, iar noi o să avem grijă să fie şi plătit.

- Foarte bine, spuse Ann pe un ton final, aşteptându-se ca Luke să plece. Dar el se rezemă pe spate, privind-o cu o curiozitate ciudată.

- Ţi se potriveşte uniforma, ştiam că aşa va fi...

- Dacă ai terminat... mai am o mulţime de făcut înainte de prânz.

- Cu toate astea, continuă el, îmi placi mai mult fără ea. De obicei nu pari prea relaxată, dar îmbrăcată aşa, îmi pari imposibil

de abordat. Doctorul Jackson mi-a spus că ai făcut o treabă minunată. Abia dacă mai recunoaşte clinica de când ai venit aici.

- Te deranjează dacă amânăm conversaţia? întrebă ea politicos dar rece.

- Foarte bine. Până când? Pot să vin la cină diseară?

- La Murray Green? îl privi ea uimită. Nu văd de ce nu, dacă vrei cu adevărat. Sper că n-o să fii prea gălăgios.

- Îmi pare rău pentru două doamne aşa bătrâne ca voi dacă o să fiu.

- Păstrăm liniştea pentru Noel, îi răspunse ea aproape exasperată. Dacă vrei, vino la şapte.

- Nu este chiar invitaţia pe care mă aşteptam s-o primesc, dar accept. Acum, n-o să-ţi mai stau în cale, zise el mişcându-se uşor către uşă.

- Genunchiul îţi mai face probleme?

- Întotdeauna mă deranjează când trebuie să plouă.

- E dureros?

- Nu foarte. M-am obişnuit deja.

- De ce nu-ţi cumperi unul dintre acele seturi electrice speciale pentru masaj?

- Bryn mi-a dăruit unul cu câţiva ani în urmă, dar nu-mi amintesc să-l fi folosit vreodată....

-Ai face bine să-l foloseşti regulat de acum înainte.

-Am înţeles, soră. Pot să plec acum?

Peste jumătate de oră, stropi de ploaie se auzeau răzleţ pe acoperişul clinicii, iar Ann se gândi cât de proşti sunt uneori bărbaţii, dacă nu folosesc ce au la îndemână pentru a le fi mai bine. Probabil că şi femeile sunt pe aproape. Natura umană era de neînţeles, iar după ce îşi reluă lucrul uită de Luke şi genunchiul său.

Ploaia măruntă continuă pe tot parcursul zilei, iar după ce se termină, începu să bată vântul. Julie era foarte încântată să mai pregătească un loc la masă, iar Noel promise că va coborî şi el la

cină, dar după ce va termina de mâncat va putea să se retragă.

Julie ornamentă masa, preparând un punci special de rom, care s-ar fi potrivit cu siguranţă unei asemenea seri. Ignatia promise o cină delicioasă cu supă de pui, peşte la cuptor, friptură cu ciuperci şi îngheţată, astfel încât totul era mai mult sau mai puţin pregătit pentru primul lor oaspete.

Ann refuză să se îmbrace diferit decât de obicei, purtând un costum simplu cu o bluză albă. Dar Julie se îmbrăcă într-o rochie verde, asortată cu un rând de perle.

-Păcat, spuse Ann zâmbind, ca după atâta pregătire Luke să nu apară.

- Ar fi bine s-o facă, mormăi Noel. Nu mă hotărâsem dacă mă voi bărbieri până azi-dimineaţă.

- O să vină, spuse Julie încrezătoare. Ne place foarte mult.

- Ţi-a spus el asta? întrebă Ann ridicând una din sprâncenele subţiri.

- Într-un fel. I-am spus că şi eu îl plac foarte mult.

-Aşa pur şi simplu? ripostă Ann. Si ce anume te atrage atât la el?

-Oh... este pur şi simplu un om liniştit şi drăguţ. Genul de om cu care ar fi înţelept să te căsătoreşti

- Dumnezeule... are de două ori vârsta ta.

- Cu toate astea, adăugă Noel pe neaşteptate, nu este genul de om care i s-ar potrivi lui Julie. Oricum, este prea tânără să se căsătorească.

- Dar cine a spus că aş vrea să mă căsătoresc cu Luke! exclamă Julie, impacientată. Mi-aş dori doar ca el să se căsătorească, atâta tot. A trecut prin momente dificile şi mă gândeam că un mariaj fericit l-ar putea ajuta.

- Ei bine, continuă Ann, nu încerca tu să-l ajuţi, draga mea. Cina din această seară oricum este minunat pregătită şi s-ar putea să ne placă mai mult. În cazul în care o să apară...

Luke apăru imediat, iar Bryn veni şi el, dar nu pentru cină. Era

aranjat, îmbrăcat special pentru cină şi menţionă faptul că fusese invitat la Belle Marquise după-amiază şi se gândise că-l poate lăsa pe Luke aici şi că va suna în jur de ora zece dacă poate să vină să-l ia.

- Bineînţeles, răspunse Ann, rezervată. Transmite-i salutările noastre doamnei de Meulen.

Bryn se întoarse către Julie, privind-o într-un mod în care o nemulţumi pe Julie.

- N-ai niciun mesaj pentru Louis?

- Nu, răspunse ea serioasă. M-am întâlnit cu el dimineaţă.

- Şi probabil o să te întâlneşti cu el şi mâine, continuă Bryn. Adieu, atunci doamnelor... şi Noel.

Bryn plecă, iar Luke acceptă o băutură în maniera lui obişnuită. Urmărindu-l cum îşi aprindea o ţigară, Julie se gândi cât de diferiţi erau cei doi bărbaţi. Nu că Bryn ar fi sugerat vreo diferenţă între poziţiile sale sociale; relaţiile sale cu Luke se bazau pe o cooperare prietenească, ce îţi oferea impresia unui parteneriat. Doar un om ca Luke ar fi putut lucra astfel cu Bryn Sherard.

Cina fusese grandioasă şi foarte bine organizată, iar lui Luke îi plăcu enorm punciul. În timp ce serveau cafeaua, iar Noel părea să fie prins în lanţuri pe scaunul pe care era aşezat, Luke menţionă ceva despre cabana Tamarisk, proprietatea lui Bryn.

- Dacă o să aveţi vreodată nevoie de vreo plantă, mergeţi la Bryn. Are o plantaţie imensă de plante farmaceutice şi una mai mică, cu tot felul de ierburi domestice. Oamenii de pe celelalte insule au cerut cu miile puieţi de pe aceste plantaţii.

- Cum este cabana Tamarisk? întrebă Julie, curioasă. Întotdeauna am crezut că o casă ce-i aparţine lui Bryn Sherard se va numi Sfârşitul Dragonului sau Muntele Demonilor.

Luke râse uşor zicând:

- Numele se potriveşte locului. Este una dintre acele case înalte construite în stil spaniol. Sunt sigur că o s-o vezi curând,

pentru că va sosi săptămâna viitoare o verişoară a lui Bryn, iar ea obişnuieşte să organizeze petreceri pentru ea şi soţul său.

- Ce te face să crezi că ne va invita şi pe noi? Bryn ne dispreţuieşte pe noi cei din familia Penrosse.

- Aş spune, interveni Noel, că este puţin spus. Vă deranjează dacă mă retrag? şi aş vrea să vină şi Julie cu mine pentru zece minute, dacă poate. Trebuie să îi explic câte ceva din textul pe care va trebui să-l transcrie mâine dimineaţă.

Niciunul nu părea a se împotrivi deciziei sale, aşa că o luă pe Julie după umeri şi plecară împreună la el în cameră.

După ce plecă Noel şi Julie, Luke şi Ann fumară în linişte câteva minute. Apoi, Luke rupse tăcerea:

- Dacă Julie crede că Bryn vă dispreţuieşte, greşeşte foarte mult. N-aţi avut timp suficient să-i dovediţi că suspiciunile lui nu sunt fondate.

- Te referi la faptul că el crede că m-am măritat cu Gray doar pentru bani?

- Nu cred că este sigur de asta, dar nu poate vedea un alt motiv pentru care o femeie ca tine să se căsătorească cu un bărbat care nu mai are mult de trăit. Să fiu sincer, este destul de dificil şi pentru mine să înţeleg situaţia. Ai fi putut fi iubita lui şi fără să te căsătoreşti cu el.

Ann expiră fumul de ţigară în direcţia opusă lui Luke, apoi îi răspunse:

- Nu trebuie să dau nimănui explicaţii pentru acţiunile mele. Am simţit pur şi simplu că asta trebuie să fac şi am făcut-o.

-Ai uitat, îi spuse el deliberat, că Bryn şi Gray au crescut împreună şi că eu am fost prietenul lui cu mult înainte de a-l cunoaşte tu. Poate crezi că este greu să-ţi imaginezi, dar în alte circumstanţe am fi întâmpinat-o pe soţia lui Gray altfel. Eu personal cred în tine, dar nu-l poţi învinui pe Bryn că el n-o face.

Ann îl privi lung, fără nicio expresie, prin fumul din cameră

- De ce tu crezi în mine?

- Poate pentru că m-aş vedea pus într-o situaţie similară.

Ann îşi stinse ţigara prelung, asezându-se înapoi pe scaun astfel încât nu era nevoită să se uite spre el, spunând cu o voce joasă:

- L-am iubit pe Gray - toţi trei - dar datorită faptului că era bolnav, de mine s-a ataşat cel mai mult. Aici, în Farando Cay, nu ţi-ai putea imagina cum a fost...

-Aş putea încerca...

Ann continuă ca şi cum Luke n-o întrerupsese, pe un ton la fel de jos, aproape nenatural.

- ...ca un om bolnav să se îndrăgostească. Şi cred că s-a îndrăgostit de mine în timpul petrecut în spital. Poate a fost o greşeală faptul că l-am luat la noi în apartament. Julie era foarte dulce cu el şi la fel se comporta şi Noel. Cred că atât Julie cât şi Noel s-au străduit foarte mult ca ultimele sale luni de viaţă să fie cele mai fericite din viaţa lui. N-a fost nicio clipă trist pentru că fizic nu suferea şi era de obicei o persoană veselă. Am petrecut momente minunate împreună.

Când rosti ultimele cuvinte, Luke observă un tremur în vocea sa, iar el încercă s-o oprească. Dar înainte s-o facă, Ann continuă:

- Presupun că era normal să creadă că atâta timp cât îl primisem în apartament eram atrasă de el, cum în mod natural ar fi fost o femeie atrasă de un bărbat. M-a cerut în căsătorie, dar am refuzat pe motiv că voi accepta când se va simţi mai bine, dar atunci se simţea complet decepţionat, astfel încât n-am putut să-l rănesc, mai ales datorită bolii sale.

-Erai îndrăgostită de el, spuse Luke categoric.

-Nu îndrăgostită. Ţi-am spus deja că-l iubeam cu toţii, dar cum eram mai mare decât fraţii mei, mi-am dat seama ce simţea el. Părea atât de singur, îi era teamă de ideea de a rămâne singur. Rezultatul a fost promisiunea mea şi după asta n-a mai avut rost să privesc în urmă.

Se lăsă tăcerea între cei doi, tăiată uneori de un râs uşor venit din camera lui Noel.

-Astfel, aţi luat o cabană lângă mare...

-Gray era ca un băiat de optsprezece ani, răspunse Ann aprobând din cap, ochii să negri lucind intens. Obişnuiam să pescuim, iar uneori eu făceam baie în timp ce el stătea la soare. Stii, niciodată n-ar fi citit o carte...

-Aşa este. Întotdeauna râdea de mine referitor la cuvintele printate.

-Ei bine, descoperise o plăcere în a i se citi. Obişnuiam să-i citesc cărţi şi se amuza de fiecare dată. Cea mai importantă calitate a lui Gray era simţul umorului, încheie Ann.

-Ai fost curajoasă...

-Nu chiar. N-a trebuit să fiu decât în ultimele sale zile şi inconştient mă pregăteam pentru acele momente. Poate am fost curioasă că sfârşitul a fost atât de brusc...Ei bine...acum ştii...

- În tine, Ann, regăsesc două persoane, nu una ... şi le admir pe ambele. Habar n-am cum erai acum un an, dar bănuiesc că aici, în Farando Cay, ai lăsat ca răceala şi eficienţa să ascundă cealaltă parte din tine...

- Oh...nu, spuse Ann redevenind stăpână pe situaţie. N-am fost niciodată una dintre acele femei vulnerabile. Ţi-am spus toate astea pentru că mă gândeam că ai dreptul să ştii, dar rămâne decizia ta ce o să crezi şi ce nu.

-Foarte bine, zise el zâmbind mulţumit. Ne-am întors de unde am plecat, dar am înţeles că eşti mai bună decât am crezut iniţial.

-Si dacă Bryn întreabă, poţi să-l informezi că trăiesc încă din

banii pe care i-am câştigat eu însămi. Averea lui Gray va rămâne intactă până voi hotărî ce o să fac cu ea.

-Te rog, o imploră el. Nu e cazul să vorbeşti aşa...

-Atunci, nu-mi mai da motiv să vorbesc aşa.

Luke nu avu timp să-i răspundă, pentru că veni Julie, întrebându-l dacă nu vrea să asculte câteva înregistrări.

Restul serii se desfăşură într-un mod plăcut, iar în jur de zece fără un sfert Julie se gândi să mai facă nişte cafea pentru Bryn, atunci când va ajunge. Dar când ajunse în bucătărie, văzu că Ignatia pregătise deja totul, astfel încât nu-i mai rămăsese decât să deschidă aragazul.

Aşa că ieşi pe uşa din spate şi savură în întuneric magia acelei seri, înconjurată de flori de tutun. Ploaia se oprise, dar încă mai curgea apă pe cele două ţevi speciale, parcă alternându-se cu sunetul broaştelor bucuroase de venirea ploii. Merse pe cărarea ce ducea spre grădină, privind către fereastra lui Noel. El punea pe acele hârtii tot ce avea mai bun, iar Julie ştia undeva în adâncul ei că într-o zi va avea un adevărat succes.

Zgomotul unei maşini de pe drum îi făcu inima să bată brusc mult mai repede decât în mod normal. Se gândi să fugă înăuntru, să ia cafeaua şi să-l aştepte pe Bryn în siguranţa sufrageriei. Dar fără să ştie de ce, încă stătea acolo nemişcată, în timp ce el oprise maşina şi cobora din ea. Mirosea a fum de ţigară, iar Julie îi simţi zâmbetul

-Ai venit să mă întâmpini? Ce fermecător...

- Luam o gură de aer după ploaie, răspunse ea repede. Nu m-am gândit deloc că o să fii atât de punctual.

-Cum a fost cina cu Luke?

-Foarte plăcută. Nu intri?

-Pe unde ai venit?

-Pe uşa din spate. Am pus cafea să fiarbă, dacă vrei...

-Mulţumesc. O să merg cu tine şi o să te ajut cu tava.

Bucătăria era destul de încăpătoare, dar prezenţa lui acolo o

făcea sufocantă. Printre luminile obscure ale lămpilor, faţa sa părea alcătuită din lumini şi umbre, dar gura bine conturată încă zâmbea.

-Trebuie să-ţi spun ceva, spuse Bryn. Sora lui Louis vine mâine. I-am adus doamnei de Meulen o scrisoare ajunsă dimineaţă, ce conţinea această veste.

Deci, asta era cauza zâmbetului său. Julie puse o linguriţă de cacao în cafea, cum Ignatia o învăţase, închise aragazul, îi aruncă o privire lui Bryn, apoi privi în altă parte.

-Vaporul o să ajungă abia peste trei zile. Cum va ajunge ea aici?

- Cu iahtul, din Martinica...

- O să fie o primire fastuoasă?

- Madame m-a rugat pe mine s-o aştept, iar Louis, bineînţeles te va duce la chei, încheie el pe un ton sarcastic. Madame obişnuieşte ca toate lucrurile să fie bine făcute, chiar ea însăşi o va aştepta cu mult fast pe Fleur la Belle Marquise.

-Aşa se întâmplă în fiecare an?

- Da...şi nu. Anul trecut, Louis şi Fleur au venit împreună, iar eu i-am aşteptat şi i-am condus la Belle Marquise. Anul acesta se pare că se face mai mult caz de faptul că Fleur se apropie de vârsta la care va moşteni bijuteriile familiei. În zilele următoare, va fi prezentată purtând acele bijuterii şi în aceeaşi seară vom fi invitaţi cu toţii să le admirăm. Se spune că acele bijuterii au o mare influenţă asupra celei care le poartă. Mă întreb cum o s-o schimbe acele rubine pe Fleur?

- O să ai timp destul să-ţi dai seama...

- Ea nu e ca tine, spuse el râzând uşor. Ea nu visează să facă altceva decât ceea ce i se impune, aşa cum faci tu. Întreaga sa educaţie a avut la bază crearea unei femei franceze tipice.

- În Anglia, chiar dacă nu facem asta conştient, scopul este cam acelaşi. Dar ca să nu pară răutăcioasă la adresa fetei pe care nici n-o întâlnise încă, adăugă: Louis îşi dă seama că Feur a

crescut deja şi este mult mai vioaie decât a fost vreodată. Abia aştept s-o cunosc.

Julie deschise uşa dulapului de bucătărie, căutând o cana mare pentru cafea. Bryn veni lângă ea, întinse braţul său evident mult mai lung şi luă cana.

-Asta e bună?

- Da, mulţumesc. Este pentru Noel. Ignatia foloseşte întotdeauna ceşti mici de cafea, pentru că Ann spune că Noel bea prea multă cafea, dar doar ţigările şi cafeaua îl ţin treaz la orele târzii din noapte.

- De ce nu-l ajuţi să aibă un program normal? Bryn aşează cana pe tavă, dar era la fel de aproape de ea, uitându-se întrebător spre fata aurie din faţa sa

- Chiar crezi în el ca scriitor?

- Nu doar ca scriitor, ci ca la unul foarte bun. Când îşi doreşte ceva cu adevărat, se concentrează mult şi întotdeauna obţine. Apropo, nu ştiu dacă ţi-a mulţumit pentru copiile trimise cu istoria insulei. A fost foarte încântat; le foloseşte mai tot timpul şi probabil a uitat de formalităţi. Oricum, îţi mulţumesc eu din partea lui, i-am făcut o copertă din hârtie să nu le uzeze prea mult şi încearcă să aibă grijă de documente...

- Mai am câteva copii. Poţi s-o păstrezi pe aceea.

- Serios? Noel va fi foarte fericit.

-Am spus că tu poţi s-o păstrezi. Din câte am auzit, se pare că tu eşti cea care păstrează totul...Dar să înţeleg că tot ce e al tău e şi al lui, zise el ironic. Ai face orice pentru fratele şi sora ta nu-i aşa?

-Aşa este. Noi nu suntem o familie obişnuită, suntem foarte uniţi pentru că am crescut singuri şi întotdeauna contăm unul pe celălalt, zise Julie zâmbind. Mereu am vrut ce e mai bine pentru Noel şi Ann.

- Dar pentru tine?

- Eu sunt cea mai normală dintre noi trei, cu activităţile cele

mai obişnuite. Încă n-ai observat asta?

-Aş spune că tu eşti cea mai reală...

Imediat, lui Julie îi dispăru zâmbetul de pe faţă, ivindu-i-se scântei în ochii săi verzi-albăstrui.

- Ăsta n-a fost tocmai un compliment. Dacă mai spui vreodată un cuvânt împotriva lui Ann, o să...

- Da ... ? mumură el zeflemitor.

- O s-o conving să transforme Murray Gren într-un loc de distracţii pentru şopârle lungi, iar plaja va fi plină de tot felul de maşinării!

-Te cred în stare de asta, răspunse el tolerant.

Julie era iritată de zâmbetul său femecător, de faptul că acel zâmbet se datora sosirii lui Fleur de Meulen. Niciodată nu fusese aşa ca acum, atitudinea sa nu se putea datora altei cauze. Nu că ar fi deranjat-o faptul că el era fericit. Chiar nu o deranja. Dar dacă el chiar avea sentimente pentru Fleur, de ce a lăsat-o să plece acasă anul trecut? Poate o considera atunci prea tânără sau poate...

- Ce facem cu cafeaua? Este gata tava?

- Da... spuse ea, derutată. O duci tu?

Când spuse asta, ochii lui se îngustară uşor, întrebând:

- S-a întâmplat ceva?

- Nu...nimic, spuse ea ridicând vasul pentru cafea. Imediat îi torn lui Noel şi o să merg la el în cameră.

Bryn era prea aproape de ea, poate prea dominant. Poate că mâna sa tremura pur şi simplu sau apropierea lui îi restricţionă mişcările, astfel încât vărsă vasul, lichidul fierbinte împrăştiindu-se pe genunchi. Într-o secundă, Bryn luă cana şi o aşeză pe tavă, apoi îşi luă eşarfă şi-i acoperi pielea înroşită de pe genunchi.

- Fir-ar să fie, murmură el. N-ai nimic pentru arsuri în casă?

- Nu, spuse ea încordându-se. Lasă. Cafeaua nu era chiar atât de fierbinte. Lasă, Bryn!

El o privi atent, când o lacrimă înşelătoare izvorî din ochii ei.

- Copil caraghios ce eşti...spuse el, luându-o în braţe.

Dar asta era prea mult pentru Julie. Se îndepărtă rapid de el, aproape smulgând cupa pe jumătate plină cu cafea a lui Noel şi ieşi din bucătărie. Simţi cum se sufocă, iar când simţise braţele lui Bryn fusese ca o înţepătură puternică.

Mai târziu, când rămase singură, îşi dădu seama că simţea o bucurie ridicolă, o nevoie ameţitoare, şi cu toate că nu vroia să recunoască, acea senzaţie ducea la Bryn Sherard.

Capitolul 5

În aparenţă, Feur de Meulen era exact aşa cum Julie şi-o imaginase. Avea o faţă mică încadradă de păr negru, atent pieptănat, mergea uşor, iar ochii îi erau mai mari decât ai lui Louis, mai blajini. Ciudat era faptul că în ciuda vârstei, părea mult mai mare decât cei douăzeci şi unu de ani ai săi.

Când o sună pe Julie în acea dimineaţă Louis păru fericit şi misterios în acelaşi timp.

-A venit, cherie, şopti el în telefon. Fleur aproape a ajuns, iar Bryn va merge în port cu noi pentru a o întâmpina. O să-ţi ţii promisiunea, nu-i aşa?

- Dacă sora ta o să vrea asta, răspunse ea în timp ce inima îi bătea cu putere

- Doar mi-ai promis mie, nu? Fleur n-o să îndrăznească niciodată să te roage aşa ceva.

- Nu ştiu cum aş putea aranja ca ea şi Bryn să fie singuri mai mult timp...

- Nu-ţi face probleme, Julie, o întrerupse el râzând uşor. Eu chiar nu înţeleg ce a găsit sora mea la acest plantator, dar dacă asta e ceea ce îşi doreşte, nu mă pot opune.

Julie şi Louis au ajuns în port tocmai când acosta iahtul venit din Martinica, iar după câteva minute apăru şi Bryn. Îi salută pe amândoi, aruncând o privire rapidă genunchiului lui Julie, apoi se îndreptară toţi trei către vas.

Apăru Fleur, întinzându-şi mâna albă pentru a o prinde pe cea a lui Bryn care tocmai se oferise s-o ajute, după care Louis îşi sărută sora.

- Fleurise, eşti mult mai încântătoare decât îmi aduceam aminte, spuse Bryn.

Julie observă cum obrajii fetei se colorară uşor şi apoi simţi cum Louis
o ia de braţ, făcându-i cunoştinţă cu sora sa.

N-au fost prea multe de spus, deoarece prietenii din Martinica

mai rămâneau puţin pe insulă pentru a o saluta pe bătrâna doamnă, astfel încât merseră cu toţii la Belle Marquise, în timp ce Louis o conduse pe Julie la Murray Green, pentru prânz.

Abia câteva zile mai târziu Julie avu timp să vorbească cu Fleur, cu toate că în sinea ei simţea că doar un miracol îi va aduce împreună. La invitaţia doamnei de Meulen, Julie merse la ceai la Belle Marquise, iar apoi se retrase în grădină cu Fleur.

- Am visat la acest moment timp de şase luni de zile, zise Fleur. Poate că o să ţi se pară ciudat faptul că simt că aici este mai mult casa mea, decât în Cherbourg, alături de mama şi de tatăl meu.

- Nu e chiar aşa de ciudat. Tatăl tău a crescut aici, nu-i aşa? Câţi ani aveai când ai venit pentru prima dată aici?

- Doisprezece ani, spuse zâmbind Fleur. Louis mai fusese înaintea mea, dar nu şi eu. Auzisem atâtea lucruri despre acest loc încât în mintea mea obişnuiam să-l numesc paradis. În primul an am descoperit fiecare bucăţică, fiecare fir de iarbă de aici.

- Atunci...atunci l-ai întâlnit pe Bryn?

- Pentru prima dată, da. Eram foarte mică pentru vârsta mea, iar el a crezut că sunt mai mică. Acum nouă ani avea aceeaşi vârstă ca cea a lui Louis acum, şi era atât de frumos...care este cuvântul...genul de om care îţi fură inima imediat.

Fleur vorbea la trecut, iar Julie simţi că i se strânge inima, dar Fleur continuă:

- Stii cum e când eşti tânăr, iar Bryn era atât de diferit de tatăl şi de fratele meu. Îmi amintesc că l-am îmbrăţişat când am plecat prima dată, dar n-am mai îndrăznit vreodată s-o fac.

- Făcusei deja primul pas. Era rândul său să-l facă pe următorul, spuse Julie cu o uşoară îndrăzneală.

- Îl cunosc atât de bine, încât uneori îmi este frică de el. Ţie nu?

Să fi fost frică ce simţea ea de fiecare dată când îl vedea, sau instinctul permanent de a-l evita de fiecare dată când apărea

Bryn? se întrebă Julie în sinea ei.

- Nu, nu-mi este frică de el, răspunse ea rece.

Când intră în casă să-şi ia rămas-bun de la Madame, bătrâna doamnă o privi lung, apropiindu-se.

- Louis mi-a spus că mergi să faci baie în fiecare zi şi sunt sigură că lui Fleur i-ar face plăcere să te însoţească. Este foarte drăguţ din partea ta, Julie...

- Bineînţeles, grand'mere, răspunse supusă Fleur.

Louis se pare că aranjase totul şi probabil avea şi alte planuri.

- Aş dori să-i duci acest bilet doamnei Murray, continuă bătrâna. Este o invitaţie la cina de mâine seară, de bun venit pentru nepoata mea. Dacă s-ar putea să purtaţi rochii de seară, vă rog.

- Vă mulţumim, doamnă de Meulen.

Julie era fericită că reuşise să scape, cu toate că era nevoită să stea lângă Louis în vechea maşină Meulen. Louis era foarte fericit. Cânta un cântec franţuzesc, iar când termină îi povesti despre noul motor pe care
l instalase iahtului şi picnicurile ce aveau să urmeze în zilele următoare.

- Iar tu o să vii la fiecare. Tu, şi bineînţeles Fleur. Este o soră tare dulce, nu-i aşa?

- Este încântătoare, răspunse Julie mecanic.

- Este drăguţă. Îmi plac în general fetele mai mici de statură, cu ochii ca marea şi părul auriu ca nisipul. Şi cel mai mult mă încântă faptul că o femeie gândeşte în engleză, în timp ce eu o fac în franceză.

- Mulţumesc, Louis, spuse Julie zâmbind. Sunt cele mai frumoase complimente pe care le-am auzit vreodată.

- Şi tu, mademoiselle, crezi că bărbaţii din ţara ta sunt plicticoşi?

- Nu, doar uneori sunt enervanţi, dar nu sunt plicticoşi.

- Le eşti loială, declară el, şi te admir pentru asta. De fapt,

admir totul la tine. Timiditatea ta este atât de diferită de a femeilor din ţara mea. Ele au calculat totul, în schimb tu nu, eşti...cum se spune...spontană? Si când zâmbeşti, o faci din toată inima...Dar azi nu prea ai zâmbit. Din ce cauză oare? spuse el privindu-o întrebător.

- Dacă nu eşti atent la drum, s-ar putea să nu mai zâmbeşti niciodată.

- Dar este ceva care te-a deranjat puţin.

- Nu e nimic, stai liniştit.

Julie se simţi uşurată abia când ajunse în bucătărie şi o ajută pe Ignatia să pregătească masa, dar nu găsi nimic care ar fi putut s-o înveselească, deşi n-avea un motiv anume pentru starea sa. Din fericire, se simţea mai bine acum că era acasă, cu gândul totuşi la cina de mâine seară de la Belle Marquise, fapt ce n-o entuziasma deloc.

În dimineaţa următoare, Noel se trezi cu o uşoară răceală. Nimeni nu-şi imagina cum ar fi putut răci, pentru că ieşea foarte rar în curte, dar faptul era deja consumat. Răceala nu îl îndepărta prea mult de la munca sa, dar cu siguranţă nu se simţea în stare să meargă în casa altuia, astfel încât Noel urma să rămână acasă în acea seară.

Cele două femei se îmbrăcară din timp, Ann într-o rochie simplă roz iar Julie în alb. Ann trimisese răspuns că acceptă invitaţia şi scuză absenţa lui Noel, astfel încât n-au fost deloc surprinse când veni Louis să le conducă la Belle Marquise. El nu concepea ca o femeie îmbrăcată în ţinută de seară să conducă.

- Îmi pare rău pentru fratele dumneavoastră, spuse Louis. Acum numărul nostru va fi fără soţ, dar şapte este considerat un număr norocos. Tocmai m-am întâlnit cu Bryn Sherard şi Luke Vincent când veneam aici.

- Luke? întrebă Ann oprindu-se în a răspândi pe corpul său parfum de magnolie. Bunica ta acceptă şi subordonaţi?

- Nu suntem snobi. Chiar eu i-am sugerat să-l întrebe pe

domnul Vincent şi ea a fost total de acord, pentru că şi aşa suntem foarte puţini albi pe insulă. În anii trecuţi, eu si Fleur veneam mai târziu, după ce soseau musafirii din perioada de iarnă, astfel încât cinam câte doisprezece şi chiar mai mulţi.

- Eşti norocos că Luke a acceptat invitaţia, pentru că el are o mândrie
aparte.

-A fost la Belle Marquise de mai multe ori, iar grand'mere îl consideră a fi o persoană foarte interesantă.

- Foarte bine pentru grand'mere, mumură Ann. O să fim o mulţime tare ciudată, nu-i aşa? Abia acum mi-am dat seama că suntem patru femei albe şi patru bărbaţi albi în Farando Cay.

- Ceva, ceva tot ar trebui să iasă, nu? comentă Louis zâmbind cu subînţeles. Cine pariază cu mine?

- Ce fel de pariu? întrebă Julie.

- Pun pariu că în primul cuplu logodit de aici unul va fi un Meulen.

- Niciun pariu, spuse Ann. Sunt sigură că sora ta este prea drăguţă s-o pariezi.

- Dar eu?

- Tu, Louis? Ei, atunci să ştii că sora mea este prea drăguţă pentru a fi pariată.

-Ai dreptate, spuse el prompt. Îmi cer scuze.

În timp ce se îndreptă spre măsuţa pe care era aşezată cutia din care scosese parfumul dăruit lui Ann, Julie se îndreptă spre oglindă. El veni lângă ea, oferindu-i un parfum din gardenii roz.

- Eu am ales florile, dar Fleur l-a împachetat pentru mine.

Stătea lângă ea, nu cu mult mai înalt, privind-o în oglindă cu un zâmbet care ar face inima oricărei femei să bată mai puternic. Câteva momente, Louis o privi atent, arzător, sufocant. Simţi apoi buzele sale pe gât, dar nu putu să facă nicio mişcare. Mâinile lui o ţineau de umeri, şoptindu-i foarte aproape de ureche:

- Mă îndrăgostesc de tine, cherie... foarte tare...

În următorul moment se întoarse să-i ducă haina lui Ann, aşezându-i-o pe umeri, astfel încât Julie putu să respire. Se urcă pe bancheta din spate împreună cu Ann, simţind încă pe gât sărutul neaşteptat.

Era pentru prima dată când Julie vedea noaptea Belle Marquise. Ciudat, luminile felinarelor erau mult mai spectaculoase concurând cu stelele cerului, creând atmosfera specifică unei fortăreţe.

Salonul era luminat miraculos de candelabre, iar Fleur completa atmosfera, îmbrăcată într-o ţinută crem, purtând la gât faimoasele bijuterii. Bryn era aşezat lângă ea, zâmbindu-i din când în când.

Discuţia din timpul cinei fu variată. Fleur şi Louis erau aşezaţi de o parte şi de alta a bunicii lor, care la rândul ei stătea în capul mesei; Lui Julie i se oferise locul de lângă Louis, iar lui Bryn cel de lângă Fleur, astfel încât cei doi stăteau faţă în faţă, la fel ca Ann şi Luke.

Julie nu mâncă prea mult din delicioasa mâncare. Din când în când, Luke îi zâmbea complice, dar pe tot timpul mesei se gândi doar la Fleur, la gâtul său înconjurat de mici flăcări sculptate în aur. Bryn nu avu nicio reţinere în a remarca potrivirea dintre bijterii şi culoarea pielii lui Fleur. El îi zâmbi des, efectul observându-se în nuanţa de roşu pe care o căpătau obrajii ei sau sclipirea din ochi.

Era pur şi simplu seara lui Fleur. Julie se gândi că nu va fi nevoie de niciun ajutor în ceea ce priveşte relaţia dintre Bryn şi tânăra franţuzoaică.

Cina se termină, iar la cererea doamnei de Meulen, Bryn toastă în cinstea lui Fleur, apoi doamnele se retraseră. Camera în care Ann şi Julie fuseseră conduse de o servitoare care fusese cu siguranţă folosită de una dintre invitatele doamnei de Meulen pe parcursul iernii. Julie păşi în micul balcon improvizat ce dădea direct în grădina ce ducea către turn.

- Mi-ar plăcea foarte mult să merg în turn, spuse Julie peste umăr, astfel încât Ann, aflată tot în faţa oglinzii, s-o poată auzi.

Dar răspunsul veni de afară, din umbră.

- Serios? Am crezut că Louis deja te-a dus acolo.

- Pot să ştiu de ce nu-ţi fumezi ţigara şi nu-ţi savurezi porţia de brandy? răspunse ea nervoasă.

Bryn apăru în lumina camerei, continuând:

- N-aveam chef de o ţigară şi nici nu sunt un împătimit consumator de brandy. Apropo, Louis al tău a golit aproape toată sticla în seara asta. Nu ştii din întâmplare ce ar putea sărbători?

Inconştient, Julie îşi duse degetele în zona gâtului, iar pentru o secundă încă mai simţi buzele lui calde acolo.

- Până la urmă, este sărbătorirea maturizării lui Fleur.

- Poate, spuse el în timp ce-i întinse o mână. Aşază-te pe verandă, întoarce-te cu picioarele în partea aceasta şi sari. Distanţa este foarte mică.

- Nu pot. Sunt cu Ann...

Bryn întinse o mână până la peretele din ceramică şi strigă repede:

- Ann! Îmi permiţi să fac o plimbare împreună cu sora ta în grădină?

- Mergeţi, spuse Ann venind pe verandă. Dar ai grijă să n-o necăjeşti. Are nevoie de cineva care s-o înveselească.

El făcu o întorsătură iar în momentul următor Julie se trezi lângă el, mergând către arcul ce despărţea casa principală de turn. În afară de foşnetul frunzelor, în jur era o linişte profundă.

- Deci, ai nevoie de cineva care să te facă să te simţi mai bine, comentă el. S-a întâmplat ceva de când nu ne-am mai văzut?

Ceva se întâmplase, dar Julie nu ştia sigur ce, astfel încât spuse:

- Ann vrea întotdeauna să fim într-o formă perfectă.

- Am înţeles că îşi exersează cunoştinţele şi autoritatea la

clinica de pe insulă.

- La cererea doctorului Jackson...

- Ştiu...spuse el tolerant şi sunt total de acord cu asta. Am înţeles că deja s-au făcut câteva schimbări importante acolo şi sper că va meţine ordinea de curând stabilită.

- Nu baţi niciun apropo, nu-i aşa? Ann de la clinică este aceeaşi persoană care a venit pe insulă în urmă cu o lună. Bryn râse uşor.

-Ann nu are un caracter foarte simplu şi în ciuda aparenţelor, chiar o plac.. ar trebui să fii fericită, nu beligerantă. Cum se mai simte Noel? Mă miră faptul că a răcit...

- Nici noi nu ştim cum a reuşit. În ultimele zile nici măcar n-a făcut baie.

- Este posibil să fie alergic la copacii de piper din grădina din spate. Înfloresc în această perioadă, iar florile lor pot provoca febră.

- Noel spune că verdeaţa lor îl inspiră, dar eu cred că ar fi mai bine să-i tăiem, nu crezi? O să crească din nou la anul, nu-i aşa?

- Ai face bine să nu te apropii de ei încă. O să trimit nişte băieţi să rezolve asta, dacă vrei.

-Va trebui să-l întrebăm pe Noel mai întâi.

Bryn o privi gânditor, apoi adăugă:

-Apropo, cum merge povestea?

- Uimitor de bine. Toate numele sale sunt fictive, dar foloseşte povestea de dragoste dintre acel strămoş al tău şi fascinanta Antoinette de Meulen. Chiar aici s-au întâlnit în noaptea în care au fugit împreună. Trebuie să fi fost foarte îndrăgostiţi.

-Foarte, accentuă el cu ironie. Bryn o luă de cot: vino să-ţi arăt locul exact. Ridică-ţi rochia sau o să rămâi fără tiv.

El o conduse înconjurând turnul, apoi pe o potecă de iarbă proaspătă, de o parte şi de alta cu bananieri şi ierburi înalte de junglă, dar cu fiecare pas se apropiau de mare. Zgomotul valurilor

se auzea din ce în ce mai aproape, până când deodată ajunse pe stâncile ce împrejmuiau plaja.

- Uite, spuse Bryn ţinându-o în continuare strâns de braţ, canalul duce exact până la faleză. Nicholas adunase în timpul zilei câţiva băştinaşi care improvizaseră o canoe, pe care o ascunsese aici până la miezul nopţii. Se întâlni cu Antoinette sub arc, iar zece minute mai târziu plecară pe mare; a doua zi, tot ce găsise tatăl lui Nicholas Sherard era calul acestuia ce păştea iarbă liniştit în grădină.

- Cu siguranţă, numai atunci se putea întâmpla asta, spuse Julie zâmbind. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte să fugi cu cineva, nu-i aşa, Bryn?

- S-ar putea, dacă aş fi nevoit, dar asemenea afaceri se rezolvă mult mai uşor astăzi. În niciun caz, continuă el pe acelaşi ton sarcastic, nu cred că mi-ar plăcea să petrec luna de miere într-un loc necunoscut. Pur şi simplu nu mă prinde stilul ăsta....

Julie râse împreună cu el, împărtăşindu-i oarecum senzaţia, apoi zise:

- Oricum, este emoţionant să ai o asemenea întâmplare în istoria familiei. Atât mama cât şi tatăl meu au avut o descendenţă normală. Bunicii din partea tatălui erau doctori, iar ai mamei aveau o fermă veche.

- Obişnuiai să mergi la fermă când erai copil?

- Oh, da...ne petreceam vacanţele de vară acolo, eu şi Noel. Cea mai mare plăcere a noastră era concursul de crichet. Auzeam tot felul de poveşti de dragoste, dar n-aveau prea multă culoare atunci. Eram la vârsta la care un erou trebuia să arate ca Robin Hood.

- Şi acum, cum ar trebui să arate? o întrebă el tachinând-o.

- Crede-mă, eşti ultima persoană căreia i-aş spune asta.

- Nu trebuie să-mi spui, nu cred că e aşa greu de imaginat. Bryn îi dădu drumul la braţ, apoi murmură ironic: trebuie să fie frumos şi pasional, să te privească de parcă n-ar exista altă

femeie pe pământ, să te flateze în fiecare moment şi dacă se poate să aibă şi un accent puternic. Bineînţeles, este în favoarea lui dacă îţi spune cherie şi te atinge din greşeală.

- Doamne, spuse Julie uimită. Ţie chiar nu-ţi scapă nimic?

El privi în urmă, ca şi cum ar fi căutat cea mai sigură cale de întoarcere, apoi zise cu grijă.

- Te-a sărutat?

Întunericul era un mod perfect de deghizare atât timp cât vocea n-o trăda.

- Ştii atât de multe, răspunse Julie uimitor de repede, încât sunt sigură că vei găsi singur răspunsul şi la această întrebare.

- O să încerc. Nu te-a sărutat încă propriu-zis, pentru că nu s-a hotărât încă dacă te va cere în căsătorie. Cel mai probabil e faptul că eşti o afacere foarte bună, încât este convins că ar putea exista unele piedici.

- Dacă începi iar o să mă întorc acasă, zise Julie respirând adânc.

Fără să se gândească, se învârti urcându-se pe una din pietre, asfel
încât se distanţă de el. Păşi repede pe următoarele pietre, conştientă că la fiecare pas rochia i se agăţa de crengile răspândite peste tot. Îşi menţinu echilibrul, ajungând repede la potecă. El veni din urma ei cu paşi mari, dar fără intenţia de a o ajunge până când ea se opri la câţiva paşi pe cărare, scoţând un sunet înăbuşit de furie, după care Julie râse, uşor triumfătoare.

Fără prea mult efort, Bryn o prinse în braţele sale puternice pe neaşteptate, râzând ironic. Julie simţi atunci cum toată furia pe care o simţea pentru el izbucni.

- Mă doare, ţipă ea. N-o să te iert niciodată, Bryn.

- Te doare pentru că te împotriveşti. Fă-o în continuare şi spune-mi
de ce ai fugit?

- De ce crezi că am făcut-o?

- Cred că eşti speriată şi în acelaşi timp furioasă pe tine însăţi că simţi asta.

- Ei bine, te înşeli. Sunt foarte nervoasă pentru că tu eşti o brută cinică şi zeflemitoare.

Furioasă, făcu un ultim efort supraomenesc să se elibereze. Bryn îi dădu drumul la un braţ, dar doar atât ca să-şi elibereze mâna, apoi îi luă capul între mâini, ţinând-o strâns. Julie îi văzu faţa întunecată zâmbind maliţios, rostind printre dinţi:

- O să te învăţ să fugi şi să râzi de mine!

Apoi o sărută, numai că nu era un sărut, ci o pedeapsă dulce.

Nu dură foarte mult, auzind imediat o voce ce venea din faţă.

- Julie, mon Dieu, tu eşti Julie? Eşti singură?

Erau doar la câţiva paşi distanţă de Louis, iar Bryn rânji neplăcut, în timp ce Julie îşi trăgea sufletul încercând să-şi vină în fire.

- Cu câteva momente în urmă, credeai că viaţa ta era destul de monotonă, rosti Bryn gentil. Dacă vrei să-i dai puţină culoare, spune-i lui Louis că te-am sărutat împotriva propriei voinţe.

Julie era prea şocată încât să-l mai dispreţuiască şi tremura prea tare ca să mai fie în stare să-i răspundă. Paşii lui Louis se auzeau grăbiţi pe cărare, iar Bryn, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, o luă uşor de braţ, conducând-o înainte

Louis se opri mirat, uitându-se la ei. Era palid şi enervat, iar ochii negri aruncau scântei.

- Oh...deci erai cu Bryn. Ann mi-a spus că ai plecat cu el, dar aţi lipsit ceva vreme. Bănuiesc că totul e în ordine, dacă eşti cu cineva mai mare decât tine.

- Cu siguranţă, răspunse Bryn în locul ei pe un ton foarte lejer. I-am dat câteva sfaturi înţelepte. Orice fată drăguţă are nevoie de un unchi.

- Întotdeauna ţi-a plăcut să glumeşti, zise Louis cu demnitate.

- Aşa este, uneori, dar nu mi se pare o glumă să fiu un unchi pentru cineva ca Julie. Ne întoarcem înapoi acasă?

Mai mult forţat, Louis trebui să se întoarcă şi să meargă singur în faţă, deoarece pe cărare nu era loc pentru trei persoane. Bryn îşi menţinu mâna pe umărul lui Julie ghidând-o. Ajunseră în dreptul arcului, iar Louis li se alătură în momentul în care Bryn îşi vârî ambele mâini în buzunare privind către turn.

-Am înţeles că nu ai mers cu Julie în turn încă...

-Locul ăsta aproape se dărâmă. Este foarte periculos, nici eu n-aş mai urca acolo.

Louis se abţinu cu greu să nu mai continue, probabil încercând să-şi amintească faptul că Bryn Sherard va deveni în curând cumnatul său.

-Cândva o să pun să fie recondiţionat.

-Este o idee bună. Ar fi un punct de atracţie pentru turişti. Ai putea transforma camera chiar într-un dormitor.

-Monsieur, spuse Louis evident iritat, îţi baţi joc de mine. Dar nu-mi pasă! Planurile mele în ceea ce priveşte Belle Marquise nu te privesc. Va veni şi ziua în care vă voi trimite un cec ce va acoperi obligaţiile dumneavoastră generoase.

-Asta-i bună!

Cei trei ajunseră pe terasa din faţa casei unde erau aşezaţi doamna de Meulen cu Ann, Luke şi Fleur, ce părea o nimfa a nopţii aşezată într-un balansoar.

Nepăsător, Bryn se aşeză lângă Fleur şoptindu-i ceva ce o facă să zâmbească, apoi se întoarse către madame.

-În seara asta sunt concursuri pe ţărm, iar Fleur mi-a spus că ar vrea să le vadă. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, madame, o s-o conduc până acolo.

-Este seara lui Fleur. De ce n-ar avea ce îşi doreşte? Şi aşa suntem prea puţini pentru o petrecere, aşa că Louis ne va încânta cu nişte înregistrări audio.

Julie se cufundă într-un scaun lângă Ann. Îl zări pe Bryn conducând-o pe Fleur până la maşină, dispărând apoi împreună. Restul serii îl petrecu într-o atmosferă oarecum dureroasă. Ann şi

Luke au vorbit toată seara, iar din când în când cereau părerea şi lui Julie.

Când ajunseră la Murray Green, Ann intră direct în casă, dar Louis o mai opri pe Julie câteva secunde, ţinând-o stâns de mână

- Mademoiselle, îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul când te-am văzut cu Bryn. În ceea ce te priveşte, am încercat să nu fiu prea sincer. Apreciez că femeile engleze au prietenii cu bărbaţii fără a fi ceva între ei, dar pe moment n-am gândit aşa. Bryn Sherard este cel mai enervant om pe care-l cunosc, dar dacă vom deveni fraţi va trebui să îl suport.

- Fraţi? întrebă Julie.

Louis îi oferi zâmbetul său cald, şoptindu-i:

- Mi se pare că nu vei avea prea mult de muncă pentru a-i aduce împreună pe cei doi. Ai văzut cum a luat-o la plimbare de faţă cu bunica mea şi cu mine. Pentru un moment, eram sigur că grand'mere o să-l refuze. Ei nu i se pare normal ca o femeie nemăritată să aibă asemenea libertăţi. Dar madame este foarte iscusită, încât nu m-ar mira dacă ar fi intuit ceva. Dacă se va căsători cu Fleur, cu siguranţă ne va înapoia ipoteca pe casă. Bătrâna este foarte mândră, dar în asemenea circumstanţe cu siguranţă ar accepta.

- Povestea este pe cale să se desfăşoare, spuse Julie încercând să-şi menţină calmul. Ai o intuiţie formidabilă în ceea ce priveşte poveştile de dragoste, cu profit dublu.

- Nu cred... Pur şi simplu s-a întâmplat ca Fleur să se îndrăgostească de Bryn Sherard, care ne-ar fi de foarte mare ajutor, financiar vorbind. Eu unul nu caut o soţie bogată. O să mă căsătoresc doar cu aceea pe care am s-o iubesc cu adevărat.

Julie îşi retrase mâna din strânsoare, adăugând:

- Sunt foarte obosită Louis. Noapte bună.

Era intr-adevăr obosită, gândi Julie când ajunse în pat, obosită şi sătulă de toate. Întotdeauna şi-a imaginat că primul ei sărut va fi o experienţă plăcută, dar n-a fost să fie aşa. Buzele lui Louis pe

gâtul său nu însemnau prea mult pentru ea. Cel a lui Bryn pe de altă parte o bulversase considerabil. De ce a trebuit să fie ambele în aceeaşi zi?

Stia că Bryn era fericit că reuşise să plece cu Fleur. Condusese repede, pentru a mări distanţa dintre ei şi Belle Marquise. Cu siguranţă merseseră pe ţărm, stând în maşină, ocrotiţi de intimitatea dulce a nopţii, ascultând sunetele de chitară şi urmărind acrobaţii şi dansatorii.

Louis avea dreptate. După seara asta nu va mai avea nevoie serviciile şi decompania ei. Fleur, prin magnetismul ce-l emană o femeie îndrăgostită, devine mai sigură, fascinându-l pe Bryn fără niciun ajutor.

Julie se întoarse pe partea cealaltă şi încercă asemenea unui copil trist şi învins, să adoarmă.

Capitolul 6

Trecuseră câteva zile de când Noel îşi revenise iar febra îi scăzuse considerabil, iar puieţii de piper fuseseră tăiaţi din rădăcină.

Niciunul dintre cei trei fraţi nu vorbise deschis despre viitorul la Murray Green, încât Julie avu impresia că doar ea se gândeşte ce o să urmeze de exemplu după un an de stat aici. Noel cu siguranţă trăia concentrat în trecut, iar în ciuda voinţei sale, Ann era din ce în ce mai implicată în extinderea clinicii. Nimeni n-o rugase să facă mai mult şi nu s-ar mai fi numit Ann Penross dacă ar fi neglijat problemele bolnavilor. Ann încă se încăpăţâna să nu-i permită lui Julie să lucreze cu ea.

- Niciodată n-a fost să fii infirmieră draga mea şi unele din cazurile de acolo te-ar doborî de tot. Oricum tehnoredactezi pentru Noel, o ajuţi pe Ignatia în casă, în curte. Nu trebuie să faci mai multe.

- Dar dacă merg cu tine, n-o să mai fii nevoită să munceşti atâtea ore.

- Doar dacă am o urgenţă rămân acolo până dimineaţa. Trebuie să educ acest personal în timpul cel mai scurt cu putinţă.

- Ţi-aş putea da o mână de ajutor.

- Şi chiar dacă aş fi de acord să mergi cu mine la clinică, Bryn n-ar fi, clătină ea din cap. I-am spus asta într-una din zilele trecute, şi s-a împotrivit categoric.

- Dar ce treabă are Bryn cu asta?

- Aşa cum este cea mai importantă persoană de pe piaţa muncii de aici, tot el administrează şi fondurile clinicii. El împreună cu doamna de
Meulen şi cu Gray, au fondat comitetul spitalului.

- O să-l înlocuieşti pe Gray în comitet? întrebă Julie, curioasă.

- Nu, răspunse Ann răspicat. Stii foarte bine că o să vând moşia.

- Mă gândeam că poate te-ai răzgândit.

- De ce aş face-o?

- Aşa, fără niciun motiv. N-am mai auzit nicio discuţie în ultimul timp despre vânzare...

- Mi-aş fi dorit să nu fi fost atât de multe lucruri de făcut aici, continuă Ann după o scurtă pauză. Aceşti bărbaţi ar fi trebuit să se fi căsătorit cu ani în urmă, iar soţiile lor să fi alcătuit o instituţie pentru femei şi un centru pentru tineri. Oriunde ai privi, se observă lipsa influenţei unei femei albe.

- Dar madame?

- Ea este prea...elevată. Pentru ea, băştinaşii reprezintă o masă de analfabeţi, care ar trebui să fie recunoscători că plantaţia există, pentru a avea de muncă. Uneori, îmi pare rău că am venit aici.

Uneori, gândi Julie, şi ei îi părea rău. Aici, pe această insulă din Caraibe, era ceva în neregulă cu relaţiile interumane. Înainte să vină aici, îşi imagina că cel puţin unul dintre cei trei proprietari avea o familie normală şi fericită aici. În schimb, nu găsise decât diverse intrigi, care îţi dădeau un sentiment ciudat.

Momentan urmau să aibă loc câteva schimbări, pentru că sosiseră câţiva vizitatori. Ei se numeau domnul şi doamna Delport, prieteni vechi ai familiei Sherard. Urmau să locuiască la Cabana Tamarisk, dar simpla lor prezenţă pe insulă schimba un pic atmosfera.

Într-una din zile, înainte de prânz, în timp ce Julie se schimba de costumul de baie, Ignatia o anunţă că are o vizită.

- O s-o conduc pe doamna în sufragerie, spuse Ignatia cu accentul său ciudat. Vrea doar s-o întâlnească pe doamna Murray.

Mirată, Julie se îmbrăcă repede, îşi strânse părul şi coborî. În uşa sufrageriei se opri, privind-o uimită pe doamna care bănuia că este soţia domnului Delport. Părul roşu ieşea de sub pălărie, conturându-i frumuseţea matură, ce contrasta cu ochii verzi, acoperiţi de gene lungi. Julie îi putea da în jur de treizeci, treizeci şi cinci de ani.

- Tu nu eşti doamna Murray, spuse ea. Trebuie să fii sora mai mică. Eu sunt verişoara lui Bryn, Paula Fanshawe.

- Eu sunt Julie. Mă bucur să vă cunosc. Luaţi loc, vă rog!

- Mulţumesc. Femeia se aşeză pe unul din scaune, apoi continuă:

- V-a povestit Bryn de mine?

- A menţionat doar faptul că veţi veni aici împreună cu soţul dumneavoastră, peste o săptămână sau două.

- N-a fost să fie aşa. Soţul meu nu a venit cu mine. Divorţăm.

Julie nu ştia ce i-ar putea răspunde, doar murmură:

- Ce păcat...

- Mike crede că aşa ar fi mai bine. Spuneai că nu te-ai plictisit aici?

- Nu încă, noi suntem în vacanţă.

- Oricum, o să te plictiseşti. Numai în cazul în care eşti un om ciudat, ca Bryn, ai putea rezista aici. Niciodată n-am putut rămâne mai mult de câteva săptămâni. Perioada asta a anului este diferită totuşi şi nu mi-am imaginat un alt loc unde aş putea merge acum. Mâine dau o petrecere la Tamarisk şi aduc personal invitaţiile. Am fost deja la Belle Marquise şi m-am asigurat că cei doi tineri vor fi acolo. Acea bătrână ţeapănă crede că o zi ca cea de mâine ar fi prea mult pentru ea, mulţumesc Cerului. O să veniţi?

- Toţi trei?

- Bineînţeles!

- Cred că o să accept, cu toate ca Ann s-ar putea să nu fie liberă decât după-prânz. Bryn ştie că ne-ai invitat şi pe noi? întrebă Julie, precaută.

- Normal că ştie. Există vreo problemă între voi?

- Nu cred. Numai că n-am mai fost invitaţi până acum la Cabana Tamarisk şi n-am vrea să...

- Pentru un bărbat care are o casă superbă, este prea retras, o întrerupse ea fluturând neglijent o mână. Dar mi-a spus că

intenţiona să vă invite de îndată ce soseau primii invitaţi acolo.

- În acest caz, vă mulţumim foarte mult. O să fim acolo.

- Louis a ţinut foarte mult să te anunţ că el şi Fleur o să vină să vă ia.

- Apropo, Fleur va veni, nu-i aşa? întrebă ea ridicând una dintre sprâncene. Se întreba oare de ce nu le-a spus nimic Bryn de invitaţie aseară?

Deci vizitele lui Bryn la Belle Marquise erau din ce în ce mai dese; de asta Louis nu se agita prea mult să îi aducă împreună pe cei doi. Totuşi Julie avusese puţin noroc.

Paula Fanshawe refuză orice băutură şi se pregăti să plece tocmai când apăru Noel, somnoros şi nepieptănat. Paula se amuză de îmbrăcămintea lui, îi spuse că era primul scriitor pe care-l cunoştea, apoi se urcă în maşina lui Bryn şi plecă.

- Minunat păr, exclamă Noel visător. E culoarea ei naturală?

- Aşa este, şi cred că natura a înzestrat-o cu el.

- Foarte bun pentru inspiraţie, dar mai puţin plăcut să trăieşti cu aşa ceva pe cap. Ce avem la prânz?

Când Julie îl anunţă că o să-şi petreacă ziua următoare la Cabana Tamarisk, fu foarte fericit

- Asta o să-mi completeze imaginea despre Farando Cay şi o să pot vedea insula ca un întreg. Până la urmă, nu cred că Bryn Sherard este o persoană atât de rea. Trebuie doar să te obişnuieşti cu el. La început, i-am simţit sarcasmul. Credea că am avut curaj să vin aici, să scriu despre insulă şi strămoşii lui. Dar i-a plăcut faptul că i-am cerut una din acele copii ale stăbunicului său cu istoria insulei şi faptul că am scris despre asta cred că l-a impresionat sincer. Acum înţeleg de ce era cel mai bun prieten al lui Gray.

Când veni Ann, acceptă inevitabila invitaţie, ridicând din umeri, urmând a veni după ce ieşea de la clinică.

A doua zi dimineaţă, la zece jumătate, sosi limuzina demodată a familiei de Meulen.

Noel era tăcut şi privi la cele două persoane care coborâră din maşină şi se îndreptau spre casă:

- Julie, cine este fata aceea? întrebă el pe un ton straniu.

- Este Fleur de Meulen, îi răspunse ea venind la fereastră lângă el. Am uitat că voi doi nu v-aţi cunoscut. Este fermecătoare, nu-i aşa?

- Încântătoare...pielea ei ca de măslin şi ochii negri...n-am mai întâlnit
pe nimeni ca ea până acum.

-Asta pentru că n-ai călătorit prea mult, dragul meu. Să mergem.

După ce au fost făcute prezentările, Noel o ajută pe Julie să se aşeze
în spate lângă Fleur, apoi plecară.

Julie privi încântată pe geam. Văzu drumul mărginit de sisal, urmat de arborii de cacao, printre care erau plantate citrice, conducând către un gard viu din Tamarisk ce înconjura intrarea principală. De o parte şi de alta erau aşezate tufişuri ornamentale şi în final în faţa casei se întindea o pajişte, ici, colo cu straturi de flori ce duceau până la arcurile imense ce susţineau impunătoarea casă albă, acoperită cu ţigle roşii, iar la etaj fiecare cameră avea balcon.

Nu era nimeni acolo, cu excepţia lui Bryn. Veni pe uşa principală, îmbrăcat într-un costum sport alb, deschizând portiera maşinii

- Ei, Fleur! Si Julie. Ah şi bineînţeles, cei doi fraţi supuşi. Este prima dată când suntem cu toţii împreună, cred. Intraţi! Nimic din privirea sa cenuşie nu sugera că şi-ar fi amintit acel sărut crud.

Sufrageria era imensă. Din centrul pietrelor pavate se înălţa un palmier gigant, ce urca până sus spre cupola din sticlă. Veniră imediat şi soţii Delport, împreună cu doamna Fanshawe, făcând prezentările.

- Serviţi cafea sau ceva mai puternic? întrebă Paula

-Lasă asta în seama mea, spuse Bryn. O fi petrecerea ta, dar n-o să fim chiar pe aceeaşi undă cu tine. Apoi o privi pe Julie. Am văzut-o pe sora ta la clinică dimineaţă şi am rugat-o să vină cu Luke.

Julie servi ceai de mentă şi luă un mic bulgăre de cocos din tava cu dantelă. S-a sugerat un meci de tenis, dar niciuna dintre fete nu venise pregătită, iar Paula nu fusese dispusă să se schimbe din rochia ei de mătase înflorată. Julie sesiză că există o oarecare ironie între Bryn şi Paula. Paula o invită apoi să meargă la piscina cu nuferi, unde o ceruse în căsătorie acum cinci ani soţul său.

Julie plecă impreună cu Paula, ajungând în spatele casei imense, lângă lacul artificial plin de nuferi.

- Să nu te căsătoreşti niciodată, Julie, spuse Paula cu aparentă indiferenţă. Niciodată să nu te îndrăgosteşti, ci doar distrează-te, pentru că
dacă te implici prea mult, îţi va fi fatal.

-Dar cred că asta este normal. Fiecare mariaj este un model...

- Nu... Fiecare femeie visează ca mariajul ei să fie unul special, dar foarte rar se întâmplă să fie aşa.. şi când este dezamăgită, caută altceva care să înlocuiască golul rămas. De cele mai multe ori se întâmplă ca acel ceva să fie un copil, iar dacă acesta nu apare, atunci vine sfârşitul.

-Eşti pesimistă pentru că acum eşti nefericită, spuse Julie cu simpatie. Nu este totuşi cel mai bun loc unde ai fi putut veni aici, nu-i aşa?

-Te referi la Farando Cay? Probabil că nu. Întotdeauna eu şi Bryn neam înţeles foarte bine şi de asta m-am gândit să vin aici. Ştiu că n-o să fie de acord cu divorţul, dar vreau doar puţină afecţiune din partea lui. Draga mea, eşti prea tânără să asculţi lucrurile astea şi nu este corect din partea mea să-ţi răpesc visele. Povesteşte-mi despre tine...unde ai locuit în Anglia? Ce ai făcut acolo?

Vorbind, se întorseseră amândouă în casă. Ann şi Luke tocmai sosiseră şi ei, urmând a lua cu toţii prânzul. În timpul mesei s-au discutat diverse idei pentru după-amiază, iar după masă Julie merse pe plajă împreună cu Paula, Louis şi domnul Delport. Louis se oferi să-i ducă la o plimbare cu o barcă cu pânze în larg, promiţându-i lui Julie că este abia prima escapadă cu el în largul mării.

Au ajuns cu toţii la timp pentru a-şi lua ceaiul sub palmieri. Cina urma a fi luată în grădină, unde câţiva băştinaşi cântau la chitară şi acordeon. Cântară câteva cântece frumoase, după care Bryn îi plăti şi-şi văzură de drum.

După cină, toată lumea dansă după ce programară radioul pe câteva posturi interesante. Bryn dansă cu Ann şi cu doamna Delport, apoi o rugă pe Fleur, care-l privea în ochi în timp ce el o luă de braţ. În acelaşi timp, Louis îi şopti mulţumirea de a-i vedea împreună pe cei doi, dar Julie se simţi atât de stingherită, încât imediat ce se termină dansul, se duse să-l caute pe Luke afară.

Dar Luke era aşezat pe unul dintre şezlonguri în celălalt capăt al grădinii, fumând în linişte, aşa încât Julie renunţă la idee şi se aşeză pe unul din scaunele din faţa intrării. Bryn stătea în pragul uşii încercând
să-şi aprindă o ţigară, dar văzând-o pe Julie, se apropie de ea.

- Obosită?

- Nu foarte. O să dansez din nou imediat.

- Eu n-aş mai face-o. Ai avut o zi foarte lungă. Genul ăsta de petreceri sunt ideile Paulei, nu ale mele.

Îi oferi o ţigară, dar Julie refuză, iar el se aşeză pe unul din scaunele de lângă ea şi zise:

- Am o informaţie pentru tine...

- Da? Ce mai este de data asta?

- Louis vrea să construiască o sută de căsuţe pentru turişti.

- Ar putea? spuse ea uitându-se la faţa lui uşor întunecată.

- Nu e nimic ce l-ar putea împiedica, dacă şi-ar permite. Deja

i-a vândut şi doamnei de Meulen ideea.

- Dar nu te-a consultat pe tine mai întâi?

- Nu încă... oricum, ea nu i va permite până n-aş fi eu de acord.

-Atunci, este în regulă...

- În ceea ce mă priveşte, da. Ţi-am spus ţie, pentru că are legătură cu ce te-am avertizat anterior. Această idee a lui face parte din planul său de reconstrucţie pentru Belle Marquise. Dar din păcate pentru el, nu-şi poate permite să le construiască încă, aşa că nu poate face mare lucru fără permisiunea mea.

Deci, Louis mai avea un motiv pentru care-şi dorea ca sora sa să se căsătorească cu Bryn. S-ar putea să fie adevăratul motiv pentru care îşi doreşte această căsătorie şi nu acela că îşi doreşte ca Fleur să fie fericită alături de bărbatul pe care-l iubeşte.

- Până la urmă ai observat vreo schimbare la Fleur de când poartă diamantele?

- Este diferită, spuse el zâmbind, dar sunt sigur că nu din cauza diamantelor. Este mult mai plină de viaţă, iar asta o face mai femeie. Mult mai femeie decât eşti tu, Julie.

-Ai spus un lucru groaznic, spuse ea, dar cum eşti îngrozit de mine, nimic nu mă mai surprinde.

- Eşti nedreaptă, cred. Din câte mi-aduc aminte, te-am sărutat o dată.

- Sper că ţi-a plăcut mai mult decât mi-a plăcut mie, răspunse ea cu greutate.

- Să fiu sincer, chiar deloc, nimic din ce nu m-aş fi aşteptat.

Bryn făcu o pauză, apoi spuse brusc:

- Despre ce ai vorbit cu Paula, dimineaţă?

- Era interesată de viaţa noastră din Londra, răspunse Julie, încercând să-şi adune gândurile.

- N-a vorbit deloc despre ea?

- Da, foarte puţin, dar nu confidenţe...

- Chiar are nevoie de o femeie în care să aibă încredere şi,

culmea, te-a ales pe tine. Ar trebui să stai departe de ea, pentru că n-o să-ţi facă bine deloc.

Aici, afară, Julie îl putea privi mult mai de aproape decât ar fi îndrăznit înăuntru. Expresia feţei lui era severă, şi simţi brusc o simpatie pentru Paula Fanshawe, care fără să vrea îl adusese în situaţia asta. Atunci când se discutau probleme legate de căsătorie şi morală, Bryn era de oţel.

- Eşti dur cu ea. Verişoara ta este o femeie foarte nefericită.

- Este doar vina ei, să ştii..Acum că Paula deja ţi-a mărturisit o parte din problemele ei, îţi va spune şi mai multe. Te-a ales pe tine la bine şi la rău

Ultima frază îi stârni o plăcere acidă, privind-o pe Julie cu un zâmbet ironic

- Si ca să te scutesc de o asemenea experienţă îţi voi povesti eu direct, dacă bineînţeles o să vrei...

-Vreau...

- Se presupunea că sunt o pereche perfectă. S-au cunoscut acum cinci ani, când Mike venise aici din America de Sud pentru o scurtă vacanţă. Paula era şi ea aici împreună cu mama sa, şi aşa s-au îndrăgostit unul de celălalt. Am fost foarte fericit, mai ales că Paula a avut întotdeauna o problemă cu bărbaţii, iar Mike era calm şi echilibrat- exact ce avea ea nevoie. Aşa că s-au căsătorit în acelaşi an în Nassau şi au plecat împreună în America de Sud. Pentru o vreme, totul părea că merge perfect şi sunt sigur că în primii trei ani au fost foarte fericiţi. Problema a fost că Mike s-a gândit prea mult la ea.

- Şi de ce ar fi asta o problemă?

- Draga mea fetiţă, femeia n-a fost făcută să nu profite de o situaţie de genul acesta. Datorită locului său de muncă, Mike pleca adesea câte o zi, două, în afara oraşului. Aveau destui prieteni acolo, încât Paula nu se putea simţi singutră- sau cel puţin aşa gândea Mike. Anul trecut când au venit aici mi-am dat seama că ceva se întâmplă,se certau, era ceva ciudat între ei. Iar

Mike, crede-mă, nu este genul de om certăreţ, dar dacă ar fi ştiut cum s-o stăpânească pe Paula, probabil că lucrurile n-ar fi ajuns atât de departe

-Acum devii dezgustător şi totodată plin de masculinitate. Dacă Mike ar fi fost mai autoritar, Paula l-ar fi părăsit mai de mult.

- Nu cred...Existenţa sa anostă a înnebunit-o pentru că ea vroia mai multă acţiune. Şi când Mike a întrebat-o dacă în absenţa lui nu s-a mai întâlnit şi cu alţi tipi, atunci Paula a izbucnit. Mike a refuzat să se certe cu ea, aşa că Paula a plecat într-un club de noapte şi s-a întors acasă într-un mod mai puţin plăcut. Şi n-am presupus eu nimic. Chiar ea mi-a spus toate astea.

- Dar n-ar fi trebuit să încerce să discute mai întâi, să se înţeleagă, ca oricare soţ şi soţie?

- Da...bineînţeles, o aprobă Bryn cu sarcasm. Din punctul tău de vedere, Mike ar fi trebuit să vină şi să-i şoptească la ureche: Draga mea, nu că mi-ar păsa dacă te-ai sărutat cu alţi bărbaţi, dar dacă a trebuit s-o faci...

Bryn se opri şi se lăsă pe spate în scaun.

- Dar el n-ar fi trebuit s-o lase să plece. Cât despre intentarea unui divorţ... Uită de asta, spuse el brusc. N-ar fi trebuit să-ţi povestesc.

- Dar dacă tot ai început, te rog să termini. A cui a fost ideea divorţului?

-A Paulei, cred, dar se pare că Mike i-ar fi spus să-şi vadă de viaţa ei.

- Ei bine, vezi? Involuntar, Julie fusese prinsă de povestea celor doi. Crezi că el o mai iubeşte?

- Da, săracul de el.

- Dar nu ţi-ai dat seama că şi Paula îl mai iubeşte?

- Ţi-a spus ea asta?

- Nu, dar este foarte evident. Dacă nu l-ar mai iubi, ar fi fost fericită că l-a părăsit, dar nu e aşa. Se simte rănită şi frustrată, şi sunt sigură că se gândeşte la el tot timpul şi te urăşte pentru

faptul că tu eşti de partea lui. Conta foarte mult pe înţelegerea ta.

- În regulă, am înţeles. Dar ea a făcut un lucru de neiertat- a plecat imediat şi l-a lăsat să suporte compasiunea prietenilor lor. Iar într-un fel sau altul, va trebui să-şi continue munca, fără a şti ce urmează să facă Paula.

- Dacă ar fi fost soţia ta...

- Dacă ar fi fost, spuse el cu violenţă, n-ar fi ajuns niciodată aici. Aş fi făcut-o să regrete doar dacă s-ar fi uitat la un alt bărbat!

- Doamne, spuse Julie sobru, cred că vorbeşti serios!

Bryn râse uşor, dar sec.

- Până la urmă este problema lor, nu a noastră. Las-o baltă, Julie, şi dacă Paula îţi va spune mai multe, ascult-o în tăcere...

Nici nu-şi termină fraza când întoarse brusc capul şi se ridică în picioare.

- Ce a fost asta? Aşteaptă aici!

Dar Julie merse cu el, pe cărarea ce ducea către grădina superbă, înconjurară casă şi coborâră pe treptele ce duceau către o altă grădiniţă. În apropiere, un bărbat încerca să se ridice în picioare, agâţându-se de balustradă.

- Luke! exclamă Julie când ajunse lângă el.

Bryn veni lângă ea, ţinând mâna pe genunchiul lui Luke

-Ai căzut, bătrâne? Te-ai rănit undeva?

-E doar blestematul ăsta de genunchi, răspunse el, respirând sacadat, dar zâmbind. Eram pe la jumătatea scărilor când brusc, a cedat. Mi se mai întâmplă uneori. De obicei stau pe lângă zid, dar mă gândeam departe şi am uitat. Iertaţi-mă că sunt o pacoste.

- O s-o chem pe Ann, spuse Julie în timp ce se ridică în picioare. Ea ştie ce e de făcut!

- Nu! exclamă Luke, ca şi cum l-ar fi împuşcat cineva. N-o să-i spui
nimic, Julie. Absolut nimic!

- Dar Luke...

- Nu-mi pasă. N-o să-i spui nimic despre asta.

- Ann nu poate face prea multe, Julie, interveni Bryn. O să-l duc pe Luke într-una din camerele de sus, şi o să-i lăsăm pe ceilalţi să creadă că a trebuit să plece. Doctorul Jackson nu va putea ajunge decât mâine dimineaţă.

- Atunci, ar trebui ca măcar Ann să-i vadă genunchiul. În astfel de cazuri, este la fel de pricepută ca un doctor.

- O să aştept până mâine dimineaţă, spuse Luke ferm. Să nu-i spui niciun cuvânt, te rog!

- Mergi la ceilalţi, o să vin şi eu imediat, îi spuse Bryn în timp ce-l ajută pe Luke să se ridice.

- O să te ajut. Nu suport să aud cum sună genunchiul ăsta!

Bryn scoase un sunet de exasperare, dar Luke o privi şi în final întinse o mână după umerii lui Julie. Uşor, ajunseră la capătul scărilor, iar prima cameră în care se opriră fu biblioteca, îl lăsă pe Luke într-un scaun, iar Bryn deschise fereastra în stil franţuzesc, apoi îi spuse lu Julie:

- Poţi pleca, Julie. Du-te şi bea ceva tare!

- Poate vrea Luke ceva de băut...

- Am ceva în barul de aici. Fii fată drăguţă şi mergi la ceilalţi.

Julie dădu perdeaua la o parte, ieşi şi închise uşa. Stătu în întuneric un minut, luptându-se cu durerea unor lacrimi inexplicabile. Apoi auzi vocea lui Louis, evident îngrijorat.

- Fleur, nu-mi imaginez unde s-ar fi putut duc pentru că n-am mai văzut-o de când a dansat ultima oară cu mine.

Julie se întoarse pe cărare, iar când o zări Louis, o prinse de ambele mâini:

- Cherie, am fost foarte îngrijorat. De ce n-ai spus că vroiai să mergi la plimbare? Cu siguranţă. nu te-aş fi lăsat singură.

- Dar nu erai cu Bryn? întrebă Fleur.

Julie murmură ceva ca răspuns, iar Louis îi întinse un pahar de rom. Julie nu se mai simţea în stare să danseze, aşa cum nu îndrăznea să
vorbească cu Ann care conversa liniştită cu Paula şi cu doamna

Delport.

Când Bryn veni, Ann spuse că era timpul să plece. Noel, care părea foarte bine dispus, aduse maşina lui Ann. Louis şi Fleur plecară însă primii.

Ann mulţumi pentru ospitalitate, apoi întrebă curioasă unde a dispărut Luke

-Au apărut unele probleme, răspunse Bryn, dar o să merg chiar eu la el imediat.

- Să-i transmiţi noapte bună din partea noastră.

Bryn dădu din cap, în timp ce Ann se aşeză în maşină. Apoi, el deschise portiera din spate a maşinii pentru Julie, privind-o în ochii ei neliniştiţi.

- Încetează, îi şopti el poruncitor. Pentru Dumnezeu, lasă-i pe ceilalţi să-şi rezolve singuri problemele. Ne vedem mâine!

- Mâine? repetă ea surprinsă

- Da. Încearcă să te relaxezi, altfel o să explodezi. Noapte bună.

În maşină, Julie se simţi ceva mai bine. Bryn va veni mâine, se gândi ea, special s-o vadă pe ea. Nu era nimic romantic în felul în care o spusese, dar asta nu mai conta. Deja era a doua zi.

Capitolul 1

Luke nu mai suportă şi această nouă rană la genunchi. Datorită căzăturii, tendoanele fuseseră şi mai afectate, iar şchiopătatul era mult mai evident. Doctorul Jackson i-a spus că în câteva săptămâni se va recupera. Bryn observă că Luke nu părea foarte îngrijorat de situaţie, cu toate că avea să petreacă mult timp fără a se mişca. Urma să rămână la Bryn acasă câteva zile, cu Paula ca asistentă, dar momentan era la el acasă, deplasându-se uşor.

- Va trebui s-o mint pe Ann în continuare? întrebă Julie când Bryn o sună a treia oară

-Ai grijă de tine, micuţo, spuse el în maniera lui ironică obişnuită, şi cred că ai putea să mai minţi un pic.

Bryn veni de patru ori în perioada aceea şi doar dimineaţa, când Ann era plecată, iar Noel lucra. Distant, fuma câte o ţigară, acceptând o ceaşcă de cafea, apoi pleca. În a cincea dimineaţă, Julie era conştientă că de data asta Bryn avea nevoie de un motiv întemeiat să mai vină la Murray Green.

În acel sfârşit de săptămână, Louis o anunţă că iahtul său era pregătit să meargă la un picnic.

- Fleur o să meargă şi ea şi m-am gândit că n-ar fi prea ciudat să-l invităm şi pe Bryn. De când îi acordă atenţie lui Fleur fără eforturile noastre, nu trebuie să mă mai prefac în faţa bunicii. Chiar am avut câteva discuţii cu ea în ceea ce priveşte planurile mele pentru Belle Marquise. Totul decurge exact aşa cum am sperat.

- Bunica ta presupun că îşi doreşte foarte mult ca amândoi să rămâneţi definitv în Farando Cay.

- Ar fi frumos, nu-i aşa? remarcă el cu mândrie. Asta doar dacă Fleur va deveni soţia lui Bryn Sherard, iar eu aş reuşi ca Belle Marquise să aducă profituri mai mari. Noi, cei din familia de Meulen, am stat prea mult în umbra celor din clanul Sherard.

- Dar niciodată nu te-a interesat plantaţia, punctă Julie.

- Nucă de cocos! Cui îi pasă de cocotieri? spuse el. Detest mirosul uleiului ce-l emană şi sunt foarte puţin impresionat de pământurile întinse cu cacao şi sisal ale lui Sherard. Mai sunt şi alte căi de a face bani.

Louis vorbea într-un mod misterios, aşteptându-se ca o persoană atât de tânără şi de dulce ca Julie Penross să nu poată înţelege afacerea imensă pe care o avea în gând.

Noel îl înlocui însă pe Bryn deoarece acesta era prea ocupat. Navigând în apele caraibiene, Julie se întrebă dacă Noel nu se îndrăgostise de Fleur. Avea ceva ciudat în privire. Probabil aici în Caraibe, era ceva în aer ce afecta emoţiile, sau era reacţia chimică a englezilor care intrau în contact cu francezii.

A doua zi după ieşirea în larg, Noel ieşi la plimbare singur pentru câteva ore, un fapt mai puţin întâlnit la el. Atât Julie cât şi Ann îşi ridicară semne de întrebare, dar Ann o linişti, amintindu-i lui Julie că Noel nu se putea îndrăgosti decât de cărţile lui.

- Presupun că da. Oricum, Noel n-ar avea nicio şansă să se căsătorească cu ea. Slavă Domului că nu s-a îndrăgostit de Paula Fanshawe.

Ann râse uşor, spunând:

- Nu pot suferi femeile ca ea. N-are nimic în cap, în afara faptului că vrea să-şi satisfacă plăcerile egoiste.

- Nu cred că ai dreptate, Ann. Nu cred că a vrut să fugă de propriul soţ. Pur şi simplu căsătoria sa devenise imposibilă

- Ar fi trebuit să-i fie imposibil să îl părăsească...

- Eşti la fel de rea ca Bryn. Gândeşte-te puţin. Tu şi Bryn asemănaţi foarte mult la caracter. Sunteţi amândoi foarte buni la flecărit şi întotdeauna vă urmaţi propriile sfaturi. Si el o învinuieşte pe Paula în întregime, dar Luke n-o face.

- Luke? repetă Ann, ca de obicei când se îndoia de ceva. Ce a spus el despre doamna Fanshawe?

- Se pare că o găseşte amuzantă, răspunse Julie, amintindu-şi de rana lui Luke. Oricum, el o cunoaşte de acum doi ani.

- Mi se pare că Luke ne evită în ultima vreme, comentă Ann gânditoare. Nu l-am mai văzut din ziua petrecută la Bryn acasă. Tu l-ai mai văzut?

- Nu.

- Credeam că i-a făcut plăcere să ia cina cu noi. Poţi să-l mai inviţi, dacă o să-l mai vezi.

- Bine, aşa o să fac.

Julie stătu departe de Luke, pentru că simţea că n-o să vrea să vadă pe nimeni până când n-o să-şi revină. O să meargă luni la el, cum făcea de obicei, se gândi ea.

Aşa că luni dimineaţă cumpără nişte peşte de la una din femeile din port, apoi aruncă o privire la fetele care confecţionau diverse obiecte din scoici şi se îndreptă spre locuinţa lui Luke.

Nu era nimeni pe verandă, aşa că bătu la uşă, răspunzându-i chiar Luke.

- Bună, spuse el, dar nu aşa cum s-ar fi aşteptat Julie. Vino înăuntru. Cred că îţi este foarte cald.

- Aşa este. Mi-ai spus că aş putea veni să-i cer lui Sam ceva de băut dacă trec pe aici şi acum chiar am nevoie de ceva de băut.

- Am nişte limonadă. Cu multă gheaţă?

- Te rog.

Cuburile de gheaţă se loviră de marginea paharului şi Luke îi turnă lui Julie lichidul verzui. Julie privi cu atenţie camera, apoi adăuga:

- Aici mă simt mult mai acasă decât la Murray Green. Aici este mai mult lumină decât la noi.

- Întotdeauna spui lucruri drăguţe, Julie, cel puţin mie. Cred că atunci când te vei căsători, vei putea locui chiar şi într-un loc mai puţin
extravagant ca acesta.

- Dacă o să-l iubesc, o să fiu fericită şi într-o mocirlă. Dar n-aş renunţa la o casă aşa de drăguţă şi de primitoare pentru nimic în lume. Doar pentru Ann poate...

Luke nu spuse nimic un minut sau două.

- Când o să încheie sora ta afacerea cu Bryn? întrebă el scurt, neobişnuit.

-Te referi la vânzarea casei? Nu este nimic sigur deocamdată, dar cred că o s-o facă atunci când Bryn va fi pregătit.

- Bryn este pregătit de luni de zile. Ea n-are decât să-i accepte oferta sau să aştepte una mai bună. Ţinând cont de câtă muncă a depus Bryn pentru această moşie, cred că oferta lui este destul de generoasă. Ann ar trebui să semneze cât mai repede.

Julie tresări, pentru că nu acesta era felul de a fi al lui Luke

- Bryn nu pare să se grăbească, spuse ea, dar cred că este convins de faptul că Ann o va vinde înainte să plecăm de aici.

Urmă o nouă pauză, mai relaxată decât prima.

-Aţi stabilit când plecaţi?

- De ce? Nu... depinde foarte mult de cartea lui Noel şi de terminarea treburilor lui Ann la clinică. Nu suportă ineficienţa printre cei care îngrijesc bolnavii.

- Chiar crede că după câteva luni petrecute la clinică se vor întâmpla miracole? Pun pariu că imediat după plecare ei, acele infirmiere de la clinică îşi vor relua obiceiurile. Ar trebui să mai existe cineva care să le supravegheze, şi nu cred că un localnic va putea face asta. Îl respectă pe doctorul Jackson pentru că e aproape alb. Nu vreau să fac diferenţe de rasă, dar ăsta este adevărul.

-Atâta timp cât va fi aici, Ann îşi va da toată silinţa, dar...

- Sunt de acord cu asta. Vroiam doar să subliniez ce se va întâmpla după plecarea ei. Când va pleca, îşi va lua şi puternica influenţă cu ea. Poţi chiar să-i spui asta.

- De ce nu-i spui chiar tu? sugeră Julie. Am primit ordin să te invit la cină

-Al cui ordin?

-Al lui Ann, bineînţeles. O să vii, nu-i aşa?

- S-ar putea să nu mai am timp, spuse el căutându-şi pipa.

Cât de repede pot o să aranjez lucrurile la fabrică într-o săptămână, două, apoi o să plec un timp.

- Dar mă gândesc că totuşi vei fi nevoit să mănânci în fiecare seară până atunci. De ce n-ai cina cu noi măcar o dată?

- O să te anunţ eu. Vrei o ţigară?

Pe tot parcursul discuţiei cu Luke, Julie se simţi ciudat. Probabil că accidentul îl afecta atât fizic, cât şi psihic. Probabil nu mai avea nicio speranţă că piciorul se va recupera, iar datorită singurătăţii se gândea că nu mai este bun la nimic. Ceea ce era o concluzie absurdă pentru un om care conducea două fabrici imense şi organiza totul.

Când plecă Julie, el îi zâmbi luând-o după umeri.

- Nu te îngrijora Julie. Nu există nicio problemă pe lumea asta care să nu aibă o soluţie. Adu-ţi aminte de asta când rămâi fără curaj

Julie se urcă în maşină, conducând spre casă. Cu toate că era trecut de doisprezece, Ann era acasă, fumând o ţigară pe verandă şi răsfoind o revistă.

-Ai fost să-l vezi pe Luke?

-Tocmai acum vin de la el. A spus că ne anunţă când va putea veni la cină.

- Ce-i mai face genunchiul?

Julie făcu o pauză. N-o mai auzise niciodată pe Ann vorbind pe acel ton greu, încordat.

- Mai bine, cred. Poate să meargă, dar nu la fel de bine ca înainte.

Ann strivi în scrumieră filtrul rămas de la ţigară, apoi continuă:

- Ce naiba se întâmplă cu voi toţi? Am auzit despre acea cădere abia dimineaţă, la clinică. S-a întâmplat ca doctorul Jackson să pomenească despre asta din întâmplare, altfel n-aş fi aflat. Nu pot înţelege cum, cu toate că eram acasă la Bryn când Luke s-a rănit, nimeni nu s-a gândit să mă cheme să-l ajut. Ai ştiut

despre asta?

Julie nu mai avea cum să se prefacă, pentru că Ann o cunoştea mult
prea bine

- Eram cu Bryn când l-am găsit pe Luke. Bryn l-a dus în bibliotecă, iar mai târziu l-a chemat pe doctorul Jackson. N-ai fi putut face nimic.

- De unde ştii asta? Si de ce, pentru Dumnezeu, n-ai zis nimic de atunci?

- Bryn mi-a cerut să nu-ţi spun nimic.

- Bryn?

- De fapt.. .Luke a vrut ca tu să nu afli. În momentul în care l-am văzut că este rănit, am vrut să vin să te caut, dar el nu a vrut. Iar Bryn a fost de acord cu el. Nu ştiu de ce...

Ann luă o altă ţigară şi aprinse un chibrit.

- Îmi pare rău că am reacţionat aşa. N-a fost vina ta, Julie, dar bărbaţii ăştia doi mă înnebunesc. Nu acceptă nici măcar un singur lucru din partea mea, pentru că în sinea lor nu sunt de acord cu faptul că m-am măritat cu Gray. Dar o să le plătesc cu aceaşi monedă. O să fac în aşa fel încât n-o să mai aibă nimic de comentat.

Ann trase adânc din ţigară, îşi îngustă ochii, apoi continuă:

- Nu mai vând Murray Green, Julie. O să angajez pe cineva care să se ocupe de plantaţie şi o să construiesc un spital pentru copii. Cunosc un doctor în Anglia care ar fi încântat să se ocupe de asta, iar asistentele le voi pregăti chiar eu. Sunt sigură că Gray ar fi fost de acord cu asta şi nu văd ce altceva aş putea face cu banii.

- Sună minunat! Acum, o să mă laşi să lucrez ca asistentă...

- Oh, nu... Tu o să fii liberă să faci ce vrei. La un moment dat, Noel o să vrea să se întoarcă în Anglia şi tu probabil o să te întorci cu el. Dar asta rămâne doar între noi două, Julie. O să contactez un arhitect mai întâi, să văd cam cât m-ar costa înainte de a face

ideea publică.

- Dar i-ai promis lui Bryn că o să vinzi totul. Ce crezi că o să spună când va afla despre asta?

- Nu mă interesează, atâta timp cât eu şi copiii muncitorilor lui o să avem o nouă şansă la viaţă, iar clinica va putea fi folosită doar pentru adulţi. Clădirea nu va fi foarte scumpă şi poate voi reuşi să obţin unele aprobări de la guvern pentru echipamente. Cred că voi reuşi.

Julie ştia că Ann cu siguranţă va reuşi. Într-o oarecare măsură asta o întrista pe Julie deoarece ştia că odată cu acest nou mod de viaţă, Ann nu va mai avea timp şi pentru ea însăşi.

În weekendul următor, doamna de Meulen îi permise lui Louis să dea o petrecere pe plajă, la care a fost invitată toată comunitatea albă.

Louis era o gazdă fermecătoare. La apus, serviră cocteiluri cu măsline şi ceapă roz pe băţ. Toată lumea purta pe dedesubt costume de baie, iar la căderea întunericului majoritatea au ales valurile.

Julie era cea mai fericită când ajunse în apă. Aşezată lângă Noel pe plajă, observă cât de încântată era Fleur participând pentru prima dată la o petrecere neconvenţională, iar libertatea o făcea să pară mai mimunată decât de obicei.

- Ai uitat că porţi un colier? îi şopti Bryn lui Fleur.

- Probabil că am uitat, ce prostuţă sunt.

Bryn îi luă colierul de la gât, iar intimitatea dintre cei doi o lovi pe Julie drept în inimă. Astfel încât, se dezbrăcă de halat şi intră direct în apă.

Înotul alina durerea. Julie nu înotase niciodată noaptea până atunci, iar apa i se părea surprinzător de caldă, în ciuda întunericului. Înotând zărea pe plajă capetele femeilor şi bărbaţilor care se distrau cu o minge. Cu cât înainta, cu atât apa era mai rece, dar nu obosise, chiar dacă se îndepărtase considerabil de ceilalţi. Se gândi la Luke care spusese:

- Eu nu merg să înot. Aş arăta ca un idiot dacă ar trebui să mă scoată din apă una dintre fete.

- Comoditatea n-a dus pe nimeni nicăieri, dar nici faptul că stai întins într-un scaun n-o să te ducă. Tabloul ăsta ţi se potriveşte de minune, spuse Ann, iar Julie nu-şi dădu seama dacă intenţiona să sugereze ceva, dar Luke îi zâmbi şi continuă să fumeze din pipă.

Julie speră că Louis n-o va urmări în apele mai adânci. Apoi îşi aminti că madame era împotriva petrecerilor pe plajă mixte, dar Louis reuşise să o convingă în cele din urmă. Oricum, Julie se simţea mai bine singură.

Ţărmul părea din ce în ce mai departe, aşa încât se hotărî să se întoarcă, mărind viteza. Dar deodată umărul începu s-o înţepe îngrozitor de tare şi nu-şi imagina de ce. Un peşte imens şi luminos îi trecu pe lângă picioare şi, alarmată, încercă să se îndepărteze. Fusese o prostie din partea ei să înoate atât de departe. Stia că apele astea erau pline de tot felul de fiinţe, iar noaptea fosforescenţa lor era terifiantă. I se părea stupid să-i fie frică de ei, dar cine n-ar face-o dacă durerea din umăr devenise insuportabilă. Nu mai simţise niciodată aşa ceva, iar braţul parcă îi paraliză. Dădu repede din picioare, uitându-se după cineva pe care l-ar fi putut chema în ajutor. Zări încă unul dintre acei peşti îngrozitori, teama imobilizând-o astfel încât se scufundă câţiva metri, atinse ceva cu piciorul, dar îşi pierdu orice direcţie, înghiţind din ce în ce mai multă apă.

Simţi apoi cum un braţ îi înconjoară talia.

- Continuă să dai din picioare, îi ordonă Bryn. De ce naiba nu mi-ai răspuns când te-am strigat?

Dar ea nu-l auzi, nu auzea nimic altceva decât bătăile propriei inimi. Byn înotă cu ea până la ţărm, iar când se aşeză pe nisip simţi cum Bryn o înveleşte într-un prosop, apoi se aşază lângă ea, luând-o în braţe

- Eşti o înotătoare grozavă, spuse el cu un uşor sarcasm.

- Taci! murmură Julie. Pleacă şi lasă-mă singură!

- Vai, câtă recunoştinţă... Ce încercai să faci acolo- o nouă mişcare? Arătai ca un vapor cu aburi în miniatură.

- Foarte amuzant! Am fost pe punctul de a mă îneca.

- Doamne, nu m-am gândit la asta nicio clipă, spuse el schimbând tonul. Eşti o înotătoare destul de bună-ai avut crampe?

- Nu, a fost doar un curent prost. Acum poţi pleca.

- Julie, spuse el în timp ce mâna lui îi atinse spatele învelit în prosop. Îmi pare foarte rău. Nu păreai speriată. Si când am văzut că nu îmi răspunzi, m-am gândit că exersai ceva. Ce te-a speriat aşa? Peştele?

- Ei...ei...m-au atins, răspunse Julie aproape fără voce.

- Ce copil eşti. Apoi Bryn îi luă din păr o plantă agăţată din mare şi asemenea unui copil, îi desfăcu părul, mângâind-o pe creştetul auriu.

- Nu ţi-aş fi vorbit aşa, dar am crezut că te prosteşti. Si chiar când te-am adus pe plajă, am crezut că te jucai. Uită-te la mine, Julie.

- Nu vreau. Nu vreau să văd pe nimeni

- Nu fi prostuţă, spuse el uşor. Era normal să întâlneşti peşti atât de mari, dacă ai mers atât de departe. Te-aş fi avertizat, dacă aş fi ştiut că te vei aventura atât de departe. Ştiu că sunt înfricoşători, dar ar fi trebuit să te întorci înapoi. Nu erai în pericol dacă te mişcai.

Julie îşi aminti de umăr. Durerea insuportabilă dispăruse acum, lăsând doar ceva fierbinte. Orice ar fi fost, n-avea de gând să-i spună lui Bryn.

Ea îşi ridică capul, aşezându-şi o mână pe nisip, iar cu privirea spre mare, spuse:

-Mulţumesc oricum că m-ai ajutat. Ar fi mai bine să mergem la ceilalţi.

-Ai răbdare câteva minute. Nici măcar nu ne pot vedea, aşa

că n-o să se întrebe unde suntem.

- O să creadă că e ciudat faptul că ne-am îndepărtat.

- Lasă-i să creadă. Măcar de-aş fi avut o ţigară. Cu siguranţă, te-ar fi ajutat să te calmezi. S-a terminat acum. Îţi este frig?

Julie dădu din cap în semn că nu. Fizic, îi era destul de cald, dar sufletul îi rămăsese îngheţat. Ura să stea cu el singură, departe de mulţime. Niciodată nu mai simţise asta, era pur şi simplu ameţitor.

- Nu mi-au plăcut niciodată prea mult petrecerile pe plajă, continuă Bryn, dar vizitatorii le iubesc. Au impresia că aşa trăim noi mereu. Nu se gândesc că şi noi avem probleme normale.

- M-am gândit că problemele tale au fost întotdeauna legate de afaceri. Sau tu o numeşti pe Paula Fanshawe o problemă, spuse Julie descurajată.

- Aşa este, dar ea nu e cea mai gravă problemă cu care mă confrunt momentan. Niciodată n-am avut atâtea pe cap ca acum. Este şi ghinionul lui Luke- care acum simte nevoia de o pauză, aşa că va trebui să mă descurc fără el, cel puţin o perioadă. Mai este şi Louis, care trebuie supravegheat; tânărul ăsta se mişcă foarte repede în mai multe direcţii, lucrând sub acoperire. Apropo, madame are impresia că Louis doreşte să rămână aici pentru totdeauna şi bineînţeles să se căsătorească. Nu mi-a spus prea multe, dar am simţit că îşi doreşte să-l ajut să-şi găsească pe cineva, de dragul prieteniei noastre. I-am spus doamnei că cel mai înţelept ar fi totuşi ca Louis să preia locul tatălui său la biroul din Cherbourg.

- Cineva oricum va trebui să aibă grijă şi de Belle Marquise. La urma
urmei, dacă el va moşteni locul...

- Ar lua imediat doar banii, până s-ar plictisi. Ţi-ar frânge inima dacă l-am convinge să se întoarcă în Franţa?

- S-ar putea să mă ia cu el, răspunse Julie cu o urmă de insolenţă. Bryn, cred că ar trebui să ne întoarcem totuşi la ceilalţi.

El se aşeză lângă ea, încât Julie îi putea simţi respiraţia pe obraz. Bryn îi spuse încet:

- Întotdeauna ai văzut lucrurile altfel, Julie, şi îţi complici singură viaţa. Nu este înţelept să ţii totul ascuns în tine. Nu-mi spune că nu-ţi pasă de nimic pe lumea asta, pentru că eu ştiu că nu e aşa. Si mai ştiu că nu poţi vorbi cu nimeni. Fratele tău este prea captivat de el însuşi, iar Ann cu siguranţă nu-şi mai aduce aminte cum era la douăzeci de ani.

- Dar tu eşti perfect, spuse Julie în timp ce strânse mai tare prosopul şi se pregăti să se ridice. Si din câte mi-aduc aminte, eşti cu puţin mai în vârstă decât Ann. O să mă descurc, Bryn.

- Bineînţeles că da, dar ţi-ar prinde bine o mână de ajutor din când în când. Ai apela vreodată la mine dacă ai avea vreo problemă?

- Mă îndoiesc de asta...

- Ce ar trebui să fac? Să mă simt mizerabil pentru că te-am judecat greşit la început? N-o să fac asta, dar am recunoscut că m-am înşelat în privinţa ta. Nu-mi place să te văd că suferi pentru că ai primit o lovitură sau două. Înainte să realizezi, vei deveni la fel de cinică precum suntem noi, restul.

- Si ce este rău în asta? Tu te descurci destul de bine...

- De unde ştii tu mă rog ce se întâmplă în sufletul fiecăruia? În cazul oamenilor ca Ann sau Paula, cinismul este doar o mască a lucrurilor cărora le este frică să le exprime. Dar tu nu trebuie să te laşi doborâtă de aceste sentimente dureroase.

Vocea părea gravă, ciudată, dar continuă să-i vorbească.

- Când o să ajungi la treizeci de ani, doar astfel nu vei ajunge un automat în spital sau învârtindu-te prin Caraibe, plângându-ţi de milă că soţul nu-ţi înghite aventurile cu un alt bărbat.

- Mi-ar plăcea totuşi să fiu în locul lui Ann. De când a murit Gray, n-a mai avut nicio legătură cu nimeni care ar fi putut-o îngrijora. Ann este o femeie deosebită.

- Orice femeie este deosebită. Cred că ar trebui să avem o

discuţie serioasă. Uită-te la mine! O să ne întâlnim mâine. O să vin să te iau cu maşina şi o să mergem pe plantaţie, să putem vorbi în linişte. Bine?

Bryn se ridică primul ajutând-o şi pe Julie să se ridice în picioare. Nisipul era rece, dar lui Julie nu-i păsa. La sugestia lui, inima i se lumină ca prin farmec, până când îşi aminti de Fleur, de faptul că ea îi mărturisise că este îndrăgostită de Bryn şi de promisiunea facută lui Louis de a-i ajuta să fie împreună. Dar işi dorea ea cu adevărat să-i ajute?

Se apropiară de grup, auzind râsete şi ciocniri de pahare. Când intrară în cercul de lumină, îi întâmpină Louis cu toate că privirea lui era de gheaţă.

- Ce aţi făcut voi doi singuri, acolo în largul mării? Ah, ai găsit şi prosopul pe care l-am uitat pe plajă. Ce vrei să bei înainte de cină, Julie? Dar tu, Bryn?

Cei doi se despărţiră, Julie aşezându-se între Noel şi Luke. Ann, rezemată într-o mână, fuma liniştită fără a fi interesată de cineva anume, Fleur arăta de parcă nici nu ar fi făcut baie, aranjată ca întotdeauna, iar lui Noel încă i se mai zăreau picături de apă în părul său negru.

Julie îşi scutură halatul, iar Luke o ajută să se îmbrace. Îi aruncă lui Louis prosopul, întinzându-se apoi după mâneci. În timp ce se îmbrăcă, Luke remarcă:

- O muşcătură de peşte? Deci asta v-a reţinut acolo. Cred că ai ajuns destul de departe dacă te-ai ales cu asta. Te mai doare?

- Nu. Am şi uitat de asta, răspunse ea în timp ce se legă la halat. Abia o mai simt.

Auzind, Ann îşi stinse ţigara şi se apropie, iar Bryn făcu acelaşi lucru.

-A, da... spuse el fără prea multă expresivitate. Parcă vroiam să luăm nişte iod. Aveam la mine în maşină.

Julie ştia că era furioas pentru că nu-i spusese adevărul despre ce se întâmplase în apă, dar se gândi că îi va explica

mâine.. Niciunul din aceşti oameni nu ştia că ea avea întâlnire cu Bryn mâine, iar asta îi aducea în suflet o căldură tare ciudată. Acceptă apoi o farfurie cu pui de la doamna Delport şi un pahar cu vin de la Louis, care-i şopti la reche:

-Pentru tine, cherie, vive l'amour!

Vorbele încă ii mai răsunau în urechi în timp ce-l văzu pe Bryn zâmbindu-i lui Fleur.

Capitolul 8

Dar a doua zi, Julie nu se mai întâlni cu Bryn, acesta anunţând-o printr-un bilet trimis prin unul dintre angajaţii săi.

"Îmi cer scuze, Julie, dar s-a ivit ceva în dimineaţa asta şi va trebui să amânăm discuţia noastră. N-am timp să-ţi explic acum, dar îmi pare foarte rău". Biletul era scris repede, semnat în grabă, iar Julie înţelese că era într-adevăr ocupat.

A doua zi după-amiază, Louis şi Fleur veniră la ceai, dar nu puteau rămâne prea mult, deoarece Bryn fusese invitat la cină la Belle Marquise, dar Julie nu avea de unde să ştie că Bryn plecase ieri în Nassau cu afaceri şi se întorcea abia în seara aceea.

Aşa că Julie petrecu o după-amiază mai puţin plăcută. Ann se culcă devreme, iar Julie pregăti un pahar de lapte şi câţiva biscuiţi pentru Noel. Ceea ce o uimi era faptul că nu lucra, ci doar stătea gânditor la fereastră.

- Lapte? spuse el uşor dezamăgit. Aş fi avut nevoie de o cană de cafea.

- Dar astea au fost ordinele lui Ann, spuse Julie zâmbind. La ce te gândeşti? La o nouă intrigă?

- Nici eu nu ştiu...abia dacă am scris un rând astăzi.

- Nici nu ai putut, mai ales că au fost şi Louis cu Fleur, dar o să te revanşezi mâine, pentru că va fi mai linişte.

- Asta nu o să conteze. Am ajuns la final. Sincer, acum aş bea un whisky cu suc, spuse el sorbind din paharul cu lapte.

- Doamne, nu te-am auzit niciodată vorbind ca acum. Ai nevoie de o pauză. Stai un pic să aduc whisky, poţi chiar să-l torni în lapte. Nu crezi că ar trebui să laşi totul baltă până îţi revii? Ai muncit foarte mult în ultimele săptămâni. Deşi am venit în vacanţă, noi trei nu ne-am distrat prea mult. Ieşim împreună doar când suntem invitaţi undeva.

- Eu am venit să mă regăsesc şi am impresia că cei din familia de Meulen m-au învins. Eşti... ţii mult la Louis?

- Nu, îi răspunse ea fără nicio expresie. Este foarte drăguţ şi

gentil, dar nu simt nimic mai mult pentru el. De ce întrebi?

Noel întinse mâna pe braţul scaunului în care era aşezat, apoi continuă serios:

- Am un sentiment ciudat şi anume acela că n-am mai reacţionat aşa faţă de nicio femeie, cum o fac faţă de Fleur. Emoţia asta e atât de nouă pentru mine, încât trebuie să vorbesc despre ceea ce simt ca să mă pot înţelege. Este frumoasă, nu-i aşa, Julie?

- Foarte frumoasă. Dar Noel...

- Si are un caracter atât de dulce şi este foarte diferită de noi. Nu cred că a spălat o farfurie în viaţa ei sau că a ridicat ceva mai greu decât propria geantă. Si va trebui să se căsătorească cu cineva care deţine mulţi bani, foarte mulţi bani. Chiar dacă ar fi atrasă de mine, n-ar exista nicio şansă de a mă căsători cu ea. Dar asta nu mă împiedică să... o iubesc.

- Eşti sigur că ceea ce simţi pentru ea este dragoste?

- Ce altceva ar putea să fie? dădu el din cap neajutorat. Figura ei este mereu între mine şi ceea ce vreau să scriu. Ascult briza, dar îi aud doar vocea cu accentul el fascinant, zâmbind printre cuvinte. Nu mă pot abţine să nu simt toate astea. Si ea chiar este interesată de ceea ce scriu. Chiar i-am promis că o să-i duc un articol sau două.

- A încercat să fie politicoasă, spuse Julie, dar simţind durerea din ochii lui, adăugă imediat: Fleur te place cu siguranţă. Toată lumea te place, Noel, şi chiar cred că este interesată de ce scrii tu. Dar...nu cred că ai vreo şansă cu ea, dragul meu. Provine dintr-o familie veche şi orgolioasă, iar viitorul ei este deja planificat.

- Planificat? întrebă el uimit. Dar cum?

Dar Julie nu mai ştia ce să-i răspundă. Nu putea să-şi încalce promisiunea făcută lui Louis, ştiind că Fleur era îndrăgostită de Bryn, dar nu dorea nici să-l rănească mai tare pe Noel.

- Ştii cum e în familiile franceze. Părinţii ei o aşteaptă acasă,

presupun, să se căsătorească cu cineva pe care-l cunoaşte de ceva vreme.

- N-ar face asta, sunt sigur. Dacă mi-ai fi spus că există un plan de a o căsători cu Bryn Sherard, poate te-aş fi crezut, dar aşa, zâmbi Noel neîncrezător.

Julie încremeni pe scaun, ca şi cum ar fi paralizat.

- Ciudat, nu-i aşa? continuă el. Niciodată nu m-am mai gândit la o femeie aşa. Şi presupun că ai dreptate în ceea ce priveşte şansele mele cu ea. Dar nu-mi imaginez că aş mai duce o viaţă normală alături de o altă femeie, nu cred că aş mai putea scrie, dacă aceasta n-ar fi Fleur.

-Ai un pic de răbdare, dragul meu. Ai doar douăzeci şi cinci de ani şi cred că eşti destul de tânăr pentru a te gândi la căsătorie. Cei mai mulţi oameni trec repede peste prima dragoste şi tu abia dacă o cunoşti pe Fleur. Aşa că ascultă sfaturile lui Ann, termină laptele cu whisky şi încearcă să adormi. Te înţeleg cum te simţi, dar o să ajungi la un moment dat când o să-ţi dai seama că nu a meritat să laşi scrisul pentru o pasiune trecătoare...

- Înţelepte cuvinte, Julie. Aşteaptă până când cineva îţi va intra sub piele şi vei vedea atunci că nici cele mai înţelepte cuvinte din lume nu te vor ajuta. Dar tu nu te vei îndrăgosti decât de persoana potrivită, nu-i aşa? Nici nu vreau să mă gândesc că ai putea trece prin aşa ceva.

- O să am grijă. Noapte bună, Noel.

După ce se asigură că Noel merse direct în pat, Julie plecă în bucătarie, amintindu-şi că lăsase aprinsă lumina în sufragerie.

Când ajunse în sufragerie, observă uşa întredeschisă şi în secunda următoare Julie simţi că era să leşine când o văzu pe Paula Fanshawe într-unul din foltoliile imense. Părea răvăşită, ca şi cum ar fi plâns mult sau ar fi fost foarte bolnavă.

Julie abia apucă să murmure

- M-ai speriat rău. Te simţi bine?

Paula vorbea cu greutate:

- Eu... mă simt bine. Îmi pare rău că... am venit aici...dar...ei bine, nu m-am gândit la nimeni altcineva. Nu te speria. Respir greu doar pentru că... am venit cu bicicleta.

- Bicicleta? Paula, este cineva care..

- Lasă-mă puţin să respir. Julie, te rog, nu te uita la mine de parcă aş fi o fantomă. Mă bazez pe tine. N-am cum să mai stau la Bryn, iar următorul vapor vine abia peste două zile. Eu...m-am săturat. Îmi imaginez că nici nu ştii despre ce vorbesc...

Julie se aşeză, pentru că nu ştia cât o vor mai ţine picioarele. Mai întâi Noel...acum Paula. Ea era un străin. De ce i-ar fi împărtăşit ei problemele sale? Era pur şi simplu prea mult.

După ce se adună un pic, Paula continuă, la fel de înflăcărată.

- Bryn l-a adus pe soţul meu în Farando Cay. Este la Bryn acasă acum.

- Dar cum s-a întâmplat? întrebă Julie, uşor ameţită de situaţie.

Deşi părea epuizată, Paula îi povesti cum Bryn fusese în Nassau,
prefăcându-se că rezolvă câteva afaceri, iar când se întoarse veni împreună cu Mike.

- Stăteam pe terasă cu ceilalţi când s-a întors Bryn. Era ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd, aşa că am fugit şi m-am încuiat în cameră. A fost nepoliticos din partea lui Bryn şi asta face parte din planurile lui.

- Probabil încearcă să vă împace.

- Îl simpatizează pe Mike şi mă învinuieşte pe mine pentru tot, iar asta am simţit-o de când am ajuns aici. N-are niciun rost, aşa că sub nicio formă n-o să mă întâlnesc cu Mike.

- Mai încet, Paula, sau fratele meu se va trezi, spuse Julie privind către uşile din spate.

- Îmi pare rău că te-am amestecat în asta. Dar simţeam că înnebunesc în casă. Au cinat cu toţii, dar nici măcar n-a venit să vadă dacă sunt bine. Aşa că după ce s-a făcut linişte, am plecat.

Singurul meu noroc a fost că te-am găsit singură.

- Ai lăsat un bilet?

- În niciun caz! Lasă-i să-şi facă griji! spuse Paula cu ochii scânteind.

- Dar nu poţi să faci asta. Oricum, unul dintre servitori va observa că ai dispărut şi se va isca un scandal. Bryn mai are şi alţi invitaţi, şi cu siguranţă nu vrea să-i deranjeze cu absenţa ta. Paula, lasă-mă să te conduc înapoi.

- Nu mă mai întorc acolo, spuse Paula hotărâtă. E ca şi cum m-aş întoarce în calea unui uragan. Dacă nu vrei să stau aici...

- Normal că poţi rămâne aici, ştii asta. Dar nu este corect ceea ce ai făcut. Niciunul n-o să-şi imagineze că ai venit aici.

- Foarte bine!

- Nu sunt de acord cu asta. Puteai măcar să laşi un bilet.

-Vroiam atât de mult să scap, încât nu m-am mai gândit la asta.

-Atunci, scrie unul acum şi vom merge împreună să-l ducem. Cabana Tamarisk nu e chiar atât de departe de aici, iar Julie luă un pix şi o bucată de hârtie.

- Sugerezi să mă întorc acolo în seara asta? spuse Paula pe un ton scăzut dar plin de furie.

Doar ca să laşi biletul la tine în cameră. Le spui doar că vei sta la noi până la următorul vapor. Au dreptul să ştie asta, Paula!

Julie abia reuşi s-o convingă să scrie. Orele pe care le petrecuse singură în dormitor o afectaseră rău pe Paula, aducând-o în pragul isteriei. Lui Julie nu-i mai rămase decât să meargă singură să ducă biletul.

- Dormitorul meu este primul, chiar cum intri de pe terasa mare, iar patul este foarte aproape de uşă. Nu cred că o să ai vreo problemă.

În următoarea jumătate de oră, Julie se întreba oare cu ce greşise ca să merite o noapte ca asta. După ce o conduse pe Paula la ea în dormitor şi îi dădu o pereche de pijamale, se

îndreptă către garaj.

Era o noapte frumoasă, cu un cer încărcat de stele, iar Julie se apropia de Cabana Tamarisk.

Coborî din maşină şi se strecură printre straturile de flori până la arcul de sub terasă, cu inima bătându-i din ce în ce mai puternic. Nu era nicio lumină aprinsă, dar căldura nopţii caraibiene îi dădu curaj, imaginându-şi cum Bryn şi ceilalţi dormeau la ora asta.

Îşi spuse că trebuia să o facă şi pe asta, aşa că înaintă pe terasă până ajunse pe holul principal, urmărind detaliile. Degetele îi tremurau din ce în ce mai tare. Cu o secundă în urmă fusese sigură că Paula îi spusese prima uşă, dar acum era posibil să fie a doua, chiar a treia. Camera asta nu părea a fi pentru două persoane? Dacă...

Paşi! Julie se întoarse speriată către luminiţa din spatele ei. Scoase un ţipăt, se panică imediat şi simţi cum totul în jurul ei se învârte

- Doamne Dumnezeule! exclamă o voce masculină, iar Julie se prăbuşi imediat, inconştientă.

Julie deschise ochii pe jumătate, simţindu-şi pleoapele inexplicabil de grele. Zări un rând de cărţi, un covor persan şi o mână arămie ce ţinea un pagar. Scena îi părea oarecum familiară şi încercă să deschidă mai mult ochii. Biblioteca. Luke fusese adus aici după ce îşi luxase genunchiul.

Cineva îi vorbea, dar nu reuşi să înţeleagă nimic, apoi desluşi o voce impacientată:

-Julie! Revino-ţi! Sunt doar eu, Bryn. N-ai de ce să-ţi fie frică, Julie!

- Sunt bine, murmură ea încet. N-am leşinat.

-Atunci, ridică-te şi bea asta, acum.

Nu, nu leşinase, dar simţise că nu mai rezistă la ultima sperietură. Se ridică în fund şi bău din paharul pe care Bryn il dăduse, apoi realiză că mâna ei era acoperită de cea a lui Bryn.

Faţa lui o urmărea cu grijă, foarte aproape de a ei, dar Julie se întinse, dorindu-şi ca el să se fi ridicat.

- Am avut puţin ghinion, mumură ea cu nonşalanţă, ştii, faptul că m-ai prins. Cum toate luminile erau, stinse mă gândeam că dormiţi cu toţii.

- Cum te simţi acum?

- Foarte ciudat. Ce ai pus în apă?

- Nu contează, doar un stimulent, spuse Bryn, apoi respiră uşurat. Ce naiba cauţi aici la ora asta târzie, de parcă ai fi somnambulă?

- Eu...cred că par un pic nebună. Dar se întâmplă să ai o verişoară şi mai nebună, şi într-un fel sau altul m-a amestecat şi pe mine în asta.

- Paula? întrebă mirat Bryn, amintindu-şi că o găsise în faţa dormitorului ei. De ce ai venit s-o vezi la ora asta? Ţi-a trimis un mesaj, ceva?

- Dragul meu, răspunse Julie cu grijă, mesajul a fost chiar ea în persoană. Paula e la Murray Green. Tu şi soţul său aţi tratat-o atât de necuviincios, încât a fugit, şi are de gând să rămână la noi până la primul vapor.

- Continuă, spuse Bryn cu severitate.

- Asta e tot. Mai este şi o bicicletă, probabil a unuia dintre băieţii tăi; probabil că vei trimite după ea dimineaţă.

- Dar tot nu mi-ai explicat ce cauţi tu aici la miezul nopţii.

- Paula a fugit fără să vă lase niciun fel de indiciu unde s-ar fi putut duce. Şi ştiu că nu ţi-ar plăcea să se ivească o larmă îngrozitoare printre prietenii tăi, aşa că am convins-o să-ţi scrie un bilet, pe care eu urma să-l las pe măsuţa de lângă patul ei, ca mâine dimineaţă să-l găsească una dintre servitoare. Dar cred că l-am scăpat undeva pe hol.

- Ce drăguţ! Paula are la fel de multă minte ca o capră, şi tu ca o prostuţă, te-ai lăsat folosită. Cât despre faptul că ai condus până aici la ora asta...încheie el brusc, întrebând-o apoi: Eşti

sigură că n-ai păţit nimic altceva? Eşti foarte palidă...

- Încă nu mi-am revenit după sperietura provocată de apariţia ta. Nu văzusem nicio mişcare.

- Eram aici, iar dacă îţi aduci aminte, fereastra are vederea în spate. Încercam să citesc, dar nu reuşeam să mă liniştesc, gesticulă el impacientat. Între Mike Fanshawe şi doamna de Meulen- la care am cinat în seara asta- am avut o zi plină. Apoi am auzit mişcare şi am ieşit să văd ce este. De acum încolo mă aştept la orice din partea ta. Într-una din nopţile trecute m-ai lăsat să cred că te speriaseră câţiva peşti, dat tu de fapt aveai o muşcătură otrăvitoare. Iar în noaptea asta, ai condus curajoasă cu gândul de a te furişa într-o casă plină de oameni, jumătate dintre ei fiind bărbaţi.

- Dar am fost îngrozită.

- Da, din cauza Paulei. Apropo, chiar ai făcut-o pentru Paula? Pentru Mike n-aveai cum s-o fi făcut, pentru că nu-l cunoşti.

- Mi s-a părut cel mai înţelept lucru de făcut, îi răspunse evaziv Julie, simţind capcana. Nu avea să dureze prea mult. Dacă n-ai fi apărut, aş fi fost
deja acasă acum. Trebuie să plec, adăugă ea ridicându-se de pe scaun

- Nu ţi-a trecut prin minte ca mâine dimineaţă la prima ora să-ţi trimiţi fratele.

- N-am vrut să implic pe toată lumea în asta. M-aş fi gândit la ceva logic să explic prezenţa Paulei la Murray Green pentru două zile, pâna la primul vapor. Iar să las un bilet aici, mi s-a părut cea mai uşoară cale.

Ceasul de pe perete arăta ora unu fără un sfert, Julie simţindu- se datoare să întrebe:

- Dar pe tine ce te-a apucat să-l aduci pe soţul ei aici fără s-o întrebi? Nu e făcută să reziste la asemenea situaţii.

- Foarte rău, spuse el neîndurător. Si aşa este foarte temperamentală.

Bryn îşi vârî ambele mâini în buzunarele de la pantaloni, privind pe
fereastră continuă:

- şi cum te-ai băgat singură în tâmpenia asta, ar fi bine să mai afli câteva detalii. Când Paula l-a părăsit, Mike a demisionat şi a venit cât de repede a putut în Nassau, de unde mi-a trimis o scrisoare pe care am primit-o ieri dimineaţă, când mă pregăteam să vin spre tine, aşa că am fost nevoit să-ţi trimit un bilet; te-ai supărat?

- Ce mai contează? Continuă să-mi povesteşti despre Mike.

- Ei bine, am plecat la Nassau ieri şi am avut o discuţie care a durat până târziu în noapte. Mike a recunoscut că a fost posesiv, gelos şi restul... Mike a încheiat cu fraza că cel mai mult urăşte bărbaţii care nu ştiu să-şi stăpânească soţiile.

- Nu pot să cred că există astfel de atitudini, comentă Julie, aşa cum nu pot tolera bărbaţii care vor să deţină controlul asupra tuturor.

- Te referi la mine? Ochii lui Bryn se îngustară şi adăugă brusc. Am şi eu lipsurile mele. De fapt, chiar în seara asta am avut ceva asemănător.

- Nu îmi vine să cred că recunoşti asta, zise Julie. Si până la urmă, Louis va mai construi casele de vacanţă?

- Posibil, dar nu despre asta discutam, spuse Bryn în timp ce căuta o ţigară. Îţi mai aminteşti prima seară când ai cunoscut-o pe doamna de Meulen?

- Bineînţeles.

- Atunci, probabil îţi aminteşti şi una dintre remarcele ei, şi anume faptul că din punctul ei de vedere eram un gardian pentru voi?

- Da, mi s-a părut foarte comic atunci.

- Şi mie, la acel moment. Dar nu aşa a crezut şi madame. Acum trei ore, în intimitatea camerei sale de zi, m-a anunţat oficial că Louis vrea să se însoare cu tine. În opinia ei, fratele tău este prea tânăr şi boem, pentru a fi consultat într-o problemă atât de serioasă, iar Ann, în calitate de femeie, n-ar fi potrivit, aşa că mi-a cerut mie permisiunea.

Julie îl privea fix, buimăcită, nevenindu-i să creadă ce tocmai auzise.

- Şi ce i-ai răspuns?

- I-am spus că n-o să meargă, că Louis nu te-ar putea face fericită. Răspunsul ei a fost asigurarea faptului că Louis şi-a dat cuvântul că se va stabili aici dacă te vei căsători cu el, iar în schimb bătrâna îi promisese ca dar de nuntă moşia Belle Marquise. I-a spus de asemenea că eşti încă foarte tânără, că îţi va lua un timp să iei o hotărâre, dar mi-a spus că Louis este nerăbdător să se căsătorească. Astfel, am fost nevoit să-i spun de ce vrea cu adevărat Louis să se căsătorească atât de repede.

Julie făcu un efort imens să-l urmărească. I se părea absurd că doamna de Meulen îl consultă mai întâi pe Bryn şi o enervă faptul că el vorbea serios. Dar era cu adevărat enervată? Poate că într-o oarecare măsură era. Cel puţin, el n-avea nicio bănuială despre ce simţea ea cu adevărat.

- Şi care sunt mai exact obiecţiile tale împotriva lui Louis? întrebă Julie.

- Le ştii foarte bine. Arată destul de bine şi sunt sigur că orice fată de vârsta ta s-ar putea îndrăgosti de el, dar în mintea lui sunt numai afaceri. El vede în tine împlinirea lui pe plan finaciar. Bineînţeles că bunicuţa îi va da binecuvântarea şi-l va umple de daruri, iar el va putea să îşi ducă la final planurile turistice. Ţine

minte asta: el nu poate obţine Belle Marquise înaintea morţii doamnei de Meulen, decât dacă se însoară!

- Şi asta nu prea îţi convine, nu-i aşa, Bryn?

- Măcar de ar fi cât de cât realist Louis. Dacă ar fi măcar pe jumătate sincer ca sora sa, aş putea spune că această căsătorie depinde de cât de mult îţi pasă ţie.

Deci, Fleur era punctul lui de sprijin, se gândi Julie apoi râse uşor:

- Deci, depinde încă de cât de mult îmi pasă mie.

Urmă un moment de tăcere, în care doar ticăitul ceasornicului se auzi. Fără să-şi aprindă ţigara, Bryn o aruncă în coşul de gunoi, întorcându-se spre ea cu o privire rece, metalică, care simţi cum o arde:

- şi... îţi pasă? întrebă el încet.

Julie simţi cum durerea îi strânge inima. Cum îndrăznea s-o pună într-o situaţie ca asta?

- În niciun caz nu m-aş confesa ţie, înainte să vorbesc cu Louis, zise Julie întorcându-se spre uşă. Dacă doamna de Meulen te mai întreabă, poţi să-i aduci la cunoştinţă că eşti ultima persoană de pe pământ în care aş avea încredere să-mi planifice viitorul.

- Din contra, continuă el printre dinţi, o să am grijă să ţină cont şi mai departe de deciziile mele. Dacă tu crezi că te voi lăsa să te arunci în braţele lui Louis într-un exces de furie, ei bine te înşeli. Ai face bine să realizezi că eşti încă în Farando Cay şi te afli aproape în întregime sub puterea mea. Nu te poţi căsători cu Louis aici fără consimţământul meu.

Julie încercă să se stăpânească, respirând uşor şi-l privi în ochi, nevenindu-i să creadă.

- Omnipotentul Bryn Sherard. Mai întâi Paula, iar acum eu. Într-un fel sau altul, întotdeauna obţii ceea ce vrei, nu-i aşa? Începusem să te simpatizez datorită dragostei tale pentru insulă, dar asta a fost înainte să văd de ce eşti în stare. Dar dacă lui

Louis o să-i reuşească, n-o să mai poţi face nimic. Atâta timp cât o să-ţi plătească la timp pentru ipotecă, va putea să facă ce doreşte, chiar să-ţi destrame paradisul prin case imense de vacanţă şi magazine pentru turişti.

Julie, rănită, izbucni cu furie

- Până la urmă doar asta vrei să eviţi, nu-i aşa?

- Nu mă interesează cum interpretezi acţiunile mele, dar n-o să fiu niciodată de acord ca tu să te căsătoreşti cu Louis, iar madame nu va fi nici ea de acord, dacă eu mă opun.

Julie respiră din ce în ce mai repede. Simţi cum îi explodează pieptul gândindu-se la aroganţa sa şi la plăcerea disimulată provocată de superioritatea lui. Bineînţeles că doamna de Meulen nu ar trece peste cuvântul lui, iar el ştia de ce. Oh, da, ştia că Fleur este îndrăgostită de el şi că madame aştepta un semn cât de mic din partea lui ca cele două familii să se unească, iar datoriile să fie uitate.

- Într-o zi, continuă Julie cu vocea răguşită, vei descoperi că nu toate ţi se cuvin. Eşti unul dintre cei mai îngrozitori oameni pe care-i cunosc, Bryn.

- Ce am făcut? zise el cu un sarcasm rece. Ţi-am spulberat visul? Poate că sunt mult mai realist decât eşti tu. Te rog să-ţi păstrezi pentru Louis crizele de nervi. În orice caz, nu ai fi îngrozitoare ca stăpână la Belle Marquise!

Julie stătea în faţa lui, dreaptă şi pregătită să-l atace:

- Da, aş fi. Şi ştii de ce? Dacă ar fi aşa, ar însemna să îmi petrec restul zilelor la numai câţiva metri de tine.

Bryn se apropie de ea şi mai mult, aruncând din ochi săgeţi ameninţătoare:

- Eu n-aş pleca mai departe dacă aş fi în locul tău. Am înţeles... O să te conduc acasă.

- Îţi mulţumesc, dar o să merg singură. M-aş sufoca în aceeaşi maşină cu tine.

- Ei atunci, mi-e frică că aşa o să faci.

Bryn o luă de mână, conducând-o spre uşă, dar Julie îşi smulse imediat mâna din a lui. Fără a privi în urmă, se urcă pe bancheta din spate, tot drumul privind pe fereastră. Când aproape să ajungă la Murray Green, Bryn îi spuse:

- Va trebui să mă întorc tot cu maşina asta, dar la prima oră o să fie aici. Cât despre Paula, o să mă asigur că scapi de ea înainte de prânz. De fapt, mă voi ocupa chiar eu de ea. Ea şi Mike n-au decât să îşi rezolve singuri problemele lor blestemate!

Julie nu spuse nimic. Ea nu vedea de ce el coborâse din maşină. De asemenea nu avea de ce să o conducă până la poartă şi să aştepte în timp ce ea căuta cheia în buzunar. Ea nu o găsi, dar el da. Şi tot el fu cel care-i deschise uşa care oricum nu era încuiată, aprinzând o lampă şi
spunându-i:

- Noapte bună, şi adu-ţi aminte pe viitor să nu faci nimic după miezul nopţii din ce ai putea face a doua zi dimineaţă.

Apoi plecă. Julie se întinse pe canapeaua din sufragerie, şi simţi cum un capitol din viaţa ei se încheiase, ca şi cum ar fi ajuns la ultima fază de maturitate. Bryn era o durere, o furtună, şi tot ce o lega de el îi provoca doar durere, aşa că hotărî să stea cât mai departe de el.

- Săracul Noel, gândi ea. El o iubeşte pe Fleur şi Fleur îl iubeşte pe Bryn. Eu...îl iubesc pe Bryn, iar Bryn... îl iubeşte pe Bryn. Apoi, Julie adormi.

Capitolul 9

Julie nu-l întâlni niciodată pe Mike Fanshawe. A doua zi dimineaţă veni doar Bryn la Murray Green după fugara Paula, şi tot el îi conduse pe soţii Fanshawe la vapor în ziua următoare, spunându-le că niciodată n-o să-i mai primească despărţiţi aici.

- Ar trebui ca asta să fi fost o lecţie de viaţă pentru tine, Julie, spuse Ann. Când te vei căsători să nu aştepţi cinci ani să faci un copil. Asta este de cele mai multe ori fatal.

- Dacă ar fi aşa de simplu...

- Sunt sigură că este. Paula s-a simţit singură pentru că n-a avut asupra cui să-şi concentreze atenţia cât soţul său era plecat. El ştia că petrecuse foarte mult singură, şi de aici scântei.

Ann nu avusese prea multă tangenţă cu Paula, ea vedea o căsătorie ca pe ceva foarte simplu. Trebuia doar să dăruieşti şi să primeşti la rândul tău.

În comparaţie cu slujba din Londra, cea de la clinică nu îi oferea lui Ann prea multe satisfacţii, dar reuşi să schimbe obiceiurile rele ale infirmierelor.

Dar planul ei pentru construirea unui spital pentru copii era ceva imens şi provocator, dar ciudat era faptul că nu era sigură că vrea să se apuce de asta. Era de departe cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face cu banii lui Gray, iar locul era evident în apropiere de Murray Green. Se gândi dacă îşi dorea oare cu adevărat să rămână în Farando Cay. Oare n-ar fi fost mai bine să construiască un spital pe o insulă mai mare, sau chiar în apropiere de Nassau? Si în afară de Julie, nu avea cui să ceară un sfat.

Bryn va fi nepăsător, dar n-ar fi drept să-l întrebe tocmai pe el, pentru că se aştepta ca ea să vândă Murray Green. Si Luke...ei bine, de ce nu? Luke cunoştea foarte bine insula şi pe majoritatea locuitorilor. Ann vroia de la el doar câteva informaţii, nimic mai mult.

Oricum, ea n-avea de gând să-l caute, şi nu l-ar fi văzut înainte să plece, dacă n-ar fi venit să îşi ia la revedere de la doctorul

Jackson. Cum îl zări, Ann alergă spre el, privindu-l repede, profesional, zărind oboseala din ochii lui.

- Bună, spuse el zâmbindu-i. Ţi se potriveşte aerul din Bahamas. Cred că pari mult mai tânără şi mai frumoasă.

- Aş vrea să-ţi pot întoarce complimentul, îi răspunse ea rece. Ce-ţi mai face piciorul?

- Îşi revine. O să am mai multă grijă de el în Nassau.

- Deci, până la urmă pleci la Nassau. Când?

- Mâine dimineaţă, împreună cu familia Delport. De fapt, cu iahtul dumnealor.

- Julie nu mi-a spus nimic.

- Julie nu ştie. Nu prea am văzut-o în ultima vreme. Ce mai fac ea şi Noel?

- Destul de bine, cred. Si cât timp vei fi plecat?

- Trei sau patru săptămâni, cred. Ai nevoie de ceva din Nassau?

- Da, ar fi, spuse Ann ezitând. Dar vino să discutăm în dispensar, nu cred că este cineva acolo.

Ann îl conduse în clădirea micuţă, până când ajunseră în birou, apoi fără niciun fel ce emoţie îi vorbi, dar privind în altă direcţie.

- Mă gândeam să păstrez Murray Green şi să construiesc un spital aici. Aveam nevoie de sfatul unui expert. Ann continuă să-i dea detalii pe un ton expert şi încheie: Dacă ai avea puţin timp, să treci pe la guvernul din Nassau, şi să întrebi ce fonduri ne-ar putea oferi pentru aparatele şi echipamentele necesare, sau orice altceva îţi mai trece prin minte, ţi-aş fi
foarte recunoscătoare.

- O să fac tot ce pot, dar nu pot să spun că Gray ar fi fost de acord să-ţi cheltuieşti banii şi timpul astfel. Dacă o să pui în aplicare tot planul ăsta, n-o să mai ai deloc timp şi pentru tine însăţi.

- Dar asta este treaba mea, nu-i aşa? răspunse Ann pe un ton tăios.

- Presupun că aşa este, dar cred că ar fi de-ajuns să faci o donaţie generoasă unor spitale. Dar totul depinde doar de tine, dar

te admir pentru intenţiile tale.

- Îţi mulţumesc, spuse Ann cu ironie în voce. Ai fi plecat fără să ne anunţi?

- Da. Nu mă considero persoană atât de importantă.

- Eşti prea sincer, oricum nu îmi pasă de atitudinea pe care o ai faţă de tine însuţi, Luke. Este prea obscură.

- Nu cred că am o atitudine umilă, este destul de greu să ai un asemenea comportament, mai ales faţă de o femeie. Dacă mi-aş fi ascultat inima, aş fi venit aseară să iau cina împreună cu voi trei.

- Şi... de ce n-ai făcut-o? continuă Ann, surprinsă.

Luke nu-i mai zâmbi de data asta:

- Pentru că nu vreau să devin noul Gray Murray. Nu mă aflu într-o stare mai bună decât era a lui şi cu siguranţă n-am destui bani ca să leg o prietenie.

Ann îngheţă, încleştându-şi pumnii în buzunarele de la uniformă.

- Dacă asta este părerea ta despre noi, mă bucur că ai stat deoparte. Cât despre favoarea pe care te-am rugat să mi-o faci, uită, te rog! Încep să mă gândesc că mai bine aş fi cheltuit banii lui Gray în Anglia.

- M-am gândit că aşa o să crezi, spuse el brusc. La revedere!

Ann îl lăsă să plece fără să mai spună niciun cuvânt. Niciodată n-a crezut că poate să fie atât de pornită împotriva unui bărbat.

În aceeaşi după-amiază, Julie fu invitată la Belle Marquise. Prima sa reacţie când citi biletul de la doamna de Meulen fusese aceea de a le clarifica totul acestor de Meulen, cu orice preţ. Dar îşi aminti întâlnirea de ieri cu Louis, şi nimic nu păru a se fi schimbat între ei. El nu i-a menţionat nimic din ceea ce ar fi discutat cu madame sau cu Bryn. Iar de fiecare dată când se întâlnea cu el, îi venea greu să creadă că şi-ar fi dorit să se căsătorească cu ea, Julie Penross. Au petrecut împreună momente foarte plăcute, chiar distractive, dar niciodată n-a fost mai mult de atât.

Louis venise s-o ia cu limuzina cea veche a familiei, sărutându-o cu curtoazie pe obraz. Arăta foarte bine şi-i spuse lui Julie că

niciodată nu îi păruse mai frumoasă ca atunci, atât de potrivită. Julie nu mai întrebă potrivită pentru ce?

Când ajunseră la Belle Marquise, atât Fleur cât şi madame îi aşteptau în sufragerie. Cât serviră ceaiul, discutară despre tot felul de nimicuri, cum ar fi cărţi, tablouri, pian. Fleur era palidă, lipsită de viaţă, şi vorbea foarte puţin, dar madame era ca de obicei, elegantă şi distinsă, purtând pe unul din degete un inel imens cu diamant care avea mai bine de trei sute de ani.

După ce una dintre servitoare luă ceştile golite de ceai, madame făcu aluzie la inelul strălucitor.

- Acest inel obişnuia să fie marca familiei de Meulen, iar eu am fost ultima care l-am primit. Fiul meu cel mai mare s-a hotărât să părăsească Belle Marquise şi să se stabilească în Franţa, astfel încât inelul a rămas aici, lamine. Oricum îi este mai bine aici. Logodnica lui Louis o să-l poarte.

-Atunci, ar trebui să mi-l dai mie bunico, răspunse Louis cu viclenie.

- Fără îndoială, spuse madame cu afecţiune. Dar n-o să-l predau până când o să fiu de acord cu alegerea ta. Fleur, cherie, ai stat numai în casă, zilele astea. Louis, du-o la o plimbare, te rog. Julie se ridică şi ea în acelaşi timp, dar o reţinu mâna fină şi subţire a bătrânei: Aş vrea să discut ceva cu tine, copila mea. Li te vei putea alătura mai târziu.

Inima lui Julie începu să bată din ce în ce mai repede. I-ar fi putut face faţă lui Louis, dar madame era o provocare.

-Julie, te rog să-mi aduci suportul pentru picioare!

Julie se supuse mecanic şi se aşeză din nou pe scaun, privind inelul ce strălucea din ce în ce mai tare prin mănuşile de dantelă ale bătrânei, parcă avertizând-o.

Dar bătrâna nu se grăbea deloc. Aşteptă ca Louis şi Fleur să se îndepărteze, lăsând în casă o linişte totală. Apoi îşi îndreptă privirea blândă către Julie, întrebând:

- Din câte ştiu, tatăl tău a fost profesor, nu-i aşa?

- Da, madame.

- Profesorii sunt nişte oameni deosebiţi, dar foarte rar sunt şi bogaţi. V-a lăsat suficienţi bani pentru educaţia ta şi a fratelui tău?

- Mai mult sau mai puţin, răspunse Julie. Noel a vrut să meargă la universitate, dar nu ne-am putut permite.

- Este păcat, mai ales că fratele tău este talentat şi fermecător, dar cred că o să reuşească. Oricum, sora ta e o femeie bogată acum.

- Nu este chiar aşa. Vedeţi, ea nu se simte îndreptăţită să folosească banii lui Gray pentru ea, sau pentru noi. Noi suntem de acord cu asta şi am acceptat doar să venim într-o vacanţă aici.

Brusc, madame îşi schimbă atitudinea; ridicându-se de pe scaun şi încrucişându-şi degetele subţiri, nu părea foarte încântată:

- Vorbeşti serios? Este adevărat că doamna Murray are această idee preconceputăde a nu accepta acei bani, dar e dreptul ei s-o facă, fiind văduva lui Gray Murray! Nu este posibil una ca asta!

- Dumneavoastră nu o cunoaşteţi pe Ann. Ea nu are nevoie de banii lui Gray, cel mai probabil este faptul că îi va dona în scopuri caritabile.

- Dar asta este inadmisibil! Bine că are plantaţia, care-i poate da o siguranţă financiară. Este de datoria ei să te căsătorească cu cineva onorabil şi să-ţi dea o zestre considerabilă. O să-şi permită să te neglijeze, în timp ce ea face acţiuni caritabile?

Julie simţi cum i se face rău, realizând în sfârşit ce urmăreşte madame. Ea n-o vedea pe Julie ca o parteneră potrivită pentru Louis, dar va tolera asta dacă Ann îi oferea ca zestre o sumă mare de bani. În asemenea condiţii, era posibil chiar să se fi luptat cu Bryn.

Julie încercă să-şi controleze impulsurile şi continuă cu voce scăzută:

- Banii nu sunt importanţi pentru noi, madame. Nu ştiu dacă aveţi impresia că Ann s-a măritat cu Gray pentru bani, dar vă asigur că n-a fost aşa.

- Normal că au existat şi sentimente la mijloc, răspunse bătrâna tăios, dar o femeie nu trebuie învinuită că a gândit atât raţional, cât şi cu inima.
Dar acum este datoria ei să-ţi găsească o pereche potrivită pentru tine.

- Ann m-ar ajuta financiar dacă aş avea nevoie, dar nu am. Madame încercă să respire regulat, dar pe faţa ei puteai citi clar exasperarea.

- Nu vă înţeleg pe voi, englezii. Trebuie sa va facem să înţelegeţi un lucru cu forţa? Este... nemaiîntâlnit faptul că sora ta, care este o văduvă înstărită, să nu-şi împartă moştenirea cu o tânără care nu are nimic. O să vrei să te căsătoreşti la un moment dat, nu?

- O să-mi doresc să mă căsătoresc din dragoste, madame, spuse Julie liniştită.

- Bineînţeles că te vei căsători din dragoste, zise bătrâna, evident iritată. Pe mine nu mă interesează acum emoţia în sine, cât necesitatea situaţiei. În familia mea, mademoiselle, o tânără nu poate merge la soţul său fără o zestre, iar soţul se aşteaptă ca viitoarea soţie să deţină aşa ceva. Altfel cum îşi va permite tânăra soţie să se îmbrace şi să-şi cumpere lucruri în concordanţă cu eleganţa cu care a fost obişnuită? Este dreptul ei să aibă o asemenea libertate. Un tânăr, abia căsătorit, nu-i poate oferi întotdeauna ce este mai bun.

- În Anglia, astfel de lucruri nu contează foarte mult, îi replică Julie cu o nonşalantă inventivitate. Cui îi pasă de haine atâta timp cât te poţi încălzi cu dragostea celui care îţi este alături? Nu este practic, dar este minunat.

Fără îndoială, madame de Meulen devenise foarte furioasă, încât mâinile i se albiră, iar nasul părea mai ascuţit, mai aristocratic.

- Aş dori să vorbesc cu sora ta, Julie. Ea este mai mare şi poate are altă părerea în ceea ce priveşte asemenea probleme.

Fără a se gândi prea mult, spuse neiertătoare:

- Vă va spune că ceea ce face ea cu banii ei nu priveşte pe nimeni- şi mă tem că şi eu sunt de acord cu ea.

Se lăsă liniştea. Madame, de cele mai multe ori stăpână pe situaţie, îşi păstră cu tact demnitatea. Regal, făcu un semn cu mâna:

- Poţi să mergi să-i cauţi pe Louis şi pe Fleur.

Julie se simţi eliberată. Abia văzând pe unde merge, ieşi afară în soare, şi traversă pajiştea până ajunse lângă cei doi, aşezaţi într-un balansoar. Nu observă privirea nerăbdătoare a lui Louis şi nici expresia întunecată de pe faţa lui Fleur. Se aşeză lângă cei doi, simţind mâna fierbinte a lui Louis luînd-o pe a ei, dar nu putea să-i spună nimic, simţind că-l urăşte pentru că o minţise în legătură cu adevăratul motiv pentru care fusese invitată aici.

Louis păru să înţeleagă că lucrurile nu decurseseră tocmai bine înăuntru, dar vroia să discute mai întâi cu bătrâna. Julie nu fusese niciodată mai fericită ca atunci când auzi că este timpul să fie condusă acasă. Cât despre Louis, n-avea nimic să îi spună. O conduse până la intrarea principală, murmurând ceva, dar Julie îi zâmbi superficial şi intră înăuntru, pentru prima dată simţindu-se sătulă de familia de Meulen.

În seara aceea, pentru prima dată, exista o oarecare tensiune între cei trei la Murray Green. Ann era rece, Julie se simţea nervoasă, iar Noel părea pierdut într-o altă lume.

După cină, plecă la o plimbare pe plajă. Nisipul, stălucind în întuneric, se întindea între apă şi palmierii de cocos. Diferite miresme erau aduse de briza mării, dar cu excepţia unor crabi rătăciţi ici şi colo, nu era niciun semn de viaţă.

Se gândea la Ann şi la Noel, dar nu ajunse la nicio concluzie. Ce păcat că nu puteau să evite întâlnirile cu ceilalţi oameni albi de pe insulă, pentru că ei rupeau vraja de aici. Farando Cay era un loc perfect pentru a te gândi, a visa, pentru a te regăsi. Ei îşi doreau să fie fericiţi acolo-toţi trei- dar nu era aşa.

Julie se întoarse, urcând pe scările spiralate ce duceau către grădina din Murray Green, gândintu-se la Gray, care îşi petrecuse întreaga viaţă acolo, fiind fericit până când devenise prea bolnav ca să se mai poată ocupa de plantaţie. Uneori îşi dorea ca Gray să fi fost aici. Orice ar spune Ann, ea avea nevoie de un soţ, şi cu toţii îl iubiseră atât de mult pe Gray. Între timp, obosită, Julie ajunse la capătul scărilor unde, uimitor, o aştepta Louis. Iritată, încercă să respire, fără a se simţi în stare să poată vorbi cu el. Dacă n-ar fi văzut-o s-ar fi întors imediat pe plajă, dar era deja acolo, faţă în faţă cu el. Părul său negru întotdeauna aranjat, era răvăşit acum, iar ochii lui întunecaţi păreau să nu mai aibă aceeaşi strălucire. Louis vorbea
violent, prinzând-o de o mână şi strângând-o atât de tare încât o durea.

- Cherie, iartă-mă că am venit aşa. Numai că abia acum am vorbit cu grand'mere şi mi-a spus că până nu vei fi interesată de partea ta financiară, se va opune categoric căsătoriei noastre. Nu pot să cred că poate fi atât de proastă. Doar a insistat dimineaţă să vorbească cu tine. Crede-mă, mademoiselle, n-am ştiut despre ce vrea să vorbească cu tine după-amiază, până când nu mi-a spus ca nu vei accepta niciun ban din partea surorii tale. Grand'mere este foarte furioasă, dar nu mă pot gândi decât la ceea ce crezi tu acum despre mine.

- Adică, n-ai ştiut că vrea să-mi vorbească despre bani?

- Îţi jur! Grand'mere are numai concepţii vechi, cum ar fi importanţa familiei de Meulen şi crede că...

- Că eu, continuă Julie fraza, ca fiică a unui simplu profesor, nu sunt destul de bună pentru nepotul ei, decât dacă aduc o zestre considerabilă! Am înţeles asta foarte bine, dar nu sunt interesată, Louis, nici acum nici altă dată!

- Draga mea, nu te condamn că eşti furioasă, şi eu însumi sunt devastat! Vino, să discutăm în linişte despre asta.

Louis o conduse pe cărarea îngustă, şi imediat ce putu, Julie îşi

eliberă cu fermitate mâna, iar el spuse:

- Ce-mi pasă dacă n-ai niciun ban? Te iubesc, Julie, şi vreau să mă căsătoresc cu tine, în ciuda bunicii şi a tatălui meu, în ciuda oricui este împotrivă. Foarte curând o să facem destui bani, cherie, şi ceea ce crede grand'mere nu va mai conta. Dar momentan, va trebui să n-o enervăm prea mult. Această zestre, asupra căreia insistă atât de mult, este pentru protecţia ta, micuţo, ea nu-ţi vrea răul. Dacă nu vrei să ceri nimic de la sora ta, sunt sigur că ţi-ar da o sumă de bani şi fără să-i ceri.

Julie simţea că înnebuneşte.

- N-aş accepta niciodată! Nici chiar dacă mi-aş dori mai mult ca orice pe lumea asta decât să mă mărit cu tine. Dar nu vreau, Louis! Nu vreau!

- Dar bineînţeles că te vei mărita cu mine! exclamă Louis, cu vocea tremurând'. De când ne-am întâlnit prima dată, nu m-am gândit la nimic altceva decât la asta şi i-am povestit bunicii pentru că eram nerăbdător să am consimţământul ei. Vezi, Julie, când ne vom căsători, va trebui să locuim la Belle Marquise, aşa că este absolut necesar să n-o supăram pe grand'mere. Imediat ce proprietatea va deveni a mea- pentru că mi-a promis asta imediat ce mă căsătoresc- nu va mai avea nicio putere asupra noastră şi tu vei putea să iei conducerea asupra casei. Am atâtea planuri, Julie, planuri mari care ne vor ajuta să prosperăm, dar totul depinde de căsătoria noastră.

- Dar Louis, nu pot. Nu suntem îndrăgostiţi unul de celălalt, spuse ea disperată.

- Dar sunt sigur că sunt îndrăgostit de tine, spuse el dând furios cu pumnul în cealaltă mână. Te ador, Julie şi aş face orice ca să te fac fericită. Această neînţelegere este insuportabilă. Nu sunt surprins că eşti neîncrezătoare, dar trebuie să înţelegi că tot ce fac este pentru viitorul nostru. Dacă nu te căsătoreşti cu mine, totul este pierdut!

- Dar cum poate fi? Nu este vina mea că ţi-ai imaginat ceva ce

de fapt nu există. Nu ţi-am spus niciodată că o să mă mărit cu tine, şi n-ai niciun drept...

El o prinse strâns de încheieturile mâinilor, spunându-i cu pasiune:

- Te iubesc şi o să mă căsătoresc cu tine, Julie, şi asta îmi dă dreptul să-mi asum multe. Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple atât de...de repede, dar asta nu contează pentru noi doi. Ţie nu îţi pasă de grand'mere şi sincer să fiu şi pe mine mă irită, dar trebuie să fiu foarte atent cum mă comport cu ea, trebuie să înţelegi asta. Odată ce Belle Marquise este a mea, totul se va schimba, îţi promit. Cherie, te rog, spune-mi că te vei căsători cu mine!

- Nu pot. Nu sunt îndrăgostită de tine, Louis!

Evident, asta i se păru incredibil lui Louis, încât îi ridică mâinile şi începu să le sărute.

- Este altcineva, Julie? N-are cum să fie altcineva! Te-am dezamăgit cumva?

- Nu, nu, bineînţeles că nu. Dar există alte femei, Louis, care ar da orice să se căsătorească cu tine, mai ales în Franţa.

- Dar numai pe tine te vreau, aici, în Farando Cay. Şi trebuie să te am!

Îi dădu repede drumul la mâini, în timp ce o sărută pe gură cu o intensitate aproape paralizantă, iar când Julie încercă să se elibereze, Louis îi ţinu capul ferm şi o sărută din nou, împotriva dorinţei ei. Dar imediat ce Louis îi dădu drumul, încercă să respire şi fugi cât putu de repede pe cărare, până ajunse în spatele casei. Uşa frunţuzească era întredeschisă, iar Julie aproape se prăbuşi în cameră în timp ce încercă să se agaţe de ceva.

- Fugi de Louis? întrebă Bryn cu obişnuitul sarcasm rece. Foarte frumos din partea ta. I-am văzut maşina parcată în faţă şi am presupus că vă plimbaţi împreună în grădină.

Julie încercă să-şi revină şi să-şi ascundă panica. Dar nervii îi erau întinşi la maximum , iar inima şi-o simţea în gât, aşa că privi în jur şi spuse:

- Ai văzut-o pe Ann? Sau pe Noel?

- Nu, nici măcar n-am încercat să-i caut, cu toate că am venit s-o văd pe sora ta. Aşază-te şi respiră. Probabil că Louis îşi aranjează mai întâi cravata şi îşi piaptănă părul înainte să te urmărească.

Dar zgomotul unei maşini care demara în forţă îi dovedi că se înşală.

- Te-ai debarasat de el pentru moment, dar nu va fi foarte simplu să scapi pentru totdeauna. Ce ţi-a făcut? întrebă Bryn cu o privire ironică. Te-a sărutat?

Julie se gândi la ultima oară când se întâlnise cu Bryn, la el în bibliotecă, la îngâmfarea lui aristocratică de a face ce vrea cu viitorul ei, apoi îi răspunse:

- Ai vreo obiecţie în cazul în care a făcut-o?

- Nu, dacă şi tu ai vrut-o, spuse el în timp ce gura lui se îngustă cu cruzime. Pentru binele tău, sper să nu-ţi faci rău singură. Nu ştiu dacă simţi asta, dar se apropie o furtună, iar cea mai afectată va fi Belle Marquise. O să crezi că m-am întors din obişnuinţa de a te cicăli, dar mi se pare corect ca cineva să încerce să-ţi dea una, poate îţi revin simţurile. Louis este un tip foarte periculos şi pariază totul pe tine. Nu te simţi flatată de faptul că este îndrăgostit de tine. Eşti singura fată de pe aici, aşa că n-ai nicio rivală.

Bryn îşi strâmbă buzele, apoi adăugă:

- Vrea să te aibă cu orice preţ, mon petit cherie, în ciuda lui Bryn
Sherard sau a insistenţelor lui grand'mere.

- S-ar putea să te uimească faptul că o să descoperi că nu eşti atât de puternic până la urmă. De fapt, aproape merită să mă căsătoresc cu Louis, pentru a-ţi slăbi controlul asupra moşiei Belle Marquise.

- Nu-ţi face griji în privinţa asta, spuse el cu nonşalanţă. Am un alt as în mânecă.

Celălalt as era Fleur, bineînţeles, se gândi Julie. Pentru a o manipula foarte uşor pe madame, Bryn n-avea decât să se

logodească cu nepoata sa. Este adevărat că Belle Marquise îi va aparţine tot lui Louis, dar nu va fi greu s-o convingă pe Madame că Belle Marquise nu necesită nicio transformare, cel puţin atâta timp cât ea trăia, şi asta însemna câţiva ani buni.

În siguranţa pe care o afişa, Bryn era insuportabil. Mai ales atunci când îşi fuma ţigara şi privea afară în noapte, părea rece ca gheaţa. Dar atunci când o privea în ochi, ochii lui căpătau o sclipire de căldură.

- Un singur lucru să nu uiţi, copila mea. Venirea ta în Farando Cay a fost întâmplătoare şi poate fi chiar temporară. Noi ceilalţi, aparţinem acestei insule şi avem dreptul de a o păstra exact aşa cum este. Dar dacă vei insista în continuare să ai scene de dragoste cu Louis, vei avea mari probleme. Si dacă îi vei acorda privilegiul să te sărute doar pentru a-ţi satisface vanitatea, atunci eşti mult mai individualistă decât am crezut!

Julie vru să spună ceva, dar nu mai avu ocazia, pentru că veni Ann, surprinsă de prezenţa lui Bryn.

- Doamne, Bryn. Nu-mi aduc aminte să ne fi vizitat vreodată la o oră asemănătoare. Într-un loc ca ăsta, nu cred că poţi spune că erai doar în trecere.

- Nu este foarte târziu, spuse el. Sper că ai o oră la dispoziţie, să discutăm câte ceva.

- Despre plantaţie? zise Ann în timp ce luă una dintre ţigările oferite de Bryn. Stii doar că am hotărât să te ocupi tu de ea.

- N-are nimic de-a face cu conducerea moşiei. Luke a fost la mine în seara asta...

- Deci, asta era. Ann îşi aprinse ţigara, apoi se îndepărtă, un pic mai palidă ca de obicei, dar foarte calmă. Ţi-a spus despre discuţia pe care am avut-o cu el în dimineaţa asta?

Julie spuse repede:

- Eu o să mă retrag, Ann...

- Nu, draga mea. Este mai simplu să fii aici, decât să-ţi povestesc mai târziu.

-Se pare că n-ai ajuns la nicio concluzie cu Luke şi mă bucur de asta, spuse Bryn. Mi-a spus că ai de gând să rămâi la Murray Green.

Ann îşi păstra aceeaşi expresie, în timp ce scutură scrumul de la ţigară.

- Nu m-am putut hotărî încă, Bryn. Poate tu mă poţi ajuta. L-ai cunoscut pe Gray aproape la fel de bine cum l-am cunoscut eu.

-Eu l-am cunoscut mult mai bine, spuse el cu o privire ironică.

- Nu. Nu-i aşa. Pur şi simplu îl ştiai de mai mult timp. Asta este problema dintre noi doi. Nu poţi înţelege că eu am făcut mai multe pentru Gray în câteva luni, decât ai făcut tu într-o viaţă întreagă.

-Nu spun că femeia cu care se căsătoreşte un bărbat nu poate învăţa mai multe despre el decât au putut prietenii lui s-o facă, spuse Bryn. Dar situaţia lui Gray n-a fost una normală.

-Ai dreptate. Era bolnav şi în acelaşi timp foarte sensibil. Dar n-avem de ce să discutăm asta.

Ann făcu o pauză, apoi adăugă:

-Sunt în mâinile tale acum, Bryn. Ce vrei să fac cu banii lui Gray şi cu pământurile sale?

Se făcu linişte, iar Julie simţi cum nervii încep să-i cedeze. Işi imagina cum Bryn va încerca s-o convingă pe Ann să-i vândă lui totul. Fusese destul de clar în ceea ce priveşte familia Penross, şi anume să-i vadă cât mai departe de Farando Cay. Cum îşi putea dori oare ceva atât de dureros? Oricum, între ea şi Bryn nu era nimic, ce putea fi? Dar va reuşi ea să facă faţă acelei dureri imense pe care o simţea în suflet? Va reuşi, bineînţeles, pentru că Bryn nu simţea nimic pentru nimeni.

Capitolul 10

Bryn se aşează şi-şi încrucişă picioarele. Îşi scutură ţigara şi o privi gânditor pe Ann.

- Cred, spuse el, că îţi datorez scuze pentru tot ce am spus şi am crezut despre tine când ai venit aici.

- Nu mă cunoşteai, zise Ann ridicând din umeri, şi aş îndrăzni să-ţi spun că aveai motive să crezi că Gray făcuse o nedreptate. El n-ar fi fost niciodată atras de o femeie care ar fi urmărit doar banii săi.

- Ştiu, răspunse Bryn şi, uitându-se la Julie continuă: Dar oamenii îndrăgostiţi nu sunt în întregime responsabili de acţiunile lor. Dar ce te face să crezi ca Gray n-ar fi vrut să păstrezi banii?

- Nimic. Sunt de fapt sigură că asta ar fi vrut şi aş fi mulţumită să folosesc din ei o parte ca să trăiesc liniştită dacă ar fi nevoie. Dar pe de altă parte, sunt o asistentă calificată şi n-aş suporta să-mi petrec restul zilelor fără nicio activitate. Întrebarea este dacă să vând aici şi să mă întorc în Anglia să construiesc acolo ceva, sau să mă stabilesc aici şi să construiesc un spital pe aceste pământuri? Înainte să-l văd pe Luke dimineaţă, eram determinată să rămân. Dar el am impresia că nu doreşte. Dar asta nu m-ar îngrijora prea mult, dacă aş avea sprijinul tău moral.

- Mi-aş dori să rămâi aici, cel puţin un an sau doi. Cu siguranţă, ai reuşi să faci ceva la clinică şi să pleci cu conştiinţa împăcată.

Julie înghiţi în sec, zicându-şi: "El are nevoie de Ann. Nu vrea ca ea să plece...dar eu?"

- Chiar nu te superi că nu mi-am ţinut promisiunea făcută? Ţi-am promis că îţi voi vinde ţie totul.

- Nu m-ar bucura nimic mai mult decât să te recăsătoreşti şi să-ţi întemeiezi o familie aici, spuse Bryn zâmbind. Cu excepţia asta, m-am gândit la o altă idee. În casă sunt şase dormitoare nefolosite şi în fiecare dintre ele ar încăpea cel puţin două paturi. De ce n-ai transforma locul într-o casă pentru convalescenţi?

-Tu... tu ai fi de acord cu asta? se auzi Julie spunând.

-De ce nu? răspunse el scurt, în aceeaşi manieră obişnuită.

-Îmi surâde idee, comentă Ann. Deci, chiar mă vei susţine cu casa de refacere?

-Planul tău de a construi un spital pentru copii este foarte ambiţios, dar va necesita foarte mult efort din partea tuturor. Dar deocamdată este mai bine aşa cred eu. Te-aş sfătui să rămâi aici atâta timp cât simţi nevoia, dar mi-aş dori să ţii seama şi de sugestiile mele. În mai puţin de o lună, va sosi aici cineva care va avea grijă de plantaţia ta. Trebuia să se ocupe de a mea, şi încă o mai poate face, totul depinde de tine.

-Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, Bryn, spuse Ann zâmbind. M-ai fi scutit de multă bătaie de cap dacă ai fi fost prietenos de la început.

-Asta este viaţa, spuse el. Dar acum nu mai văd niciun motiv pentru care n-am fi prieteni. Apropo, mâine pleacă şi ultimii mei oaspeţi. Ce aţi spune dacă aţi veni la cină toţi trei mâine seară?

-Mulţumim. O să venim cu mare plăcere. Nu-i aşa Julie?

Julie dădu din cap în semn că da, ţinându-şi însă departe de ei privirea. Se simţea de parcă pulsul o luase razna, iar acum era neînsufleţită. I se părea că viaţa ei era un noroi alunecos, din care nu va putea ieşi niciodată la suprafaţă. Aici era Bryn, cât se putea de drăguţ cu Ann, dar dispreţuind-o pe ea atât de mult, încât abia suporta s-o privească în ochi. Nu puteau merge toţi trei pe acelaşi drum, era pur şi simplu prea dureros

Bryn vorbea foarte amabil cu Ann, iar faţa lui părea atât de drăguţă şi de plăcută. Nu mai rămăsese nici urmă din furia pentru Louis şi Belle Marquise, încât oricine ar fi zis acum că cei din familia de Meulen nu-l interesează câtuşi de puţin pe Bryn. Dar Fleur?

-Luke mi s-a părut foarte ciudat, de parcă nu ar fi mâncat şi nu s-ar fi odihnit de-ajuns în ultimele zile, spuse Ann. Cine este acest doctor la care merge în Nassau?

- Un specialist venit de curând acolo, răspunse Bryn. Te-ai uitat vreodată la genunchiul lui?

- Doamne fereşte, nu. Nu m-ar fi lăsat să mă apropii! El crede că tot ce ştiu eu să fac este legat doar de primul ajutor.

- Este cam sensibil când vine vorba de asta, spuse zâmbind Bryn. O problemă la genunchi nu este un handicap, dar Luke se pare că aşa vede situaţia. A pierdut multe din cauza genunchiului şi o parte din încrederea în sine. În ultima vreme pare să se urască pe el însuşi.

- Si de ce nu încerci să-l trezeşti la realitate?

- Draga mea, ştiu exact cum m-aş simţi eu dacă aş fi în locul lui. Nu...Luke trebuie să treacă singur peste asta şi o s-o facă, vei vedea...

- O să-ţi scrie din Nassau?

- Posibil. I-am spus să nu se întoarcă până când nu se înzdrăveneşte.

-Asta s-ar putea să nu se întâmple niciodată!

- Ei bine, va trebui să se mulţumească doar cu ce are. N-o să mă mai amestec în viaţa lui, pentru că şi aşa am destule pe cap.

Acum se uită doar la Julie, iar zâmbetul atât de plăcut pe care il oferise lui Ann, brusc deveni distant. Pentru câteva secunde, Julie avu impresia că Bryn îi va spune lui Ann totul despre ceea ce credea el despre Louis.

-Va trebui să-i acorzi mai mult timp surorii tale mai mici, Ann.

Ann îi aruncă o privire lui Julie, apoi răspunse pe un ton normal:

- Este obosită. A fost după-amiază la Belle Marquise. Este nevoită să îndeplinească toate obligaţiile sociale şi pentru noi, iar uneori asta este mai obositor decât să munceşti o zi întreagă.

Bryn se ridică să plece, iar Ann îi ură noapte bună de pe scaun. Acelaşi lucru ar fi făcut şi Julie, darcă el n-ar fi atins-o pe umeri, zicându-i:

- De vreme ce eşti persoana cea mai socializată din familie, ai putea să mă conduci până la poartă?

Julie merse alături de el, până când se apropiară de maşină, iar Bryn îi spuse fără milă:

- Un sărut nu te duce în rai. Un asemenea experiment nu te duce nicăieri. De ce dracu nu mai poţi aştepta?

- Să aştept? Ce să aştept?

- Partea adevărată, pe care n-o s-o obţii de la Louis. El vrea numai să se căsătorească şi atât.

- Nu începe iar. Abia i-ai spus lui Ann că o să ai grijă doar de viaţa ta personală, aşa că lasă-mă în pace pe mine!

- Nu pot, răspunse Bryn cu o voce rece şi dură. Te-am avertizat că vom reuşi să găsim o soluţie, dar nu pot să-ţi explic ce este. Ceea ce faci tu cu Louis este imprudent şi copilăresc. Probabil ţi-ai dat seama de asta, în această seară când fugeai de el. Pentru Dumnezeu, nu vezi pericolul din situaţia asta? Mă vei lăsa pe mine să mă ocup de asta?

- Nu. Doar lasă-mă în pace!

- Foarte bine, atunci. O să privesc totul din exterior. Noapte bună!

Julie se întoarse spre casă în timp lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji.
Enervată, încercă să le steargă, dar nu era la fel de uşor să-şi alunge şi neliniştea din suflet.

Ann era în acelaşi loc în care o lăsase, în sufragerie, fumând o altă ţigară, dar imediat ce o zări, se apropie de ea:

- Bryn are dreptate. Nu-ţi acord prea mult timp, nu-i aşa? M-am obişnuit cu gândul că te descurci singură cu toate, încât nu mi-a trecut prin minte că ai avea nevoie de ceva. Nu arăţi deloc bine, spuse ea îngrijorată. Drăguţa mea, dacă te-aş putea ajuta cu ceva, ştii că aş face-o imediat.

- Ştiu, Ann. Sunt bine, serios.

- Ţi-a spus Bryn ceva? Părea destul de încordat când am ajuns eu.

Julie ezită, dar apoi izbucni:

- Bryn m-a avertizat în legătură cu Louis, dar i-am spus că n-are de ce să se îngrijoreze.

-Înţeleg. Ce se întâmplă cu Louis?

Julie nu ştia dacă făcuse bine că-l menţionase pe Louis. Şi aşa avea o mulţime de probleme pe cap la clinică, dar îi făcea bine să discute cu sora ei.

-M-a cerut în căsătorie, spuse Julie.

- Ca să vezi, zise Ann, uimită. Deci, aşa stă treaba. Si tu? Simţi ceva pentru el?

- Nu, nimic... I-am spus că n-o să mă căsătoresc cu el şi ăsta a fost ultimul meu cuvânt. Dar Bryn crede că Louis nu va ceda atât de uşor.

-Ei, bine, atunci continuă să-l refuzi. Dar ce se întâmplă cu Bryn? Vrea să deveniţi cumnaţi?

Auzind-o de la Ann, întrebarea veni ca o lovitură de cuţit, încât Julie abia se mai simţi în stare să continue:

-Cumnaţi? La ce te referi?

-Probabil ai auzit că Fleur de Meulen se va căsători cu Bryn. Doamna Delport mi-a spus-o zilele trecute. Avea o problemă la mână şi venise la clinică să o văd. Aşa că a mai discutat printre altele şi mi-a spus că nu va dura mult până când logodna va fi anunţată. Cred că este păcat. Fleur este destul de tăcută şi de liniştită pentru Bryn.

-Ei.... se cunosc de foarte mult timp.

-Probabil că el a aşteptat să împlinească douăzeci şi unu de ani. Dacă va fi aşa, Fleur se va muta la moşia Tamarisk, iar tu, dacă te vei căsători cu Louis, veţi locui la Belle Marquise.

-Dar nu mă voi căsători niciodată cu Louis!

- Te-am auzit de prima dată draga mea, doar te tachinam. Să fiu sinceră, nici eu n-aş fi fost de acord să fii cu el. Am înţeles că are nişte planuri dubioase.

-De unde ştii asta? întrebă Julie, realizând că Ann ştia mult mai multe decât avea impresia că ştie.

-De la doctorul Jackson. El mi-a spus că Louis ar vrea să construiască nişte case de vacanţă şi este foarte entuziasmat de

această idee. Of, ce insulă mică şi câte intrigi.

Julie nu mai spuse nimic. Merse în bucătărie, făcu cafea şi se duse să i-o ducă lui Noel, după care adormi cu gândul la cele întâmplate în seara asta.

A doua zi, o furtună puternică lovi Farando Cay, provocând pagube nenumărate. Izbucni din senin, smulgând acoperişurile caselor şi aruncându-le în mare, scoase copaci din rădăcini, iar nori imenşi de praf înconjurară insula. Totul dură două zile, timp în care toate fabricile fuseseră închise şi întreaga populaţie stătu la adăpost. În port, aveai impresia că era un haos dezlănţuit, în timp ce unii încercau să-şi recupereze bărcile pierdute în furia furtunii.

A doua zi spre seară, furtuna se opri la fel de brusc cum începuse. Imediat, Ann plecă la clinică, iar de data asta nu se mai opuse când Julie şi Noel insistară să meargă şi ei.

Acolo, întâlniră o mulţime de oameni cu răni variate: picioare rupte, capete sparte, răni superficiale şi multe altele. Ann sortă cazurile, cele grave de cele mai puţin grave, iar Julie şi Noel bandajară rănile uşoare.

Julie şi Noel se ocupau de răniţi într-o cameră micuţă, înconjuraţi de o audienţă mizerabilă, care inspira milă. Cu toate că cei doi lucrau destul de repede, mulţimea părea să nu se epuizeze.

În jur de ora zece, apăru Fleur printre masa de localnici, iar Noel se grăbi s-o întâmpine.

- Până acum l-am ajutat pe Louis. Am împărţit apă şi mâncare muncitorilor care îşi repară casele. Dar m-am întâlnit cu Bryn şi l-am rugat să mă aducă aici. Spuneţi-mi ce trebuie să fac, spuse Fleur simplu, dar ferm.

-Ai făcut destule, îi răspunse Noel cu asprime. Găseşte-ţi un loc liniştit unde să te odihneşti.

- Nu fi ridicol. Aş putea curăţa rănile înainte ca voi să le bandajaţi, încât o să ne descurcăm mai repede cu aceşti oameni sărmani.

-Julie, o imploră Noel, roşu la faţă de furie, du-o pe

mademoiselle afară şi găseşte pe cineva care ar putea s-o conducă acasă!

-De ce n-ar face ceea ce doreşte să facă? spuse Julie în timp ce termina de bandajat o rană. Fleur, am rămas fără pansamente şi trebuie de fiecare dată să ne oprim să facem câte unul pentru fiecare pacient, iar asta este o pierdere de timp. Vrei să pregăteşti tu câteva înainte?

Noel continuă să se ocupe de ceea ce făcuse până atunci, dar o făcea mult mai repede. Fleur tăie bucăţi mari de bumbac, apoi, când se adunară mai mulţi răniţi în jurul ei, îşi făcu loc la o masă şi începu să se ocupe chiar
ea de răni.

Imediat după miezul nopţii, fusese trimisă acasă şi ultima victimă a furtunii. Rochia albă a lui Fleur era acum murdară şi pătată de sânge, iar părul dezordonat îi cădea pe frunte. Noel părea din ce în ce mai neliniştit, iar Julie îi simţi dragostea cu care o învăluia pe Fleur, când se oferi s-o ducă acasă.

- Vii, Julie? spuse el.

- Nu, o aştept pe Ann. Noapte bună, Fleur!

Julie era foarte obosită, iar în clinică mirosea insuportabil a carne umană şi a antiseptice. Afară începu să plouă uşor şi slavă Cerului că se găsise tuturor unde să stea peste noapte.

Ea intră apoi în sala mare, unde Ann şi doctorul Jackson îngrijeau pe cineva într-unul din paturile din dreapta. Un bărbat înalt, îmbrăcat într-o haină medicală, era aplecat peste una din tărgile de jos. Se ridică şi-i făcu semn lui Julie să se apropie. Abia când ajunse lângă copilul care scâncea îşi dădu seama că acel bărbat era Bryn.

- Este singurul caz de pneomonie de până acum, spuse el. Nu putem să-l lăsăm aici pe podea. Maşina mea este afară. Ia câteva pături şi pune-le pe bancheta din spate, iar eu o să-l aduc imediat.

Julie plecă cu una dintre pături în braţe spre maşină. Ciudat era faptul că oboseala îi dispăruse brusc, iar inima i se umplu de fericire.

Bryn veni şi el imediat, cu băieţelul ce n-avea mai mult de trei, patru ani. Era tare dulce, iar pielea lui de ciocolată strălucea în braţele lui Bryn, tuşind din când în când. Dacă Bryn n-ar fi fost atât de calm, insistând că băiatul nu este atât de grav bolnav, cu siguranţă Julie ar fi fost foarte speriată pentru copil.

- Unde mergem? întrebă Julie.

- La Cabana Tamarisk. Jackson i-a dat nişte penicilină, dar va trebui luată cu sulf.

- Bryn, te rog să îl duci la Murray Green. O să am eu grijă de el, spuse Julie când deja plecaseră.

- Bine. Probabil aşa îi va fi mai bine, mai ales că voi fi plecat pe tot parcursul nopţii.

La Murray Green, Bryn refuză să ducă copilul în dormitorul lui Julie, aşă că-l aşează în pat la Noel, iar după prima doză de medicamente acesta adormi imediat.

Julie îl conduse pe Bryn până la poartă, urându-i nopate bună, dar acesta îi spuse:

- Apropo, nu aceasta este furtuna asupra căreia te-am avertizat. Aceasta a fost doar un capriciu al naturii şi foarte rar aduce complicaţii.

Dar înainte ca ea să-i poată răspunde, el plecă.

Dimineaţa următoare, vremea era încântătoare. Marea era calmă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic zilele trecute.

Era duminică, dar o duminică diferită, deoarece Bryn urma să vină după prânz şi să-şi petreacă restul zilei acolo. Micul pacient se simţea mult mai bine, Ignatia răsfăţându-l cât putea de mult, iar Julie era sigură că într-o zi sau două va putea fi înapoiat părinţilor.

Julie îşi luă micul dejun în grădină, iar starea de euforie pe care o simţea avea evident legătură cu Bryn. Auzi motorul unei maşini oprind în faţă. Se gândi că poate fi Luke, dar el era plecat, iar singurul care mai avea o asemenea maşină în afară de Bryn era Louis.

Julie încercă să-i zâmbească prietenos, gândindu-se că nici măcar Louis nu-i va strica această minunată zi.

- Mă bucur să te găsesc în grădină, Julie. Nu arăţi deloc obosită.

- Nici tu, spuse Julie convenţional. Ai venit devreme...

- Ne datorăm o mică discuţie, nu-i aşa? Nu vrei să-ţi petreci dimineaţa cu mine, pe iaht?

- Îmi pare rău, răspunse Julie brusc. Nu pot merge cu tine, dar dacă vrei să discutăm, putem merge pe plajă.

- Deci, nu m-ai iertat! Îmi era teamă de asta. Stiu că ceea ce am făcut este de neiertat, dar sper că mă vei ierta într-o zi. Chiar şi eu sunt furios pe mine însumi şi-mi pare rău pentru cum am reacţionat. Aş da orice ca relaţia noastră să fie la fel ca acum o săptămână.

Vocea lui tremura, iar Julie îl credea că spune adevărul, în ciuda

celor întâmplate.

- Nu te mai gândi la asta, Louis. Dar...dar să nu o mai faci niciodată.

- Draga mea, asta mă face atât de fericit. Suntem din nou prieteni, nu-i aşa?

- Bineînţeles că da.

- Atunci, demonstreaz-o, cherie! Vino cu mine pe iaht!

- Acum?

- De ce nu?

Marea e minunată, încât vom putea naviga în linişte o oră sau două. Am putea chiar să luăm şi prânzul acolo.

- Nu pot să fac asta, pentru că după-amiază vine Bryn.

- Cu cât mă gândesc mai mult la Bryn ca la o rudă, cu atât îl suport mai puţin, zise Louis devenind mai distant.

Omul ăsta este de fier. Ştii că a muncit mai mult de patruzeci şi opt de ore pentru localnicii ăştia amărâţi? Chiar le-a dăruit materiale de construcţii!

- Probabil că aşa, muncitorii îl vor iubi mai mult şi vor lucra mai bine pentru el.

- Eu unul, i-aş trimite imediat la muncă. Sunt îmbibaţi de rom! Pe la cât ajunge Bryn aici?

- În jur de trei, cred.

- Atunci, avem suficient timp la dispoziţie.

O să luăm micul dejun pe Acquila Cay şi ne vom întoarce până la trei. Spune da!

Louis era atât de insistent, atât de nerăbdător şi plin de păreri de rău, încât Julie se simţi obligată să se supună

- O să meargă şi Fleur?

- Doar dacă vrei tu să meargă. Nu ne-am prea înţeles zilele astea, ştii, ea nu este de acord cu planurile mele de renovare pentru Belle Marquise.

Julie se întrebă de ce oare Louis venise tocmai astăzi?

O făcea să se gândească la lucrurile pe care încerca să le uite,

cum ar fi relaţia lui Bryn cu Fleur, aşa că hotărî că n-avea rost s-o mai ia şi pe Fleur cu ei.

- Deci, o să mergi? Îţi promit că mă voi purta impecabil! Vino, Julie!

- O să merg mai întâi s-o anunţ pe Ann că plec.

Puţin mai târziu, Julie plecă cu Louis.

- Crede-mă, Julie, o să fie o experienţă foarte frumoasă! spuse el.

Dar Julie nu-l mai găsea deloc amuzant. Chiar şi acele calităţi pe care le aprecia la el, acum parcă dispăruseră.

Capitolul 11

Toată dimineaţa din acea duminică, Noel îşi scrise impresiile despre furtuna care tocmai trecuse, iar Ann citi, într-unul din fotoliile mari din sufragerie.

Bryn veni însă mult mai devreme decât era aşteptat. Păşea în maniera lui sobră, îi salută pe amândoi apoi se aşeză pe un scaun, adoptând o atitudine familiară.

- După atâtea ore pierdute, trebuie să fii foarte obosit, spuse Ann zâmbind. La ce oră ai adormit azi-noapte?

- Cred că era trecut de două, dar am lenevit toată dimineaţa în pat.

- Cu siguranţă n-o să-ţi mai ardă de tenis.

- Nu refuz o dublă. Unde e Julie?

- Este deja trei şi mi-a spus că va fi acasă pâna la două, răspunse Ann uitându-se la ceas. A plecat cu Louis dimineaţă, pe la nouă jumătate.

- La Belle Marquise?

- Au plecat cu iahtul şi sunt sigură că a convins-o să rămână la prânz la Belle Marquise. Se va întoarce curând.

- Ai o soră foarte încăpăţânată, Ann, spuse Bryn privind fix spre grădină. Nu crede nimic până când nu experimentează ea însăşi, cât despre bărbaţi... Ai putea s-o sfătuieşti să nu se mai vadă atât de mult cu Louis?

- Nu va păţi nimic, răspunse Ann. Louis poate fi un pic mai pasional şi mai hotărât decât noi englezii, dar are bun-simţ.

- Mă îndoiesc de multe, zise Bryn, rece şi sceptic. Nu-ţi face o impresie prea bună despre el, să nu rămâi dezamăgită. Ca toţi cei din clasa lui, este foarte viclean.

- Bine, nu te îngrijora. Are numai intenţii bune cu Julie. De ce nu ieşi cu Noel în curte? Nu trebuie să te frământi.

Ann îi însoţi în curte, fiind încântătoare în rochia albastră lungă. Se aşeză pe unul din scăunelele din curte şi privi meciul de tenis dintre Noel şi Bryn. Între timp, Ignatia le aduse ceai şi

băuturi răcoritoare, iar Ann observă enervată că se făcuse deja cinci. Oare ce făcea Julie? A spus că va fi acolo când va ajunge Bryn şi nu era în firea ei să nu-şi ţină promisiunile.

Dar dacă se gândea mai bine, se întâmpla ceva ciudat între Bryn şi Julie. Oare îl evita intenţionat? Ann nu credea, simţea că doar Louis era de vină pentru absenţa ei.

Bryn privea iritat către casă şi trimise pe cineva să întrebe dacă a venit Julie.

- Mama Ignatia a spus că dom'şoara nu s-a întors.

- Plec la Belle Marquise, spuse Bryn ridicându-se imediat. Vii? se întoarse către Ann.

- Crezi că ar fi putut avea vreun accident pe vas? întrebă ea speriată .

- Nu cred, spuse Noel. Louis se pricepe la bărci chiar foarte bine, probabil au făcut o escapadă în Acquila Cay.

- Nu şi dacă Julie a spus că va veni până la două. Puteau întârzia jumătate de oră, dar nu mai mult, se răsti Bryn în timp ce aproape o împingea pe Ann să urce în maşină. Rămâi aici, Noel, în caz că apare. Dacă o să vină, vii după noi.

- Nu credeţi că vă agitaţi degeaba? Mi se pare că...

Bryn se întoarse către Noel, izbucnind furios:

- Nu-mi pasă ce ţi se pare ţie. Habar n-ai despre ce este vorba! Louis ar face orice ca să pună mâna pe Belle Marquise, iar asta nu se va întâmpla decât dacă se va căsători cu sora ta! Ai înţeles?

- Da, răspunse Noel, uluit.

- Unde crezi că ar putea fi? întrebă Ann, albă la faţă.

- Aş putea doar să fac o presupunere. Să sperăm însă că au rămas la
Belle Marquise.

Bryn conduse repede şi tot drumul nu spuse nimic până când Ann îl întrebă ce ar putea să facă Louis împotriva voinţei lui Julie.

- Chiar ea mi-a spus că în niciun caz nu se va căsători cu el.

-Ţi-a spus ea asta? Mi-aş fi dorit să-mi fi spus şi mie, poate aşa puteam să previn totul.

- Să nu ne panicăm însă...

- Eu nu intru aşa de uşor în panică, draga mea.

Când ajunseră la Belle Marquise, madame le spuse că Louis plecase pentru câteva zile la unul dintre prietenii lui pe una dintre insulele din apropiere, dar nu ştia pe care.

Bryn încercă să-i explice situaţia, încercând să se stăpânească şi să nu devină nepoliticos.

-Vorbeşti de parcă Louis ar fi răpit-o pe Julie, spuse madame, iritată. În acuzi pe Louis de o conduită neadecvată şi aş vrea să ştiu de ce... Nu cred o secundă că Louis s-a comportat ca un nemernic.

- Julie- izbucni Bryn furios- îşi imagina că va fi o plimbare de dimineaţă şi a spus că se va întoarce înainte de ora două. Louis este un mincinos şi am de gând să-l găsesc. Imaginaţia dumneavoastră este la fel de bogată ca a mea, aşa că nu mai trebuie să vă spun ce avea de gând să facă. Este înnebunit de dorinţa de a avea Belle Marquise şi de a o transforma într-o maşină de produs bani, iar ignoranţa dumneavoastră l-a susţinut. Ştiţi foarte bine că escapada asta este răpire!

- Oh, Bryn, spuse Ann disperată. Ce o să facem?

- O să mergem să-i căutăm, şi dacă i-a făcut rău într-un fel sau altul...

- N-o să păţească nimic, se răsti madame într-un exces de furie. Crezi că i-ar face rău femeii cu care vrea să se căsătorească? Şi ce e rău în asta? Nu un strămoş de-al tău...

Dar Bryn n-avea timp de istorie

- Spuneţi-mi insulele pe care obişnuieşte să le viziteze!

Madame enumeră câteva, apoi spuse cu aroganţă:

- Oricum, când îi veţi găsi va fi prea târziu! După ce va petrece o noapte cu ea, nu veţi mai avea cum să preveniţi căsătoria!

- Exact asta urmăreşte şi preţiosul dumneavoastră nepot, dar vă promit că n-o să petreacă nicio noapte în compania lui.

După asta, Ann şi-ar fi dorit să nu trăiască niciodată clipele ce au urmat. Îşi amintea cum alergase să îşi ia trusa de prim-ajutor, apoi cum se urcase cu Bryn şi cu Noel. Iar restul devenise un coşmar: o întindere de apă fără niciun semn de viaţă, apusul roşu ce ducea cu el ultimele speranţe, conversaţii grăbite şi iarăşi nemărginita apă. Fusese cea mai lungă noapte pe care o trăise în viaţa ei.

Julie fusese trezită de briza proaspătă primăvăratică ce-i înfiora trupul ud şi de zgomotul unui motor, nu foarte departe de ţărm. Se deşteptă imediat, încercând să se îndrepte către arbuşti, dar trupul îi era prea greu iar durerea simţi că o doboară; în încercarea de a respira, înghiţi mai mult nisip. Auzi motorul bărcii oprindu-se, apoi prea obosită atât fizic cât şi pshihic, căzu inconştientă.

Nu simţi nici strigătele sălbatice a lui Bryn, nici mâinile lui Ann care încerca să se asigure că este în regulă. Deschise ochii doar când înghiţi forţat câteva picături de whisky, apoi adormi din nou.

În portul întunecat îi aştepta doctorul Jackson cu ambulanţa, a cărei lumină era printre singurele din întunericul nopţii, conducând-o la Murray Green.

Julie dormi pe tot parcursul zilei şi a nopţii următoare, sub supravegherea atentă a lui Ann. Atât ea cât şi Noel erau foarte zdruncinaţi de cele întâmplate, dar n-o forţară să spună nimic, cu toate că Bryn era mai agitat ca toţi ceilalţi.

- Nu este nici urmă de Louis. Poate Julie îmi va spune ce s-a petrecut în larg...

- Nu mai contează, acum. Slavă Cerului că nu i s-a întâmplat nimic rău, decât câteva zgârieturi. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat cu Louis.

- Ei bine, mie îmi pasă. Dacă o să-l mai prind vreodată pe insulă, va fi vai şi amar de el, şi sunt sigur că Noel, ca frate, simte

la fel.

- Sperăm doar să nu-l mai vedem niciodată...

Asta spera şi Julie, dar încercă să nu se gândească prea mult la asta. Se trezi abia dimineaţa următoare, în jur de ora nouă, simţind cum parcă îi fusese ştearsă o parte din viaţă. O durea stomacul pentru că nu mai mâncase de duminică dimineaţa, dar privea visătoare florile din cameră, pe care cu siguranţă Noel i le adusese.

In uşă stătea Bryn, dar ei i se păru că toate emoţiile pentru el dispăruseră, în timp ce el se apropie de ea.

- Bună, Julie, cum te simţi?

- Nu chiar aşa de rău, spuse ea încercând să-şi recapete vocea. Dar de ce eşti aici...atât de devreme?

- Mi-am dorit să fiu lângă tine când te trezeşti, spuse el zâmbind. Vrei să-ţi aduc o cană cu ceai?

- Cred că da, răspunse Julie, sperând ca asta va dura mai mult sau pentru totdeauna, dar el se întoarse în două minute, cu ceaiul în mână.

- Ignatia îl pregătise deja. Nu încerca să te mişti. O să te ajut eu.

Bryn o ajută să se ridice în capul oaselor, o îmbrăcă în halat, apoi o
aşeză la loc. Se apropie de ea şi-i duse cana cu ceai la buze apoi spuse:

-Julie, vreau să-mi povesteşti absolut totul...

- Nu...încă.

- Te rog, doar lucrurile cele mai importante.

- S-a întors?

- Nu, ar fi trebuit s-o facă?

- Nu ştiu. Probabil crede că m-am înecat; apoi Julie mai luă câteva guri de ceai. Louis plănuise totul, dar eu nu mi-am dat seama. Îşi aprovizionase bine barca şi pentru început am mers în Acquila Cay, după care am crezut că ne vom întoarce imediat.

Avea viteză, dar nu m-am impacientat, pentru că mai era suficient timp...iar el era foarte drăguţ.

- Bineînţeles că era! zise Bryn brusc. Şobolanul!

Julie îi simţi mâna caldă peste a ei, şi simţi că inima îi bate mai repede.

- Ştiai că mă va duce în larg, nu-i aşa?

- Da, aşa este. Unde vroia să mergeţi? În Martinica? zise Bryn cu aceeaşi voce caldă şi liniştitoare.

- Nu sunt sigură. I-am spus că n-o să mărit cu el, dar a început să râdă, zicându-mi că o să-mi schimb părerea în câteva zile. Eu...eu...

- Ia-o uşor, Julie. Putem discuta mai târziu, dacă te deranjează.

- Nu...şopti Julie. Oricum, a fost foarte drăguţ cu mine. Dar mă speria ideea de a petrece o noapte cu el...şi..

- Asta îşi dorea de fapt şi cu siguranţă şi-ar fi încercat norocul, nenorocitul...dar lasă asta...continuă...

- ...eram speriată că Ann se va alarma şi că va merge la Belle Marquise, dar de fapt asta vroia Louis, ca madame să afle cele întâmplate. El spera că până la urmă, în ciuda celor petrecute şi împotriva voinţei tale, ea ne va da voie să ne căsătorim.

- De ce n-ai încercat să te aperi, să-l ameninţi că-l vei da în judecată imediat ce veţi ajunge pe ţărm? zise Bryn cu respiraţia sacadată.

- Tu nu înţelegi cum a fost. Mi-am dat seama că dacă făceam asta, ar fi în zadar. Aveam un plan în minte, aşa că am încercat să fiu drăguţă şi să-l ţin la distanţă până când se va întuneca.

Privirea lui Bryn devenise grea dar atentă:

- Apoi, ce?

- Nimic. Louis pregătea mâncarea, iar când nu era atent am sărit în apă, văzând în depărtare una din insule. El a sărit bineînţeles după mine, dar eu aveam un avans de câteva minute. Însă în apă nu mai vedeam nimic, astfel încât n-am putut face

nimic mai mult decât să înot şi am înotat. Stiu că pare o nebunie,dar...

- Printre corali, printre peşti uriaşi şi roci tăiase, zâmbi el nervos.

- Am înotat foarte mult, de asta cred că am aceste dureri abdominale insuportabile.

- Acum că ai scăpat şi de asta, o să ai nevoie de mişcare. Vino să te ajut să cobori din pat.

Julie nu avu timp să refuze, pentru că uşa se deschise şi apăru Ann, comentând :

- Ei bine, se pare că omul nu mai are astăzi niciun pic de intimitate şi pe deasupra mi-a luat-o înainte şi cu micul dejun! Nu cred că te-ai trezit foarte bine încât să primeşti un bărbat la tine în dormitor. Cum îţi sunt muşchii, draga mea?

- Tocmai îi sugeram mişcare, răspunse în locul ei Bryn zâmbind.

- Sper că n-ai de gând să pleci după Louis, spuse Julie în timp ce Bryn
se ridică. Te rog să n-o faci.

- Nu va fi nevoie. O să trimit doar un raport care să-i aducă la cunoştinţă că ştiu unde se află. Acest tânăr prost crescut are nevoie de o lecţie...

- Sst!

Dar avertismentul lui Ann veni prea târziu. Fleur apăru în uşă, uitându-se puţin speriată la cei din cameră, apoi Ann adăugă:

- Am uitat să-ţi spun, Julie, că Fleur vrea să vorbească cu tine. Bryn te invit jos la o cană de ceai!

Fleur veni lângă Julie cerându-şi scuze în numele fratelui său, apoi i se adresă lui Bryn, înştiinţându-l că madame era foarte îngrijorată de ce o să-i facă lui Louis, rugându-l să nu-l pedepsească prea tare în cazul în care nu i-a făcut prea mult rău lui Julie şi că ar fi trebuit să înţeleagă că Louis s-a comportat ca un nebun îndrăgostit.

Bryn o linişti, asigurând-o pe acelaşi ton cu care obişnuia să vorbească cu Fleur că va discuta cu Louis când se va întoarce pe insulă.

Julie se simţi brusc singură, dorindu-şi să-i scoată pe toţi afară din cameră.

- Ne vedem mai târziu, Julie, spuse Bryn, apoi plecă împreună cu Ann, lăsând-o în compania lui Fleur.

Fleur se aşeză lângă ea, în locul în care stătuse Bryn, exprimându-şi din nou regretul pentru cele întâmplate.

- Louis te-a iubit cum n-a mai iubit pe nimeni până acum, dar eu ştiam că nu eşti îndrăgostită de el, aşa că i-am spus bunicii, spuse Fleur tristă.

- De unde ai ştiut că nu-l iubeam pe Louis? N-am avut ocazia să ne împărtăşim vreodată intimităţile.

- Fără îndoială, dar pur şi simplu ştiam. V-am urmărit şi mi-am dat seamă că pe cât era el de pasionant, pe atât erai tu de rece. N-aveai cum să fii îndrăgostită de el....

Fleur coborî vocea, împreunându-şi în acelaşi timp mâinile:

- Dragostea poate fi foarte frumoasă, dar când intervin banii într-o relaţie, devine urâtă şi dureroasă.

Lui Julie i se făcu milă de biata fată, gândindu- se că viitorul ei era în
mâinile bunicii sale, apoi spuse:

- Mă bucur că ai reuşit să-l convingi pe Bryn să nu-i facă nimic lui Louis, cel puţin până când se va întoarce aici. O să am grijă să nu mai merg niciodată singură cu el într-o barcă.

- Eşti foarte drăguţă, Julie. Si zicând asta se aplecă şi o sărută pe Julie pe frunte, continuând: Să sperăm că într-o zi vom fi cu toţii fericiţi! Dar acum trebuie să plec. Grand'mere nu ştie că am plecat şi se va enerva foarte tare dacă va auzi că am ieşit neînsoţită.

Julie îşi luă la revedere şi se aşeză din nou între perne, închizând ochii. Deci, asta fusese furtuna asupra căreia o

avertizase Bryn. Durase destul de mult, de duminică până joi, şi nimeni nu-i garanta că se terminase cu adevărat.

- Acum, urmează un mic dejun adevărat, spuse Ann zâmbind, ducând tava în braţe. Vom merge apoi în sufragerie. Bryn spunea că un vas ne va aduce corespondenţa, aşa că voi merge s-o iau. Aştept un răspuns de la unul din avocaţii din Nassau. Haide, draga mea, nu mai fi atât de tristă. Este o dimineaţă minunată!

Minunată, se gândi Julie. Pur şi simplu minunată.

Ann îşi luă scrisorile de la locul obişnuit, o citi pe cea de la avocatul din Nassau, restul fiind adresate lui Noel.

Îndreptându-se către maşină, privirea îi fu atrasă de casa lui Luke, ce se putea zări uşor de pe ţărm. Nu fusese niciodată înăuntru, dar bănuia că este o extensie a exteriorului. Fără a se gândi prea mult, traversă pajiştea din spatele fabricii şi ajunse pe verandă. Ann zâmbi văzând câinii care începură să dea din coadă, gândindu-se că erau exact aşa cum şi-i imaginase. Apoi se apropie de o fereastră, privind înăuntru. O sufragerie luminoasă şi confortabilă, dar oarecum rece. Exact ca Luke. Se întoarse înapoi, mângâind unul din câini, dar când dădu să plece se deschise uşa şi apăru Luke. Ann se opri surprinsă, îmbujorându-se la faţă. Se simţi furioasă, teribil de furioasă- pentru că el era acolo, iar ea se învârtise pe teritoriul lui ca şi cum el n-ar fi fost.

- Bună dimineaţa. Unde aveai să pleci fără să baţi la uşă?

- N-am ştiut că eşti acasă!

- M-am gândit la asta. Am ajuns dimineaţă. Am văzut că ai privit pe fereastră. Dacă tot eşti aici, ce ar fi să intri?

Ann se mai linişti, iar Luke nu părea a se simţi deloc bine. Sau poate era doar obosit din cauza călătoriei, aşa că intră înăuntru.

- Cum a fost la Nassau?

- Foarte rău. Ia loc. Casa mea nu se compară cu Murray Green, dar îmi place să păstrez un grad de confort.

- Te-ai întâlnit cu specialistul? întrebă Ann în timp ce îşi luă un scaun.

- N-a putut face nimic, îi răspunse el oferindu-i o ţigară. O să am întotdeauna probleme cu piciorul.

- M-am întâlnit cu Bryn dimineaţă, dar nu mi-a spus nimic despre tine.

- Nu ştie că am ajuns aici. Am vrut să stau mai mult, dar am auzit de furtună şi de povestea dintre Julie şi Louis de Meulen, încât am hotărât să mă întorc. Apropo, cum se simte Julie?

-A trecut cu bine. Am găsit-o duminică noaptea.

-Aşa am auzit şi eu. Pentru asta, Louis ar trebui împuşcat.

Ann discută cu Luke în continuare despre Julie, şi despre alte evenimente din Nassau. Apoi, Ann continuă:

- Am vorbit cu Bryn şi m-am răzgândit în ceea ce priveşte spitalul pentru copii. O să transform casa în una pentru convalescenţi şi va fi mult mai uşor să mă descurc, cel puţin deocamdată.

- Deci, te-ai hotărât să rămâi aici, în Farando Cay?

-Doar tu, spuse Ann direct, nu-ţi doreşti să rămân aici. Este mai puţin onorabil din partea ta, Luke.

Luke făcu o pauză, trăgând din ţigară, apoi spuse:

-Nu ştiu dacă onorabil. Mai bine zis defensivă. Eu... eu nu sunt fericit cu tine aici. Îmi aminteşti de lucrurile pe care nu le pot avea. Am fost destul de mulţumit de mine până să apari tu.

El se ridică brusc în picioare şi merse la fereastră:

-Nu vreau să vezi asta ca pe o crudă declaraţie de dragoste, pentru că nu este aşa. Un tip cu părul cenuşiu şi un picior care te anunţă de fiecare dată când plouă nu s-ar putea încadra într-o declaraţie. Sunt prea bătrân pentru aşa ceva. Dacă Gray s-ar fi întors cu tine, probabil că acum am fi fost cu toţii prieteni şi nu m-aş mai fi gândit la tine cum o fac acum.

- Si cum te gândeşti la mine acum? întrebă ea pe o voce care îi sună şi ei distantă.

- Ca la o femeie care s-a căsătorit cu un om în pragul morţii şi pe care l-a făcut fericit. Gray n-avea de unde să ştie că trei

sferturi din dragostea ta era doar milă, dar...- Se întoarse şi râse uşor, ironic. Eşti inteligentă. Cred că îţi imaginezi ce simt eu, nu-i aşa? Dar probabil că nu eşti şi suficient de deşteaptă să-mi înţelegi punctul de vedere. Eu nu vreau mila nimănui...

Se făcu linişte câteva momente, apoi Ann spuse:

- Poate că mi-a fost milă de Gray- era inevitabil în asemenea circumstanţe. Dar nu-mi este milă de tine, Luke. M-ai enervat de foarte multe ori şi sincer, cred că faci prea mult caz dintr-o simplă şchiopătură. Eu nu te compătimesc, dar este de-ajuns că îţi plângi singur de milă. Dar...pot vedea ce se întâmplă cu tine. Ai avut un accident care ţi-a schimbat viaţa. Financiar vorbind, cred că o duci mai bine acum decât atunci când erai pilot, dar ceea ce te-a făcut să îmbătrâneşti este faptul că te simţi pedepsit de soartă. Eşti destul de bătrân, ai aproape patruzeci de ani cred, iar asta înrăutăţeşte şi mai mult lucrurile, nu-i aşa?

Ann se ridică de pe scaun, continuând pe acelaşi ton autoritar:

- Nu-mi pare rău că în dimineaţa asta curiozitatea m-a adus aici. Mi-ai lămurit cel puţin două dileme.

- Foarte bine, atunci, spuse el obosit, rezervat.

Ann se îndreptă către maşină, simţindu-i rana ca fiind a ei şi asta o durea, cu toate că Luke momentan nu simţea nicio durere. El pur şi simplu nu vroia să fie ajutat. N-o detesta doar pe ea, ci femeile în general. Nu întâlnise nicio femeie care să-l înţeleagă.

- Să-i transmiţi salutările mele lui Julie, spuse el în timp ce Ann se urca în maşină. Si ai grijă cum conduci.

- N-ar strica să vii chiar tu s-o vezi. Eu o să fiu toată după-amiaza la clinică.

Când Ann ajunse acasă, Julie încerca în sufragerie să facă exerciţii pentru musculatură.

- Ai grijă să nu exagerezi, spuse Ann în timp ce aşeză scrisorile pe masă. Luke s-a întors şi o să vină să te vadă după-amiază.

- N-a stat prea mult. Ce mai face?

- Îşi plânge în continuare de milă, răspunse Ann. Te rog să-i dai scrisorile astea lui Noel. Bănuiesc că le aşteaptă.

Julie luă scrisorile şi merse la Noel în birou. Nerăbdător, el deschise plicurile, dar faţa lui nu avea nicio expresie:

- Le plac acele articole şi mai vor altele. Ce uşurare! Tu cum te simţi, Julie?

- Mai bine, să zicem. Încă mă mai dor muşchii...tu...ai văzut-o dimineaţă pe Fleur?

- Doar de la fereastră, spuse el gânditor. Nu mai are niciun rost Julie. Nici măcar n-am dreptul să mă gândesc la Fleur

- De ce nu? întrebă revoltată Julie. Nu este în niciun caz mai bună ca tine... Îmi pare rău, Noel. Măcar dacă ai putea să lucrezi...

- Ei bine, nu pot. Eu ies.

- O să merg un pic cu tine...

- Nu... tu o să rămâi aici şi o să te odihneşti.

Noel plecă, astfel încât Julie era singură când sosi Luke. Discutară despre cele întâmplate, dar ea nu-l găsea deloc schimbat. Era la fel de plăcut şi de fermecător ca de obicei şi doar atunci când veni vorba de Ann deveni morocănos.

Imediat după ceai, Luke plecă, promiţându-i că o va mai vizita curând. Julie îşi luă apoi o carte şi merse în grădină, aşezându-se la umbra unui copac. Simţea nevoia de linişte, aşa că se întinse pe iarba proaspătă şi închise ochii pentru câteva minute.

- Ai adormit sau doar te prefaci?

Julie deschise ochii şi întâlni privirea ironică a lui Bryn, aşezat la doar câţiva centimetri de ea, întinzându-se în aceeaşi poziţie ca a ei, privind spre cer.

- Este într-adevăr o zi foarte ciudată, spuse ea. N-ai obosit să ne vizitezi de atâtea ori?

- La un anumit moment dat în existenţa unui individ viaţa socială
devine mai importantă ca slujba.

- Luke a fost aici, acum câteva ore.

- Da? spuse el făcând o pauză, analizând informaţia. Am luat prânzul împreună şi mi-a spus că s-a hotărât să ne părăsească.

- Să plece din Farando Cay? Dar n-a menţionat nimic de asta...

- N-ar fi făcut-o. Nu vrea să se agite nimeni degeaba şi oricum n-o să plece până când nu voi găsi pe cineva care să-l înlocuiască.

- Si ai de gând să-l laşi să plece?

- Draga mea fată, nu-l pot opri să facă ceea ce doreşte şi n-ar fi plecat dacă n-ar fi crezut că este absolut necesar s-o facă.

- Dar cum poate fi necesar aşa ceva? Când am venit aici, părea că este fericit în Farando Cay. Sunt sigură că iubeşte locul ăsta, Bryn.

Involuntar, degetele ei atinseră braţul lui, dar şi le retrase imediat, spunându-i din ce în ce mai revoltată:

- Crezi că noi trei avem vreo legătură cu decizia lui?

- Nu tu, micuţo, spuse el zâmbind cinic. Luke te iubeşte ca pe sora lui mai mică.

- Atunci... Ann?

- Poate. Nu mă amestec.

- Când încerci să faci ceva pentru prietenul tău, nu înseamnă că te amesteci. Tu eşti singurul care-l poate ajuta şi este datoria ta să faci tot ce-ţi stă în putinţă!

Bryn se ridică, privindu-i exasperat faţa furioasă:

- Pentru ajutor există îngerii. Luke şi sora ta sunt destul de maturi să-şi rezolve problemele. Iar dacă ei nu pot să se înţeleagă, cu siguranţă noi nu vom putea face nimic.

- Ai putea discuta cu Luke...

- Despre ce? Despre o nuntă rapidă?

- De ce nu mă asculţi? El este îndrăgostit de Ann...

- Stai un pic. Nu-ţi face prea multe idei despre asta.

- Dar sunt sigură, exclamă Julie, enervată de modul în care el vedea situaţia.. Mi-am imaginat de multe ori asta, dar acum

înţeleg totul şi ...tu trebuie să înţelegi. Bineînţeles că Luke o iubeşte pe Ann, dar n-o s-o ceară
în căsătorie din cauza acelui genunchi blestemat.

- Mai sunt de asemenea şi banii, îi reaminti el sarcastic. Ann este o femeie înstărită, aşa că Luke este condamnat...în cazul în care o iubeşte.

Julie simţi că explodează, continuând cu ardoare:

- Dar ţie pur şi simplu nu-ţi pasă, nu-i aşa? Pentru că tu nu crezi în dragoste. Pentru tine, o căsătorie se leagă la bancă, nu în rai, şi presupui că lui îi va fi mai bine fără o femeie alături. Este exact genul tău de filozofie de viaţă! Tu crezi că sunt un copil, dar sunt suficient de matură să înţeleg ce-l frământă pe Luke. Dacă Ann rămâne aici ca asistentă, el se vede ca fiind un alt Gray Murray, bineînţeles îndrăgostit de infirmieră şi n-ar îndrăzni s-o expună pe Ann la o a doua căsătorie cu un om care nu este perfect sănătos. Aşa că o să renunţe şi o să meargă să trăiască în altă parte.

- Fiecare om acţionează în concordanţă cu propria conştiinţă, conduzionă Bryn. Şi te rog să nu aduci şi filozofia mea în povestea asta. Îndrăznesc să spun că ştiu la fel de multe despre dragoste ca şi tine, cherie, şi cu siguranţă ştiu mai multe despre bărbaţi.

Probabil din cauza celor întâmplate în ultimele zile, Julie se simţea slăbită şi începu să tremure. Îi cercetă faţa, ochii verzi scânteietori, părul negru ciufulit, dar n-avea niciun indiciu despre ce ar putea gândi.

- Totul depinde doar de Ann, dacă te gândeşti puţin..

- Îi place pe Luke, dar o irită atitudinea lui. Căsătoria cu Gray a marcat-o profund; nu mai vrea ca sentimentele ei să crească, dar dacă s-ar întâmpla aşa, Ann ar proceda la fel ca atunci. Gray a adorat-o. Ştiu că tu nu crezi, dar...

- Pentru Dumnezeu! izbucni Bryn. Vreii să mă laşi pe mine să hotărăsc ce cred şi ce nu? Mai întâi, ai tupeul să-mi spui că susţin căsătoria ca pe o afacere, apoi eşti sigură că nu l-am înţeles pe

Gray. Ce dracu, crezi că sunt făcut din piatră?

- Uneori te porţi de parcă ai fi, spuse Julie tremurând. Se pare că pe insula asta nu există nimeni normal. Dacă Louis se întoarce şi o să mai creeze alte probleme, eu o să fiu prima care o să plec.

- Poţi să-l uiţi pe Louis. El nu se va mai întoarce!

- Ooo... şi ce ordine ai dat în ceea ce-l priveşte?

Bryn se întoarse iarăşi pe spate, contemplând straturile de flori, apoi spuse:

- I-am spus doamnei de Meulen că dacă Louis se va întoarce, o să mă comport cu el într-un mod în care categoric i-ar afecta mândria lui franţuzească şi nu numai. Aşa că a fost de acord să-i trimită un mesaj din care să reiasă acest lucru. Si după cum îl cunosc pe Louis, o să se facă pierdut şi o să se întoarcă pentru totdeauna la Cherbourg.

- Biata doamnă de Meulen. Se baza pe Louis să preia averea familiei.

- Madame va scăpa de obligaţiile privind ipoteca, cu condiţia ca Fleur să moştenească moşia după moartea ei.

Julie făcu o pauză, încercând să analizeze ceea ce tocmai auzise. Deci, el va obţine prin Fleur Belle Marquise, se gândi ea, iar pe Louis l-a ajutat oarecum să-şi ducă planurile la sfârşit. Oare cum putea fi atât de lipsit de scrupule şi de prefăcut?

- Felicitări, spuse ea abia putând să vorbească.

Dar Bryn n-o privi, ignorându-i poziţia antagonistă.

- O să puteţi veni toţi trei mâine la Cabana Tamarisk?

- În plină săptămână? Nu crezi că neglijezi plantaţia?

- Poate să aştepte. Si, Julie, nu te amăgi singură că poţi şti ce e in inima unui bărbat după modul în care acţionează. Experienţa cu Louis ar fi trebuit să te vindece de asta!

- Si ce ar trebui să fac, acum? Să stau deoparte şi să n-am nicio opinie?

- Problema e că tu îţi faci prea multe idei. Dacă ai fi gândit raţional şi nu te-ai fi lăsat purtată de sentimente, Louis n-ar fi

ajuns să facă ce a făcut. Un bărbat îi poate ierta foarte multe unei femei, dar când ea n-are nici cea mai mică urmă de afecţiune pentru el...

Bryn se opri brusc, ridicându-se în picioare şi, la fel de repede, adăugă:

- Vă aştept în jur de zece, mâine.

- Bryn, n-am apucat să-ţi mulţumesc pentru că ai venit după mine, duminică noaptea. Din ce ai spus în legătură cu părerea ta despre oamenii ca mine, nu mă aşteptam să mă ajuţi, dar îţi sunt recunoscătoare că ai făcut-o. Cu toate astea ar fi mai bine să nu vin mâine.

- Te simţi ofensată de faptul că din când în când obişnuiesc să-ţi spun adevărul şi simţi că nu mă mai suporţi, nu-i aşa? Dacă tot suntem la momentul adevărului, atunci o să-ţi mărturisesc şi eu ceva. Uneori, nici eu nu cred că te mai pot suporta. Te surprinde asta, nu-i aşa? Nu este prea comod să ţi se răspundă cu aceeaşi monedă! Aşa cum am mai spus, te aştept mâine la zece, zise Bryn în timp ce se îndreptă spre poartă.

- N-o să vin!

- Foarte bine. Atunci o să fiu nevoit să vin eu după tine, răspunse el cu un zâmbet rece. O să fie o zi mare, aşa că o să fii acolo Julie, şi te vei bucura de norocul celorlalţi. La revedere!

După plecarea lui, pe Julie o invadară tot felul de gânduri şi de idei. Oare cum o convinsese Bryn pe doamna de Meulen? Oare o ceruse oficial pe Fleur în căsătorie? Deja îi vedea pe cei doi ţinându-se de mână sub privirile tuturor, iar el vorbindu-i cu calmul obişnuit.

Vocea Ignatiei o trezi însă din tumultul gândurilor, anunţând-o că au venit părinţii copilului să-l ia acasă. După ce-l încredinţă alor lui pe băiat, Julie îşi luă costumul de baie şi plecă pe plajă. Înotă câteva secunde, apoi, obosită, se aşeză pe nisipul fierbinte admirând priveliştea. Era atâta magie aici în Farando Cay, iar ea simţea cum iubea din ce mai mult locul ăsta minunat. De ce? De

ce oare nu puteau fi fericiţi cu toţii aici?

Capitolul 12

Copii cu pielea de culoarea boabelor de cacao, alergau fericiţi prin curtea interioară de la Cabana Tamarisk. La standurile amplasate în apropierea copacilor, fuseseră dezbrăcaţi de hainele vechi şi îmbrăcaţi cu tricouri şi pantalonaşi noi, după care Noel le împărţea câte o cutie cu ciocolată şi jucării.

Julie şi Fleur îi ajutau să se îmbrace cu noile hăinuţe. Nu toate erau noi, dar arătau impecabil, dăruite de către una dintre femeile din înalta societate din Nassau. Farando Cay, se pare că fusese insula cea mai puternic lovită de furtună, apelându-se la ajutorul celorlalte comunităţi albe de pe insulele apropiate.

Ultimii copii spuseră timid mulţumesc, apoi plecară iute la joacă. Mai rămăseseră încă multe haine şi cutii cu ciocolată pe care Bryn hotărî să le ducă la clinică.

- Acum că am terminat, avem nevoie de o baie înainte de a lua prânzul. Fetelor, voi ştiţi unde este baia, nu-i aşa? spuse Bryn adresându-se lui Fleur şi Julie.

Fleur dădu din cap, zâmbindu-i, apoi plecară împreună la una din spaţioasele băi. Fleur părea senină astăzi. Cu siguranţă, ea a ştiut înainte de împărţirea cadourilor. Probabil că le împachetase împreună cu Bryn, iar Julie şi Noel fuseseră chemaţi doar să dea o mână de ajutor. Julie simţea că n-o mai surprinde nimic din partea lui Bryn.

- Mă bucur că te simţi mai bine, Julie, şi că ai reuşit să vii aici, spuse
Fleur cu caldură.

- N-aş fi ratat pentru nimic în lume să văd feţele copiilor. Ciocolata i-a dat gata.

- Bryn a comandat ciocolata. Nu ştiai?

- Aş fi putut ghici. Are gusturi bune în astfel de situaţii.

- Sunt de acord cu tine, Julie. Ieri a fost şi a vorbit cu grand'mere. Louis se va întoarce să lucreze la biroul tatălui meu, dar nu-l compătimesc.

- Ar trebui, spuse Julie serioasă. Ţi-a fost devotat mereu.

- Asta nu este adevărat, dar aşa îi plăcea să creadă. Îl ajuta să creadă că face ceva pentru mine, când de fapt îşi dorea doar pentru el lucrul acela. Este fratele meu, dar sunt de acord cu Bryn în anumite privinţe. Nu-şi doreşte nimeni turişti pe insulă. Este bine să încurajăm micii industriaşi, dar oamenii de aici nu vor mai fi la fel dacă vor fi asediaţi de turişti.

- Vorbeşti de parcă ai intenţiona să te stabileşti aici.

- Ce drăguţ ar fi, spuse ea întristându-se dar zâmbind în continuare, dacă ne-am stabili cu toţii aici. Curând va veni cineva care se va ocupa de administrarea moşiei Murray Green, şi Bryn va căuta pe cineva care să se ocupe şi de Belle Marquise. Probabil că vor fi căsătoriţi şi vor avea copii. Vom fi o comunitate albă în curs de dezvoltare. Nu i-aş dori nimic mai mult decât asta.

- O să se întâmple, spuse Julie cu inimă rece. Bryn o să facă şi asta pentru tine.

Luară prânzul toţi patru, alăturându-se mai târziu şi Luke, mirat de faptul că îi întâlneşte acolo. Cu toate că fusese şi el invitat, se gândea că va fi o simplă conferinţă de afaceri.

După ce se termină prânzul, Bryn sugeră ca Noel să meargă să vadă noul atelier de ceramică, amenajat într-una din căsuţele din spatele casei principale, iar Fleur urma să-l însoţească, prezentând un un interes deosebit pentru design.

Julie, hotărâ el, urma să se odihnească după o dimineaţă istovitoare, astfel încât ea rămase singură cu Luke.

În câteva minute se auzi zgomotul unei maşini, apoi câţiva paşi, iar Ann taversând casa ajunse în curtea interioară. Luke se schimbă la faţă
când o zări, iar Ann ezită înainte să intre.

- Ai luat prânzul Ann? o întrebă Julie.

- Da. Mulţumesc, spuse ea în timp ce se aşeza. Te deranjez, Luke?

- Nu, eu tocmai plecam. Trebuie să mă întorc la birou.

- Nu e nicio grabă, interveni Bryn alăturându-se. De ce să facem totul astăzi când şi mâine e o zi? Mă bazez pe tine să fii alături de noi pe tot parcursul zilei.

- Dacă mi-ai fi spus mai devreme...

- Dacă ţi-aş fi spus n-ai mai fi venit deloc, nici măcar la prânz, continuă Bryn suav, ca şi cum abia acum i-ar fi trecut prin cap. S-a întâmplat ceva cât ai fost plecat, bătrâne. Te-ai întors foarte tăcut şi nerăbdător să pleci iarăşi. Ce a fost, o femeie?

- Ce crezi tu că a fost? spuse Luke dând din umeri.

- Nu m-am hotărât încă. Cu toate că mi-aş dori să fie o femeie Luke. Dacă ai avea o soţie aici, probabil te-ai gândi de două ori înainte să te muţi.

- Să te muţi? exclamă Ann uitându-se de la un bărbat la altul. Vrei să spui că Luke o să plece definitiv din Farando Cay?

- Nu pari foarte surprinsă de asta, spuse Bryn.

- Nu sunt, serios, dar mi se pare absurdă ideea.

- Aşa spuneam şi eu- nu cred că s-a întâmplat ceva atât de grav încât nu poate fi îndreptat.

- Dacă aţi terminat, zise Luke palid, eu mă retrag.

- Dar te-am rugat să stai. Ce ai împotriva lui Julie şi a fratelui său?

- N-am nimic.

- Dar împotriva lui Ann?

Faţa lui Luke deveni cenuşie, acesta abia reuşind să spună:

- Nu ştiu ce încerci să demonstrezi Bryn, dar nu este deloc amuzant. M-am hotărât deja şi tu n-ai niciun drept să-mi judeci motivele pentru care fac asta.

Bryn oftă, dar continuă:

- O fac din cauza copilului ăsta, spuse el indicând-o pe Julie. Este supărată deoarece crede că eşti îndrăgostit de sora sa şi presupune că ai un motiv întemeiat să ţii asta doar pentru tine. Măcar o dată Julie s-ar putea să aibă dreptate. În orice caz, draga mea Ann, o să-l las pe Luke în grija ta şi să faci tot posibilul să dai

de capătul acestei probleme. Nu vreau să îl pierd.

Julie se ridică în picioare şi plecă în grădină, iar Bryn spre cărarea ce ducea la căsuţa unde-i lăsase pe Noel şi pe Fleur.

Ann rupse prima tăcerea:

- Ceea ce a făcut Julie este de neiertat, spuse ea cu voce scăzută. Îmi cer scuze...

- De ce s-o învinuieşti pe Julie? întrebă Luke relaxat şi în acelaşi timp emoţionat. Sunt un tip ce poate fi citit uşor, aşa că doar a spus în cuvinte ceea ce tu ştiai deja.

- Vrei să spui că e adevărat ce a spus? Mi-ai spus ieri...

- Am încercat să-mi păstrez orgoliul. Dar la ce mi-a folosit asta? Îmi plâng de milă în continuare, nu-i aşa?

- Nu spune asta! Ieri m-am enervat şi am spus ce am crezut că te va durea mai tare.

Ann îl privea fix, continuând să-i vorbească, dar Luke era încă întors cu spatele.

- Nici nu-ţi imaginezi ce greu este pentru o femeie să vorbească despre astfel de lucruri când nici măcar nu este încurajată s-o facă! Aş putea să presupun ce simţi, dar cum pot fi sigură, dacă tăcerea ta este atât de rece?

- Te-ai măritat cu Gray când era pe patul de moarte...

- Şi ce-i cu asta? Trebuie să mă urmărească tot restul vieţii mele? Am trecut deja de treizeci de ani şi niciodată nu am fost îndrăgostită. N-o să înţelegi niciodată ce am însemnat noi trei pentru el? Noi am fost familia lui, iar eu... eu i-am fost soţie şi mamă şi soră- toate acele lucruri pe care el nu le avusese. Perioada petrecută cu el la acea cabană pe malul mării a fost cea mai dureroasă experienţă pe care am trăit-o vreodată. Trebuie să înţelegi asta odată, Luke!

- Nu sunt gelos pe Gray, spuse el apărându-se. A meritat tot ce a primit de la tine.

- Înţeleg...murmură Ann. Atunci, m-am înşelat...

- Da...aşa este. Nu ajungem la nimic, nu-i aşa? spuse el din ce

în ce mai furios. Vrei să plec?

- Nu. Lasă-mă pe mine să plec...departe de Farando Cay. Crezi că aş putea fi vreodată fericită aici, ştiind că te-am îndepărtat de munca şi de oamenii pe care-i îndrăgeşti? Stii ce încerci să faci tu? Mă transformi într-un al doilea accident din viaţa ta. Iar primul ţi-a zduncina viaţa destul de bine...

-Am vorbit despre asta şi ieri, o întrerupse el.

- Nu, n-am vorbit! N-ai spus nimic că pleci şi mai ales din cauza mea. Cum crezi că mă simt eu?

Luke nu-i dădu niciun răspuns pentru moment, dar în cele din urmă spuse:

-Poate dacă ne-am fi întâlnit acum cinci ani, lucrurile ar fi fost diferite.

- Dar se pare că nu putem da timpul înapoi, aşa că va trebui să facem faţă situaţiei aşa cum este ea acum. Luke, n-o să te las să părăseşti Farando Cay din cauza mea!

El ridică mâna în semn să se oprească, apoi se întoarse spre ea:

-De ce încerci să faci situaţia mai grea decât este? Eşti genul de femeie care vrea ca totul să fie în alb sau negru. Ei bine, atunci...N-am simţit pentru nimeni niciodată ceea ce simt pentru tine. Dacă aş putea, ţi-aş dărui întreaga lume, dar nu mă pot căsători cu tine. Chiar dacă aş fi fost tânăr şi aş fi avut un picior normal, nu m-aş căsători cu o femeie bogată.

- Dar asta nu contează, spuse Ann revoltată, râzând uşor. Stii foarte bine că voi transforma Murray Green într-o casă de convalescenţă, oricum vroiam să fac ceva cu ei. N-am folosit niciun bănuţ, pentru că n-am crezut niciodată că îmi aparţin. Mi-au fost încredinţaţi, atâta tot!

- Da, dar o parte din bani...

Luke se opri şi spuse încet:

-Eşti o persoană deosebită, Ann. Dacă aş putea să te fac cel puţin atât de fericită cum meriţi...

- Da?

- O să-mi asum riscul de a-ţi cere să te căsătoreşti cu mine.

- Ei bine...ai auzit ce a spus Bryn, că nu vrea să te piardă. Iar eu, nici
atât. Ce aş mai putea spune?

- Draga mea, mumură el nevenindu-i să creadă, ai spus deja prea multe. Vrei să mergi cu mine la o plimbare? Aici nu pot gândi foarte clar şi în orice moment am putea fi întrerupţi.

- Să mergem la tine acasă, spuse Ann uşurată, şi promite-mi că o să ne spunem doar adevărul.

Julie îi zări plecând. Felul în care Luke o ţinea de mână pe Ann era atât de plin de căldură, încât Julie se simţi rănită. Ann păşea veselă, zâmbind. În maşină, Luke duse mâna ei pe obrazul lui. Nu o sărută, dar cu siguranţă nu va mai trece mult timp până o va face.

Îşi aminti cum Bryn plănuise totul şi de data asta părea că reuşise. Simţi nevoia să meargă pe plajă, să asculte marea, singura care-i mai rămăsese. Ajunse la baraca de pe plajă, care probabil era descuiată. Acolo cel puţin, era sigură că va avea liniştea care-i va putea alina tristeţea din suflet.

În încăpere era răcoare şi ceea ce avea în acel moment mai multă nevoie- linişte. Simţea nevoia să plângă, să se elibereze, aşa că se aşeză jos printre perdele şi-şi puse capul pe genunchi.

Ziua în care Luke se va căsători cu Ann probabil nu era departe, dar Julie simţea că nu mai poate rămâne nici măcar o singură zi pe insulă. Trebuia să se întoarcă la muncă, la viaţa ei din Anglia, dar îşi imagina cu greu existenţa fără Ann şi Noel.

- Mă gândeam eu că o să te găsesc aici, spuse Bryn repede. Credeam că o să plângi, dar mă bucur să văd că nu e aşa.

Julie nu-l auzise când intrase, dar auzi când închise uşa, vorbindu-i pe tonul caracteristic:

- Am venit aici pentru că vroiam să fiu singură, spuse ea încercând să se ridice de pe podea, dar el se aşezase deja lângă

ea

- Ştiu, dar nu te pot lăsa singură, spuse el luându-i una dintre mâini într-ale sale. Copil caraghios ce eşti! Faptul că i-am vorbit lui Ann despre Luke nu contează foarte mult la fel ca şi rolul tău în asta. Eram sigur că există ceva între ei înainte ca Luke să plece zilele trecute. Nu-ţi mai face griji în legătură cu ei.

- Nu sunt îngrijorată, spuse ea căutându-şi disperată cuvintele. Bryn, vreau să mă întorc acasă, în Anglia.

Se lăsă tăcerea, iar Julie nu putea simţi nimic mai mult decât încheietura mâinii ei prinsă într-ale lui. Apoi, Bryn spuse cu voce calmă:

- Dar Farando Cay nu este casa ta? Am făcut tot posibilul să fie aşa.

- Nu... nu şi pentru mine.

- Nu? Ann şi Noel vor rămâne şi tu nu te poţi întoarce acolo singură. Oricum, aşa am şi vrut să fie, spuse el cu un zâmbet larg. Doar că tu eşti ceva mai dificilă decât ei, asta-i tot. Dar în ciuda celor întâmplate, viaţa merge înainte. N-o să pleci din Farando Cay, Julie.

- Dar trebuie... Locul meu nu e aici.

Bryn îi dădu brusc drumul la mână. Se ridică în picioare şi deschise fereastra, şi câteva minute privi visător către plajă, către apă.

- Am organizat această mică petrecere de astăzi special pentru tine. Aş fi putut să pun câţiva dintre servitori să dea acele haine copiilor, dar din cauza ta n-am făcut-o. Ne-am adunat cu toţii aici numai şi numai pentru tine. Ai vrut ca Ann şi Luke să fie împreună şi până acum cred că s-au descurcat de minune. Ţi-ai dorit ca Fleur să se îndrăgostească de Noel...

- Cine ţi-a spus asta?

- Nu sunt orb. Crezi că m-aş fi gândit să deschid un atelier de ceramică, dacă n-aş fi crezut că fratele tău mai are nevoie şi de altceva în afară de scris?

Julie împietri, reluând cu teamă:

- Nu mai înţeleg nimic. Madame de Meulen nu i-ar permite lui Fleur să se mărite cu Noel. Ea credea...de fapt, cu toţii credeam... că Fleur se va căsători cu tine!

- Chiar şi tu? spuse el încruntându-se. Se pare că eu şi Fleur eram singurii care nu ştiau. Vroiam să vorbesc cu tine astăzi, dar nu ştiu de unde naiba să încep.

- Deci, nu te vei căsători cu Fleur? insistă Julie, uimită.

- Cu siguranţă, nu! spuse el hotărât întorcându-se către ea cu alura lui de pirat. Ce ţi-a mai inventat Louis de data asta în legătură cu mine şi cu Fleur? Si de ce naiba l-ai lăsat să te sărute, dacă ţi-a păsat de el atât de mult încât ai preferat să înoţi câţiva kilometri decât să petreci o noapte în compania lui?

- Nu l-am lăsat să mă sărute, replică Julie defensiv, simţind cum într-un mod ciudat sufletul i se luminează. N-ai fost niciodată femeie, aşa că n-ai de unde să ştii cât de greu este să faci faţă unui tânăr francez plin de ardoare. Probabil că a fost o idee stupidă să plec cu el pe vas, dar nici acum nu cred că Louis este un tip chiar atât de rău.

- O femeie iartă orice unui bărbat care o flatează. Acum ştii că tot ce ţi-am spus despre Louis era adevărat, iar el nu se va mai întoarce niciodată la Belle Marquise.

- Şi Fleur va moşteni totul?

- Madame şi-a dat cuvântul că va lăsă totul lui Fleur şi viitorului ei soţ.

- Chiar crezi că Noel se va putea căsători cu ea? Încă nu-mi vine să cred că madame a fost de acord cu asta. Ştie ce simte Noel pentru Fleur?

- Nu ştiu, dar sincer să fiu nici nu-mi pasă. Am obosit să sar de la o poveste de dragoste la alta. Am făcut tot ce am putut, aşa că este timpul să-şi poarte singuri de grijă. Chiar dacă mă crezi sau nu, am şi eu viaţa mea şi am de gând să îmi rezolv propriile probleme astăzi.

Bryn stătea acolo în lumină, iar zâmbetul lui era unul neobişnuit, ireal. Cu toate că ceva îi luminase sufletul, nu îndrăznea să spere că...

- Este o adevărată nebunie ce s-a întâmplat cu noi, nu-i aşa? spuse ea cu o voce care până şi ei i se păru ciudată. Nu m-am gândit că te va afecta atât de mult faptul că vreau să mă întorc acasă...

- Tu nu te gândeşti niciodată!

- Oh, să ştii că nu e aşa. Când Ann mi-a spus că doamna Delport a anunţat-o că te vei căsători cu Fleur, m-am gândit fie că eşti foarte îndrăgostit, fie că este un plan de-al tău de a obţine Belle Marquise, înaintea lui Louis.

- Caritabilă, ca de obicei! o privi el de sus. Dar nu ţi-a trecut nicio clipă prin minte că doamna Delport a ajuns la o vârstă la care ar inventa orice despre oricine...

- Dar ştiam că Fleur era îndrăgostită de tine!

- Presupun că asta este o nouă invenţie a lui Louis...

Julie încerca să gândească repede. Louis era convins că sora lui era îndrăgostită de Bryn. Altfel de ce ar mai fi venit în Farando Cay? Doar dacă ea l-a iubit pe Bryn până când l-a întâlnit pe Noel. Julie se ridică în picioare, continuând:

- Îmi pare rău. Oricum, nu este treaba mea.

- Aici greşeşti, spuse el într-un fel ciudat. Orice are legătură cu mine te priveşte direct şi pe tine, la fel cum cel mai mic detaliu despre tine îmi aparţine. Pentru că într-o zi, Julie, o să te măriţi cu mine.

Pentru câteva secunde Julie stătu nemişcată, simţind cum pulsul i-o ia razna.

- Nu-mi plac glumele de genul ăsta, Bryn.

- Sunt destul de serios, iar tu ştii asta, spuse el pe un ton ce semăna cu un râs dar în acelaşi timp cu un ţipăt. Aşa tânără cum eşti, cred că ai simţit şi tu că există ceva ce se întâmplă între noi doi. Spune-mi ceva: de când ţi-am spus că Fleur nu înseamnă

nimic pentru mine, tot mai vrei să pleci din Farando Cay?

Julie abia îl mai auzea. Îi privea ochii negri furioşi, ce-i dădeau impresia că ajunsese în rai şi nu-i venea să creadă. Simţi cum toată căldura şi iubirea ei ieşeau la suprafaţă, iar de data asta nu mai putea face nimic să le ascundă, totul reflectându-se în strălucirea din ochii ei.

- Pentru Dumnezeu, Julie, şopti el. De ce nu m-ai putut privi la fel şi înainte?

- Bryn...spuse ea tremurând, îngropându-şi faţa la pieptul lui.

El n-o sărută, ci doar o ţinu în braţe, atât de strâns, încât Julie nu putea simţi decât eliberare şi protecţie.

Mai târziu, Bryn îi dădu drumul aşezând-se amândoi pe canapeaua din baracă.

- Eşti bulversată, draga mea. Aşa am fost şi eu pentru o clipă. Ai fost atât de rea cu mine, încât nu m-am gândit nicio clipă că sărutul tău ar putea fi atât de profund. Nu-ţi ascunde roşeaţa. Eşti tare drăguţă, o tachină Bryn.

- Bryn...mă bucur că nu eşti îndrăgostit de Fleur...

- Încă nu-mi vine să cred că aş fi vrut-o pe Fleur ca soţie. Este foarte dulce, dar n-are suficient spirit. Parcă aş fi îndrăgostit de tine dintotdeauna.

- Chiar înainte să mă fi sărutat în acea noapte lângă stânci?

- Da, cu toate că nu realizam asta. Abia îmi pot aduce aminte câtă linişte era înainte să vii pe insulă!

- Şi va fi din nou linişte...

- Nu la fel ca înainte să ne asediaţi voi, cei din familia Penross. Cred că eram aproape morţi, spuse Bryn în timp ce-i zâmbea şi o privea în ochi. Îţi dai seama că voi aţi ajuns în inimile celor mai importante fortăreţe de pe insulă? Invazia Penross. Îţi aduci aminte când ne-am întâlnit prima dată?

- În această baracă! Arătai ca un pirat rebel!

- Şi tu asemeni unei pisici înfuriate. Ai spus că nu vei mai folosi locul ăsta decât dacă vei fi prinsă de o furtună.

- Şi cam când ai început să ai încredere în ...

- Nu foarte mult după ce te-am cunoscut. Întotdeauna am încercat să fiu realist. Iar Ann este şi ea o persoană realistă şi de aceea s-a căsătorit cu Gray în acele condiţii, făcându-i un sfârşit fericit. Tu n-ai fi putut face asta, micuţa mea, pentru că ai fi suferit prea mult. Acum, sper doar ca Ann să nu-l facă pe Luke să aştepte prea mult.

- O să fie în siguranţă cu Ann. Mi-ar plăcea să cred că vor locui la Murray Green, dar nu cred că o vor face.

- Aşa cred şi eu. Luke n-ar putea trăi în casa altui bărbat. Dar sunt convins că vor găsi o soluţie, după ce vor întemeia o familie şi el va putea chiar să cumpere o parte din plantaţie.

Julie îl privi, din ce în ce mai uimită:

- Observ că le-ai făcut deja planuri de viitor.

- Asta şi intenţionam să fac, spuse Bryn în timp ce-i luă degetele şi le acoperi cu palmele lui. Nu este nimic mai frumos pe lume decât să vezi un cuplu fericit, iar ei doi chiar merită asta. În ceea ce-l priveşte pe Noel, situaţia lui e un pic mai delicată. După ce se va logodi cu Fleur, va trebui să aştepte între şase luni şi un an până se vor căsători. Ştii, madame chiar îl place.

- Dar mândria ei este mai presus....

- Este o persoană bună doamna de Meulen şi a crezut foarte mult în Louis. La fel ai făcut şi tu. Mi-ai făcut câteva zile negre şi n-aş putea să uit cât de îngrozit am fost duminică noaptea. Dar totul s-a rezolvat în cele din urmă. Gata, nu vom mai vorbi despre ceilalţi, spuse el. Să ne căsătorim imediat. Nu este nimic ce ne-ar putea împiedica.

- Dar mi-ar plăcea să fiu logodită, zise Julie înroşindu-se din nou.

Atunci, aşa va fi...dar nu mai mult de două săptămâni. Ne vom căsători
aici, după care vom petrece luna de miere într-o croazieră în jurul Caraibelor. Sună interesant nu-i aşa?

- Bineînţeles.

- Julie, spuse el pe un ton ciudat, sper că nu te vei plictisi de locul acesta. Dacă vom aduce câţiva administratori, iar Murray Green va fi plin de convalescenţi, nu văd de ce n-am construi un club şi am lua câţiva localnici care ar putea cânta acolo. Vom organiza diferite activităţi pentru localnici. Nu ştiu de ce nu m-am gândit mai devreme la asta, dar probabil că n-aveam un motiv întemeiat s-o fac. Întenţionez să fii cea mai fericită soţie din lume!

- O să fiu, promise ea strângându-l de mână. N-ar trebui să ne întoarcem acasă?

- Da, şi o să te cer oficial în căsătorie, în sufragerie spuse el râzând. O baracă nu este tocmai locul potrivit.

Bryn o ridică în picioare şi o sărută ca şi cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Apoi merseră împreună către casă şi cu toate că aerul de afară era rece, ea simţi căldura şi protecţia braţelor lui. Se opriră amândoi sus lângă stânci, admirând verdele nesfârşit, ţărmul alb şi albastrul apei.

- Crezi că o să poţi suporta toate astea până la sfârşitul vieţii tale? şopti
el.

- Vom avea foarte multe lucruri de făcut, dar te voi avea pe tine. Sunt atât de fericită, Bryn.

- Suntem amândoi fericiţi, draga mea, spuse el tachinând-o. Întotdeauna am ştiut că lipsea ceva aici, în Farando Cay, dar nu m-am gândit nicio clipă că ar putea fi o mogâldeaţă de fată cu ochii verzi. Te iubesc, Julie.

Apoi Julie îl sărută pe acest bărbat uriaş, care urma să devină soţul ei, simţind o mulţumire puternică şi caldă pentru faptul că traversase pământul ca să ajungă în Farando Cay, să ajungă la Bryn.

Sfârşit